

2030

Tuyệt diệt - suy vong
hay hưng thịnh

TRƯỜNG THANH THÙY

THƯ VIỆN QUỐC GIA
HÀ NỘI

2030

Trương Thanh Thùy

vietmessenger.com

Lời cảm ơn

Tôi đã cần một thứ lớn hơn cả động lực để dám viết nên tác phẩm này - đó là tình thương yêu, sự tin tưởng mà gia đình, bạn bè đã dành cho tôi; đó là sự cổ vũ của độc giả luôn dõi theo, ủng hộ tôi.

Cảm ơn cô cháu gái tài năng Thục Anh của tôi, người đã truyền cho tôi cảm hứng về nhân vật nam chính trong truyện này, người đã chấp nhận hóa thân thành một Vĩ Kha để tôi có một nhà tiên tri trẻ tuổi cho câu chuyện của mình.

Cảm ơn Thùy Giang và Thái Hà - cặp tình nhân trở về từ nước Anh, cho tôi nhiều hiểu biết về châu Âu để tha thiết được viết về một thế giới huyền bí và đẹp đẽ qua cái nhìn với lăng kính yêu thương của hai bạn, để tôi có thể tạo nên được cặp đôi Mộc và Rosie Hà như một minh chứng dám đấu tranh cho tình yêu của mình, bất chấp không gian và thời gian.

Cảm ơn Bảo Duyên và Hoạch - cặp tình nhân dám đối đầu với những rào cản khác biệt về tôn giáo, về xuất thân để đi đến cùng hạnh phúc như Luis và Bảo Duyên trong câu chuyện của tôi đã có thể, để tạo nên một Adam đẹp đẽ và yêng hùng.

Cảm ơn Minh Thy và cô bé người yêu giấu tên - hai cô gái đã yêu thương không mệt mỏi trên con đường sát cánh cùng nhau đòi bình đẳng cho giới tính thứ ba. Chúc hai bạn sẽ đến được cái đích mà Joey Lương và Jennifer đã đến.

Trên hết, cảm ơn cha mẹ tôi, các chị gái, các anh rể, các cháu trai, cháu gái của tôi, đã luôn luôn cho tôi một niềm tin rằng, tôi có đủ tài năng để viết nên một câu chuyện đáng đọc.

Lời dẫn

Thế giới năm 2030 - sau 14 năm châu Âu không còn một bóng người như lời tiên tri của bà mù Vanga - với những đổi thay nhanh đến chóng mặt. Các châu lục còn lại nơi đất để dung chứa những đứa con

châu Âu mất nhà. Kẻ tốt, người xấu, sự khác biệt về văn hóa, lối sống, cách nghĩ khiến thế giới chừng như hỗn loạn.

Thế giới năm 2030, sau 14 năm thử thách lòng tốt của những con người may mắn, sự vị kỷ, lòng tham, tính đố kỵ của con người có cơ hội bùng phát dữ dội. Lý trí của họ bị lu mờ trước những toan tính thiệt hơn, khiến họ không nhìn thấy những nguy cơ đen tối đến từ một thế giới mà họ chỉ có thể nhìn thấy bằng trái tim.

Thế giới năm 2030, sau 14 năm tìm cách sinh tồn của những con người làm than, đất không đủ cho chuột bọ, bọ, cống rãnh được tận dụng để xây dựng những công trình lạ lùng nhằm phục vụ một thế giới khác - một thế giới luôn tồn tại song song với thế giới loài người mà con người không bao giờ có thể biết về sự tồn tại ấy - thế giới bóng đêm.

Đài tưởng niệm những linh hồn đã chết do dịch bệnh ở châu Âu năm 2016

Không phải chỉ có người xấu! Đâu đó, có thể là khó tìm thấy, nhưng chắc chắn vẫn còn những con người luôn nghĩ đến chuyện chia sẻ với người khác. Những đài tưởng niệm này không chắc là minh chứng cho những người tốt - những người, theo lý thuyết là thương cảm cho những mất mát, thiệt hại mà dân châu Âu đã phải chịu đựng vào năm 2016 - vì có khi họ nhận được nhiều lợi ích trong việc xây dựng tượng đài này, đến mức, họ không thật sự quan tâm tới cảm xúc của chính mình, rằng, họ có thật sự quan tâm đến những con người được gộp chung vào dòng chữ ghi trên đài không. Hoặc, họ thậm chí cũng không thật sự biết số người dân châu Âu đã bỏ mạng cho dịch bệnh cách nay 14 năm ấy là bao nhiêu, con số lớn đến độ, chỉ còn có thể tựu lại thành một dòng chữ để mà tưởng nhớ, "Những đứa con châu Âu đã về với Chúa trời"... Dẫu sao thì, ít nhất, ở gần như tất cả mọi quốc gia, con người - những con người không chịu sự ác nghiệt của số phận giáng xuống Trái Đất bằng một loại dịch bệnh mà tận 14 năm sau vẫn chưa tìm ra được nguồn gốc hay giải pháp ngăn chặn, dĩ nhiên là nếu nó quay trở lại - đã dành một chỗ

trên thung đất chật hẹp của họ cho đài tưởng niệm những đứa con châu Âu rời xa vĩnh viễn quê nhà của mình. Không biết, Chúa có thấy chật chội khi chừng ấy con chiên của Người đồng loạt kéo về thế giới của Người không nhỉ?

Adam đứng một mình, nơi góc khuất tối tăm và có nhiều phần ẩm mốc. Mùi rêu ướt giữa trời đầy sương đầu đông không át được mùi của một sự đe dọa mà cứ đến dịp này lại túa ra, bao trùm khắp xã hội - mùi chống đối của những kẻ không muốn chia đất cho những người không cùng chung tiếng nói với họ. Adam biết, mọi sự sẽ sớm đến thôi!

Những người dân châu Âu bình thản đứng lặng im đầy trang nghiêm trước đài tưởng niệm, dẫu, Adam đoán, họ cũng biết rồi sẽ đối diện với điều đã xảy ra suốt 14 năm qua. Có lẽ, ký ức của họ về năm 2016 khủng khiếp đến độ, cái chết giờ cũng không còn mấy ý nghĩa thiên theo chiều đáng sợ, nên, nếu phải nhận vài đòn đau - có thể là đau đến chết - thì họ vẫn có thể bình thản mà đón nhận. Họ, những người con châu Âu lạc mất quê nhà, cứ thế, giữa trời sương đặc quánh, cúi gục đầu để tiếc, để thương - hay họ đang mừng cho những linh hồn đã khuất kia nhỉ? Adam không biết. Và, Adam vẫn như suốt 14 năm rông qua, tuyệt không bao giờ tiến lại gần với đám đông châu Âu họ. Không phải vì Adam là người Mỹ. Không phải vì Adam không tận cùng đau nỗi đau mất nhà, mất người thân. Là vì, Adam sợ một thứ kiêu dũng và tàn bạo trong mình. Phải! Thứ sẽ trỗi dậy rất nhanh khi đối diện với những thứ mà Adam liệ vào hàng tàn ác.

Mọi thứ bắt đầu từ một đám đông nhỏ. Vài lời chửi rủa - những câu chửi không mới mẻ cho mấy so với năm trước, năm trước nữa - cũng chỉ là xua đuổi những kẻ ăn bám khác ngôn ngữ kia mà thôi. Đám dân châu Âu vẫn đứng im mặc niệm.

Những tiếng chửi rủa lớn dần lên khi đám đông bắt đầu đông thêm. Chuyện không thể chối bỏ là thói quen bày đàn của con người, cộng với bản tính gian ác chẳng bao giờ thay đổi cho dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, cho dù biến cố đến với họ có lớn chừng nào đi chăng nữa.

Vài hòn đá lớn ném thẳng vào đám đông dân châu Âu bắt đầu cựa quậy tìm cách tránh né. À, thật ra thì họ cũng chẳng ung nhiên mấy trước thái độ mà họ biết họ sẽ phải nhận vào ngày này. Vài trong số

họ kháng cự - những cử chỉ yếu ớt nửa vờ theo kiểu đỡ đòn - vài người vội vàng lảng đi, số đông còn lại bắt đầu sợ hãi. Chắc không bao lâu nữa, sự hỗn loạn sẽ xảy ra. Mà, đám dân châu Âu lạc nhà dốt thật. Chừng ấy năm vẫn chẳng nhận ra rằng, khi con người ta đứng ở cái thế đi sẵn, họ như một con thú giữa đời hoang dã, đánh mùi sợ sợ hãi nhanh hơn tất thấy. Sự hỗn loạn chỉ nổ ra khi mùi sợ sệt ấy lan xa. Họ chẳng bao giờ nhận ra cả...

Lửa. Khói. Tiếng la hét, gào thét. Tiếng rền rĩ. Những cú ném chất chúa. Những cú đập, đánh hăm hự. Đám đông dân châu Âu muốn tản đi cũng không còn kịp nữa. Phải! Đây chỉ là đất tạm của họ, chẳng kiểu gì họ đông bằng những người chủ thực thụ của mảnh đất này. Adam nghe nhói mạnh trong mình một cái, không biết là cảm thương, thấu hiểu, hay thật sự cũng chỉ là cái nhói sợ hãi của những kẻ nương nhờ trong ngôi nhà lớn mà số thành viên không đồng ý cho lại đông gấp ngàn lần số đồng ý.

Sao bà mù Vanga không nói một lời nào thêm sau lời tiên tri về sự sụp đổ châu Âu nhỉ? Ví như, kẻ nào lánh xa, bức hiếp đồng loại thì sẽ chịu luôn cái dịch bệnh khốn kiếp ấy chẳng hạn. Có khi, con người ta sợ thiệt thân mình từ những điều siêu linh mà họ dừng lại. Có khi...?!

Vài ánh mắt đổ về góc tối, nơi Adam vẫn lặng lẽ đứng một mình. Thù hằn. Độc địa. Adam biết chứ! Adam biết rõ là khác. Đơn giản thôi, sợ hãi có mùi thì sự thù hằn cũng có mùi, thậm chí còn nồng hơn nữa kia. Chỉ là, chẳng biết sao, với Adam, mùi sợ hãi đáng sợ hơn là mùi của thù hằn, cho dù, đám mùi ấy đang dần tiến về phía Adam với ngọn đuốc rừng rực cháy. Adam không hề thấy sợ.

"Đi khỏi nhà của bọn tao!" Một trong số những kẻ bốc mùi sẵn đuổi lớn tiếng.

Adam nuốt khan nước bọt đắng chát trong cổ họng. Tự hỏi, đến năm nào nữa thì dịp này anh mới không phải nghe những lời lẽ đáng sợ kia? Xua đuổi ư? Anh có thể đi chứ! Vì thật ra, đây không phải là nhà, châu Âu càng không. Chỉ là, anh biết, nơi đây có lời giải cho câu hỏi đã đeo bám anh quá lâu, đến độ, nếu với một con người bình thường, họ sẽ không thể tin vào khoảng thời gian ấy.

"Nó không hiểu tiếng của mình đâu!" Một trong số những kẻ cầm đuốc

tiến lại nói.

"Tao không tin! Tụi nó là những đứa giỏi trò. Ăn bám mình 14 năm rồi, cái gì không hiểu, nhưng câu đó, chắc chắn tụi nó phải hiểu." Kể ban đầu lên tiếng lại lần nữa cất tiếng.

Hắn thậm chí giờ chồm cánh tay cầm đuốc về phía gần sát mặt Adam, để tìm sự hiểu thấu câu đầu tiên hắn đã nói trong đáy mắt Adam. Anh lặng thinh quay đi.

"Phải! Đi đi! Về nơi bọn chúng mày thuộc về. Đừng lẩn trốn ở nhà bọn tao nữa!" Ai đó trong số bọn họ nói, Adam không biết, bởi, anh không quay đầu nhìn lại. Thật sự là anh không dám!

Có tiếng trẻ con khóc. Phải, rất rõ ràng. Là một đứa trẻ con, chỉ là một đứa trẻ. Nó khóc, nghe thê thiết theo kiểu sợ hãi, khiếp đảm trước một nắm đấm rất chặt đang giáng thẳng xuống nó. Không cần quay đầu nhìn lại. Không cần chắc chắn về độ tuổi của đứa trẻ phát ra tiếng khóc kia. Không! Không cần! Adam khựng lại ngay khi cảm nhận được sự sợ hãi của đứa trẻ túa ra nơi vòng vây con người đang khép chặt vào nó. Tại sao? Adam tự hỏi. Nó chỉ là một đứa trẻ thôi mà? Nó thậm chí không đủ sức để tự đứng dậy trước sự thù hận nặng trĩu mà những con người không cùng ngôn ngữ đang đổ xuống nó, hướng hồ là một sự chống cự. Thế, tại sao người ta vẫn không chịu buông tha cho nó?

Có một chút lùng khùng - về chừng Adam hiểu, quay lại, nghĩa là Adam tuyên chiến với một đám đông những con người đã và đang tự nhận là ân nhân của những người giống Adam - nhưng rốt cuộc cũng phải quay lại. Ừ thì, Adam không nở để tiếng khóc ấy khựng lại vì một đòn đau. Ừ thì, Adam không đành để một đứa trẻ không đủ sức chống cự phải nhận một cú đấm quá nặng với sức chịu đựng của nó. Adam thật sự đã quay hẳn lại. Adam thậm chí cũng đã cuộn chặt nắm tay của mình thành một nắm đấm, sẵn sàng đương lại với thứ cay nghiệt đang cố giáng xuống đứa trẻ kia.

Nhưng, ngay khi Adam vừa sấn một bước tới, thì, trong góc tối, một bàn tay chụp mạnh vào khuỷu tay có bàn tay đã nắm chặt thủ thế của Adam, lôi tuột Adam vào trong nơi khuất hẳn với sức mạnh lạ lùng.

"Đừng dính vào những chuyện ấy, chàng trai ạ! Chẳng hay ho gì

đầu." Giọng nói quen thuộc ấy vang lên đều đặn, không nhiều sắc thái, như tất cả mọi lần tìm hãm Adam trước cơn nóng giận. Và, sức mạnh vẫn lôi Adam đi, rồi nhanh khỏi đám đông ồn ào cay nghiệt ngoài kia.

Adam cố quay đầu nhìn lại. Ngoài kia, đám đông rú lên kinh ngạc. Một bàn tay nhỏ thó thục mạnh vào nắm đấm đang giáng xuống đầu đứa trẻ bơ vơ khuyu khóc.

"Nó chỉ là một đứa trẻ mà thôi!" Giọng nói đanh, cao vút đầy uy quyền.

"Nó là thứ..." Kẻ có nắm đấm sẵn sàng phang vào tất cả những kẻ mũi lõ mắt xanh yếm thế quanh hấn gầm ghè.

"Tìm người cùng cớ với mình mà đánh!" Giọng nói yếu dần rồi tắt hẳn khỏi tầm nghe của Adam. Ít nhiều, Adam thấy nhẹ nhõm, vì, ngoài kia, còn có ai đó cố bảo vệ cho đứa trẻ tội nghiệp kia...

Con hẻm tối ngoằn ngoèo

Và, cũng như tất cả mọi lần, Adam không chống cự lại, cứ để cho bàn tay với sức mạnh lạ lùng kia kéo mình đi, tránh xa khỏi những phiền toái mà tự Adam dặn mình phải tránh xa suốt 14 năm lưu lạc đã qua.

Không còn lời nói nào nữa cả. Tất cả chỉ còn là một sự im lặng đầy dè chừng từ Adam và cả người đang đưa Adam đi - về nơi mà Adam chắc rằng cả hai đều không thật sự biết đó là đâu, chỉ cần là nơi không có rắc rối.

Bàn tay đang thít chặt cổ tay Adam bất chợt rời lỏng ra. Adam nghe hơi lạnh tủa mạnh vào nơi da thịt vừa bị nắm chặt đến mức đau đớn. Cái lạnh bầu nhanh vào cổ tay Adam giống hết cách bầu của nắm ngón tay tưởng chừng đã quen thuộc với Adam ngần ấy năm, nghe rất buốt, cái rát của cơn lạnh cô độc. À, Adam nhận ra, bản thân thật sự cô độc hoàn toàn ở nơi này.

Adam tự hỏi, mình có còn giống lần đầu, lần thứ hai, lần thứ ba... mà quay qua, cố hỏi thử người kia là ai, họ có ý gì khi cứ cố tình kéo Adam khỏi những điều chính Adam tự dặn bản thân phải tránh xa?!

Adam tự hỏi, lòng mình có còn hy vọng như những lần đầu, rằng, sát cạnh còn có một người thật sự quan tâm đến mình? Rồi, chỉ chừng ấy suy nghĩ thôi, đủ để dấy lên trong Adam nỗi lo sợ muôn thuở - rằng, như tất cả mọi lần, người ấy sẽ biến mất, không một lời giải thích, thậm chí từ biệt cũng không.

"Chỗ của anh là ở nơi ấy, chàng trai ạ!" Âm, đều, ma mị... như tất cả mọi lần gọn lỏn nói với Adam thôi, không hơn, chẳng kém.

Adam thở hắt ra. Anh biết, đó là kiểu chào từ biệt của người chưa một lần anh thật sự nhìn thấy được mặt. Không cố níu những điều không thuộc về mình, cuộc đời thừa dài này đã chỉ cho Adam biết nguyên tắc ấy trong một mối quan hệ, Adam lặng lẽ nhìn về phía trước, nơi mà người lạ kia, hay nói đúng hơn là người không bao giờ cho Adam cơ hội được làm quen, cố hướng anh đến bằng một câu nói.

Nơi ấy, chỉ là rừng đen!

Có tiếng sói tru vọng lại. Adam cau rít mày, lắng nghe. Tiếng sói sao? Giữa một khu rừng be bé nằm trong lòng thành phố à? Có thật là... Adam quay qua. Người ấy đã đi rồi, đi tự lúc nào, Adam cũng không biết nữa. Thêm một đợt tru rền rĩ đầy ám ảnh, tiếng sói vọng suốt từ rừng thẳng đến tai Adam, như kiểu một đường thẳng được kẻ sẵn kéo Adam về thực tại chua chát của mình. Ngoài đêm đen, rừng đen và tiếng sói, chỉ một mình Adam lạc lõng nơi này...

Rừng đen

Adam hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi tiến về phía khu rừng đen tối kịt trước mặt. Đêm buông thõng một nỗi lạnh lùng đáng sợ. Adam tự hỏi, nơi đó - ở góc tối không người - sẽ còn có thứ đáng sợ hơn những gì Adam vừa chứng kiến chăng?

Tiếng sói tru càng vọng ra rõ ràng hơn. Adam thêm lần nữa - như tất cả mọi lần - tự hỏi, có thật có con sói nào đó sống sót giữa khu rừng không đủ dày để làm chỗ chứa thân cho giống loài vốn cần hoang dã ấy? Hay, chính sự thèm khát hoang dã, thèm khát tự do trong anh đã đưa anh đến cái đoạn anh biết chỉ còn riêng mình đối diện với bóng đêm, để được nghe thứ âm thanh mà ắt hẳn con người không nghe thấy được?

Thêm một tràng tru rền rĩ nữa vọng thẳng ra, gọi mời theo cách đầy khiêu khích. Adam dong mắt nhìn thẳng. Tối đen. Adam lùng khùng thêm chút nữa, rồi, cuối cùng cũng như mọi khi, với Adam, đó có thể là một dấu hiệu trong số những dấu hiệu anh tự đặt tên là chìa khóa mở cánh cửa tìm ra sự thật đời mình, nên, anh bước tới.

Từng tán rậm cây xù xòa trước mặt. Adam bật cười. À, anh cao - so với con người ở đất nước da vàng này, cao so cả với chiều vượn của từng tán cây - theo cách anh luôn cho là bình thường nhưng những kẻ sống cạnh không muốn dung anh gọi là ngạo nghễ. Đã thế, thôi thì cứ ngạo nghễ vượn cánh tay thừa dài, thừa khỏe của anh ra để mở đường cho chính những bước chân anh đã chọn đi tiếp. Tất cả, đáp lại Adam, vẫn chỉ là bóng đêm.

Adam lặng thinh nghe tim mình vỡ thêm nhịp nữa - cái vỡ của khoảnh khắc giận mình tự mị bởi những hoang đường không có thật. Phải, làm gì có tiếng sói nào ở đây, giữa thành phố này?! Adam thở hắt ra, nhìn xoáy thẳng vào bức tường đen kịt đang giễu trước mắt mình, rồi lặng lẽ quay đầu trở lại. Ngoài kia, ánh sáng lập lòe dấy lên trong lòng Adam một nỗi niềm khó tả. Rằng, ngoài đó, con người ta có còn chà đạp, giết chóc lẫn nhau? Tự dặn lòng đừng để mình sợ hãi, hay, chí ít đừng để bất kỳ ai biết mình đang sợ hãi. Phải, chỉ có thể mới có cơ hội để tìm đến hai chữ sinh tồn.

Sương trắng bảng lảng bấu víu vào khoảng đêm đen nhập nhòa trước mắt. Adam dần thêm bước nữa, đi về phía đất trời không có chỗ dung thân. Bất chợt, thẳng đàn ông trong Adam bật khóc...

Adam bước, những bước chậm rãi, nặng nề và chua cay. Cả châu Âu sụp đổ hoàn toàn. Điều không tưởng rồi cũng trở thành sự thật. Bà mù Vanga đã đúng! Trước cả trăm năm, bà ta đã nói chính xác tháng ngày vùng đất hùng mạnh đổ vỡ đến tan tành. Ngày ấy đã tới! Không muốn thừa nhận nó là sự thật thì sự thật cũng phũ phàng phơi bày ra trước mắt rồi đấy thôi.

Adam đến trước tòa tháp đồng hồ London, nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ khổng lồ vẫn đang chạy. Chua chát và châm biếm thay! Mọi thứ đều sụp đổ! Mọi thứ đều thành đổ nát cả rồi, mà nó, thứ đếm thời gian vẫn đều đặn nhích từng giây cây kim to bụi. Thời gian không thể ngừng lại. Cho dù có thế nào, thì, thời gian vẫn chuyển động. Có nghĩa, con người vẫn phải sống và vẫn phải tiến về phía trước.

Nghĩ đến đây, Adam rùng mình. Con người ư? Anh là con người ư? À, vâng! Trong hình hài của một thân xác con người, anh vẫn tồn tại cạnh những con người khác, chỉ khác duy nhất một điều - trái tim anh không đập, thế thôi! Anh, đôi khi thậm chí quên hẳn cảm giác trái tim còn đập là thế nào. Mọi sự đến bất ngờ, trôi qua quãng dài thừa đủ để ký ức anh phai nhạt. Adam thở dài, con người, con người...

Đã có những lời cảnh báo anh về chuyện này - ngày mà châu Âu suy tàn thật sự - nhưng không gì đủ với anh để anh dừng đến. Những dấu hiệu, phải, những dấu hiệu quá rõ ràng đã dẫn anh đến đây, trước đây, lúc này và chắc chắn sẽ lưu anh ở lại được, nếu những dấu hiệu vẫn không mất đi. Suốt cả trăm năm hơn, Adam đuổi theo những ký tự, những hình vẽ, những thứ được anh quy về dấu hiệu dẫn đến sự thật về sự ra đời của anh, đủ để anh biết, những gì mình tin là hoàn toàn đúng. Và, anh phải đi theo!

Mỹ và châu Âu khác xa nhau. Adam nhận ra điều này ngay từ giây phút đầu tiên rời Mỹ đến châu Âu để tìm lại chính mình đã đánh mất trong quá khứ. Nhưng, anh không thấy lạ lẫm - hoàn toàn không! Có lẽ, nhanh chóng hòa hợp là một trong số những khả năng Adam có, mà anh chưa từng phải tìm hiểu về nó, theo thể, cứ mặc sức mà phát triển theo tự nhiên, nếu nó có thể. Cái khác lớn nhất mà Adam thấy

khó dung hòa, đây là sự xét nét quá sức của người châu Âu dành cho những người không thuộc nhóm của họ - thứ mà sau này, khi nghĩ đến, Adam thấy đáng đời vì họ không được đón nhận ở những nơi khác, khi họ trở thành những đứa con mất nhà lánh tạm, thật sự là đáng đời - khiến anh có ít nhiều khó khăn khi muốn đến sống ở đây để tìm kiếm thứ anh muốn tìm. Nhưng, chừng ấy không đủ để anh ghét bỏ những người đã dung chứa anh, theo cách nào đấy, mà, để thương yêu cũng khó.

Ngày châu Âu suy tàn, sau một tiếng động duy nhất dữ dội rền lên, tiếp đó là những tiếng rú thét thảm thiết của đống đau thể xác từ những con người không cố giữ cho mình những giây cuối đời bình thản nghĩ về những điều tươi đẹp, từ những cơ thể vĩnh viễn không còn lành lặn trở lại được nữa, rồi đến những tiếng gào đau thương khi mất đi gia đình, họ hàng, bạn bè, người yêu thương. Châu Âu vẫn rục rúng sau cú chấn động để đời, nhưng, không khí tang thương lớn đến độ, trùm cả màu xám trắng tang tóc cay nghiệt lên toàn khu vực này.

Adam loay hoay với suy nghĩ, mình sẽ bằng cách nào tìm thấy quá khứ của mình giữa mớ hỗn độn còn sót lại này? Rồi, ngay lập tức, một dấu hiệu hoàn toàn mới - một mũi tên ánh vàng lóe sáng - hướng thẳng về bán cầu Đông, châu Á! Adam biết, dấu hiệu đã dẫn mình đi tiếp bước nữa. Anh cần phải tìm ra tất cả mọi dấu hiệu! Anh cần xâu chuỗi chúng lại. Trên hết, anh cần một câu trả lời đủ, anh thật sự là ai? Anh phải đi, tiến về phía da vàng. Ở đó, có lẽ còn có những thứ đáng sợ hơn ở châu Âu này, dấu sao, anh cũng phải đi!

Mong sao châu Á sẽ không sụp đổ, như châu Âu lúc này - Adam nghĩ - vì nếu không, mình sẽ tự trách bản thân rằng, chính mình là nguyên nhân cho mọi sự đổ vỡ vật chất đau đớn kinh hoàng.

Adam dành hẳn một tuần lễ ở cuối rừng đen, nơi có hốc đất khuyết tạo nên một hang ổ vững chãi để chạm vào tất cả những quyển sách anh có thể đem về. Phải nói, quá trình xin, mua, thậm chí là đánh cắp sách của anh không gặp nhiều trở ngại, trừ những ánh mắt dè bĩu trước một kẻ tay chân lành lặn, to lớn vạm vỡ lại ngồi ngửa tay ăn mày. Chồng sách cao đến độ Adam mất gần một ngày chạm vào chúng, xuyên thẳng vào những ngôn ngữ vốn đã từng xa lạ với anh,

rồi tốn thêm đến cả tuần lễ để thẩm thấu, hiểu và biết chắc chắn mình có thể sử dụng thành thạo những ngôn ngữ đã chạm vào.

David từng khuyên cáo Adam, đừng sử dụng quyền năng của anh ở chốn con người, như thế là tự mình dẫn vào nguy hiểm. Nhưng ngay lúc này, Adam không thể không sử dụng. Anh cần biết tiếng của đám da vàng ngoài kia để sinh tồn. Anh cần phải làm thế! Có chút nào đấy đau đớn theo một cách kỳ dị, rất quen thuộc từ ngày David chết trôi dạt trong Adam khi anh nghĩ đến ông. David! David!...

Thêm một đợt sói tru dữ dội vọng từ rừng sâu ra, lôi Adam trở về với thực tại. Anh dừng lại, ngoảnh đầu nhìn rồi quay đi. Anh biết, đó chỉ là một kiểu dấu hiệu mà anh buộc phải tìm kiếm, buộc phải giải mã, chứ, chẳng có con sói nào trong ấy đâu. Và, sau cái hít thật sâu như để tự ép buộc bản thân phải tin vào những gì mình vừa nghĩ, Adam dần mạnh bước, trở về chốn dung thân mãi mãi anh không biết, có thể nào mình thấy quen hay không?

Cổng rãnh

Loài người luôn có một vùng không xâm phạm đến, hay nói đúng hơn là họ chẳng bao giờ buồn suy nghĩ chuyện xâm phạm tới nơi cực kỳ bẩn thỉu, hôi hám, đó là cổng rãnh. Cổng rãnh được định nghĩa đơn giản là nơi trú ngụ của chuột bọ. Nay, thì không còn nữa rồi. Cái định nghĩa ấy mất đi rất nhanh sau thảm họa 2016. Một nhóm dân châu Âu hiểu ra rằng, họ trú tạm, lánh tạm nơi này - mảnh đất người da vàng - nghĩa là họ phải trở thành nô lệ cho đám người kém phát triển thua mình, kiếm cái ăn, kiếm chốn ở, và, tuyệt nhiên đừng nghĩ đến những trò giải trí đắt tiền, xa xỉ mà họ đã từng được hưởng thụ trước kia. Thế nên, khi khao khát mãnh liệt được sống chứ không phải chỉ sinh tồn trôi dạt, dân châu Âu thể hiện rõ ràng đẳng cấp, trình độ và sự khéo léo tài hoa của mình bằng cách biến nơi ở của chuột bọ thành khu giải trí bí mật của họ.

Lại thật là chua chát và châm biếm. Họ đau xót khi mất nhà và có đôi khi trách giận đám người không muốn dung họ khi đất thì chật mà người thì đông kia. Họ thẳng thốt hỏi, chỉ là một ổ bánh mì, một bát cơm, cần thiết chẳng phải nặng nề với nhau đến thế? Thế mà, chỉ vì cái ham muốn được giải trí, họ lại đi chiếm cả nơi sống của những sinh vật khác. Chẳng biết, có lúc nào đấy, họ thấy áy náy với ham muốn của chính mình? Có lẽ là không! Mà, chẳng biết, thế rồi, chuột bọ sẽ sống sao nhỉ?

Những đường dẫn vào khu cổng rãnh thường rất khuất, được nguy trang cực kỳ khéo léo, đến độ, dân da vàng, dân bản xứ cho dù có thành thực đường sá cũng khó lòng tìm ra. Những đường dẫn vẫn tối đen, nhưng rộng và cực kỳ khô thoáng. Cuối con đường dẫn ấy, một thế giới xa xỉ lạ lùng vẫn xập xình đêm đêm.

Nơi trước đây là nhà của chuột bọ, giờ thành một thế giới mà có lẽ, những con người đang phải chia phần đất, chia phần cơm cho đám dân châu Âu mất nhà không thể nào hình dung ra nổi. Có thể, họ từng đến châu Âu du lịch khi châu lục này chưa trở thành đồng đồ nát, khi đấy, họ nhìn thấy những tòa nhà, những kiến trúc mà ngoài thốt ra những từ ngữ kinh ngạc đầy cảm thán, họ chẳng biết làm gì hơn. Nhưng, để đem tất cả những giá trị tinh hoa ấy xuống cổng rãnh thế

này, với kiểu hoàn toàn lén lút, bằng những đồng tiền khó nhọc vất vả nhất được... thì đó quả thật là điều không tưởng.

Adam là gương mặt quen thuộc của thế giới cống rãnh này. Không phải vì anh đã góp một phần vào công cuộc kiến tạo châu Âu thu nhỏ dưới lòng đường, mà bởi, anh là ca sĩ đắt giá nhất ở những sân khấu kiểu này - những sân khấu mở cửa cho những tâm hồn vẫn khát về thế giới của họ đã suy tàn.

Adam thường đến trước giờ diễn một lúc, đủ để uống một ly cocktail trái cây ngon miệng có giá đến cả tuần lương làm việc quần quật của những ngày sống ở mặt đất, nơi những người da vàng giờ xem dân da trắng như mọi rợ. Có vài người e dè nhìn cách tiêu tiền của Adam, họ nghĩ, có là ca sĩ, tiền bo chắc cũng khá, nhưng không cần phải trả cho một ly nước mà những kẻ từng thuộc giới thượng lưu giờ cũng chỉ dám mơ ước. Có vài người nhìn Adam đầy ngưỡng mộ, họ nghĩ, thế mới xứng đáng là một đứa con của châu Âu, tiền làm ra là để hưởng thụ chứ không phải cứ khư khư để dành, rồi đến lúc chết, tặc lưỡi tiếc, còn bao nhiêu thứ mình chưa được kinh qua! Adam cười một mình trước tất cả những cái nhìn ấy. Các người phải ăn, tôi thì không, đó là lý do tôi có tiền để uống cái thức uống cũng vô bổ với cơ thể tôi, Adam nghĩ.

Như tất cả mọi lần, khi cái tên Adam được xướng lên, kéo dài rồi kết thúc bằng những tiếng vỗ tay đôm đốp, anh đứng dậy, bước những bước thật sự nặng nề tiến về phía sân khấu. Phải! Quá khư khư vấp vúi cuộc đời anh!

David nói không. Không một lần và không nhiều lần. Adam chán nản với chuyện mình cứ phải phục tùng theo những ý kiến rất khó hiểu và không bao giờ có lời giải thích của cha - thật ra là cha nuôi - và bắt đầu gắt gỏng.

"Nhưng tại sao?" Adam nói bằng một quãng cao, thay vì là chất giọng trầm, chứng tỏ, anh thật sự mất kiên nhẫn, "Ít nhất thì con cũng đáng nhận một lời giải thích chứ!"

"Cuộc đời con không nằm ở một hay một vài lời giải thích, con trai!" David nhẹ nhàng, như cách ông luôn dành cho mọi người xung quanh.

"Đôi khi, cha biết không, David!" Adam chùng giọng xuống, trầm, đều, rền rất uy quyền, "Con nghĩ, đây chỉ là một phía suy nghĩ của cha!"

"Có thể!" David nhún vai, "Nhưng, tất cả cũng chỉ bởi sự an nguy của con!"

David luôn bảo đó là do sự an nguy của Adam, một kiểu giải thích ngắn gọn và rất khó chấp nhận. Di chuyển thường xuyên, liên tục, chóng vánh. Họ đến, ở lại chỉ một khoảng rất ngắn, rồi đi. Nhanh đến độ, Adam chưa từng thật sự có một người bạn, vì vốn thời gian chẳng đủ để làm quen chứ đừng nói là kết thân với ai... Cũng chỉ là "vì sự an nguy". Những viên nhộng rất bé có mùi máu chứa trong một bọc kín chắc chắn dùng làm thức ăn để luyện tập cho Adam đi qua khả năng săn mồi và lãng quên ham muốn còn sót lại để chứng minh rằng anh hãy còn sống... Cũng chỉ là "vì sự an nguy". Sự rút lui một cách hèn hạ trước những lời tuyên bố khơi mào cuộc chiến bảo vệ danh dự cho hai con người mà suốt đời Adam muốn tìm kiếm, dấu anh thừa biết, thứ anh tìm chỉ là những câu chuyện về họ, về sự đã lùi, về nhóm "vốn đã từng tồn tại, vốn đã từng sống" - cha mẹ ruột của anh... Cũng chỉ là "vì sự an nguy"! Thật quá chán nản và ê chề!

"David!" Adam hít sâu, chuẩn bị cho một cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông thực thụ, "Cha thật sự muốn sống theo cách này ư?"

"Có gì không tốt sao?"

"Hoàn toàn không tốt, cha ạ!" Adam trở nên lạnh lùng, "Có thể, cha sống đủ lâu để chán ngán cuộc sống, nhưng con thì chưa! Có thể, cha gặp đủ hiểm nguy để biết cách cha chọn là đúng, con thì chưa! Thứ con cần là sống, cha ạ! Tồn tại thế này... thật sự là nhục nhã!"

David thở dài. Ông nhìn Adam rất lâu, lâu đến độ Adam phải cựa quậy nhiều lần, cố tránh cái nhìn như thọc thẳng vào tim anh, đau và sâu thẳm.

"Được!" David gật mạnh đầu, "Nếu con thật sự muốn, hãy làm đi!"

Adam thoáng chút bối rối. Anh không biết những gì David nói là thật lòng, hay vì ông cũng bắt đầu cảm thấy chán chê với chuyện phải ngăn cản anh rồi. Adam muốn trấn an David rằng, anh biết sức mạnh của anh - dấu chúng chưa bao giờ rõ hình khi anh cần chúng, nhưng

chắc chắn anh đủ khả năng tự vệ - để không rơi vào hiểm nguy như ông luôn nghĩ. Nhưng, David đã quay nhanh đi, bước thẳng ra ngoài nhà kho và tiếp tục thú vui rèn mài vũ khí của ông. Adam đi...

Suốt một quãng dài cuộc thi, Adam không về nhà. Anh ở lại phòng được cấp cho thí sinh, cùng với một thí sinh khác nữa - người rồi sẽ vượt qua anh, trở thành quán quân, để anh tuột lại sau đúng một bước. Tuy thua, nhưng Adam không hề buồn. Anh thậm chí thấy vui thật sự, vì, sâu xa trong anh, những ngày vừa rồi sống cạnh người bạn kia - người mà không cần bất kỳ lý do nào, từ cái nhìn đầu tiên anh đã cảm thấy quý - là rất giá trị với anh và anh nghĩ, ngay cả nếu anh có cơ hội trở thành quán quân, anh cũng vẫn sẽ bảo với họ, đây là vị trí mà họ xứng đáng được xướng tên.

Á quân cũng đủ để nổi tiếng! Á quân cũng đủ để mọi người phải biết đến! Á quân cũng lên truyền hình và được hẹn hò, gọi mời phỏng vấn liên tục. Adam đồng ý với tất cả, sau một lời hứa, cho anh vài ngày về với gia đình. Dọc đường đi, Adam đã lẩm nhẩm trong đầu rất nhiều cách nói với David, "Con đã làm được, và con vẫn an toàn trở về với cha". Không, như thế sẽ làm ông tự ái vì phải thừa nhận rằng chẳng có nguy hiểm nào chờ chực ngoài kia như ông luôn sợ. "Con đây, con đã thành công rồi, cha ạ, trên con đường con thật sự muốn đi." Không, như thế là phủ nhận con đường chung giữa Adam và David, bởi làm ca sĩ nghĩa là chẳng còn mấy thời gian dành cho người đàn ông đã nuôi Adam từ khi Adam chưa biết nhớ... Anh tự hỏi, mình nên nói gì?

Đó là câu hỏi cuối cùng trong đầu Adam lúc ấy và cả một quãng dài sau đó. Adam sửng sờ dừng lại, miệng há hốc và khô khốc khi chứng kiến cảnh tượng mà anh không bao giờ dám tin mình sẽ phải thấy. Gian phòng khách như bị lật tung lên, nát bươm và đầy máu. Xác David bất động trên chiếc bàn kính đã vỡ toang. Lồng ngực của cái xác bị xé toác hoác, ban rộng. Ngay gần sát bên cái xác là thứ vũ khí yêu thích của ông nằm dưới, bên trên là trái tim đỏ còn thoi thóp đập. Adam lao đến, trên những bước nặng như chì, gục mạnh xuống. David đã tắt thở từ lâu, mắt mở trừng trừng. Những nhịp tim cuối cùng tuy thoi thóp nhưng động thùng thùng thẳng vào tai Adam...

Adam hơi khựng lại - như tất cả mọi lần khi trí nhớ đưa anh về đoạn

ký ức này, ở những lúc anh bước lên phía sân khấu - khiến mọi người có mặt đôi phần ngỡ ngác. Và, cũng như tất cả mọi lần, Adam rùng mình. David là con người! David có trái tim! Thế mà, chừng ấy năm, Adam không hề nhận ra. Tại sao nhỉ? Tại sao anh không biết, người đàn ông nuôi anh hơn hai mươi năm ấy không hề giống anh?

Ai đã giết David? Tại sao họ lại giết David? Đó là điều mà Adam biết, Adam tin, anh còn muốn tìm hiểu hơn cả sự thật về bản thân anh, về cha mẹ anh. Từng ấy năm rồi, Adam vẫn bắt lực với tất cả những câu hỏi xoay quanh những người thân của mình. Trí nhớ có thể hao mòn, nhưng, hình ảnh David chết, những lời cảnh báo của ông... mãi mãi không thể lu mờ trong Adam.

Đoạn đường đêm xa lạ

Rời khỏi cổng rãnh. Rời khỏi thứ mà Adam từng định nghĩa một cách chua chát, là ổ trú ngụ cho tâm hồn thực thụ của những đứa con xa xứ không biết ngày trở về. Rời khỏi sân khấu mà Adam đã luôn khát khao rồi bước lên với nỗi day dứt đau đớn tận cùng khi không trốn được ký ức về cái chết của cha nuôi... Rời đi! Rời bỏ tất cả đi, Adam ạ! Mày còn có thứ phải đuổi theo. Gấp lắm rồi, sau nhiều năm mày cứ loay hoay với cái mớ bong bóng đen đúa và nhóp nhúa trong mày. Mày phải sống cho đúng nghĩa.

Nụ cười thay, khái niệm đúng nghĩa bây giờ dấy lên trong Adam một sự thù hận bản thân khó lòng tha thứ được. Đấy! Từng đòi sống đúng nghĩa, từng đòi chạy theo đam mê để đón lại một cái kết khốn kiếp khi chứng kiến cảnh chết không toàn thây của người cha con người. Adam thật sự không hề biết David không phải ma cà rồng, hay, nói đúng hơn, đã có những chuyện giữa anh và David khiến anh tin David giống anh, là một ma cà rồng. Ví như, ông cũng uống thuốc nhộng dậy mùi máu trong những giờ tập luyện với Adam. Ví như, tốc độ của ông cũng kinh người, như một cái xẹt mà loài người không bao giờ kịp nhìn thấy... Tất cả mọi hoạt động của David đều chứng tỏ ông là một ma cà rồng. Thế mà, đến phút cuối cuộc đời của ông, trái tim ông vẫn thổn thức những nhịp lo lắng dành cho Adam. David có một trái tim! Giờ, đúng nghĩa là phải tìm cho bằng ra ai là kẻ đã giết David, và, loáng thoáng trong đầu Adam nhiều trăm năm qua, kẻ giết David ắt liên quan đến sự mất tích không thể giải thích của cha mẹ ruột anh. Bọn chúng đã trốn quá khéo suốt chừng ấy năm. Thật đáng gờm!

Gần đầu ra của con hẻm, Joey Lương, Jen Nguyễn và Rosie Hà đang đứng tụm lại, trò chuyện khe khẽ và liếc mắt vào trong, ý chờ đợi. Lúc Adam ngoặt qua khúc cua cuối để tiến về phía con lộ đã vắng tanh về đêm, cả ba thẳng thớm đứng, tỏ rõ sự đợi chờ của họ dành cho Adam. Adam liếc nhìn và chậm chậm bước đến.

"Chào Adam!" Joey Lương nói trước, bằng giọng Mỹ khá chuẩn.

"Chào!" Adam đáp, bằng tiếng Việt.

Cả ba người da vàng đều thoáng bất ngờ về khả năng phát âm rất

chuẩn, dấu chỉ ở duy nhất một từ cũng có thể nhận ra ngay, và họ có vẻ càng thoải mái hơn với Adam.

"Bọn tớ là..." Joey Lương tiếp tục.

"Tôi biết các bạn là ai!" Adam vẫn dè chừng, "Các bạn thật tử tế khi đã chấp nhận chúng tôi. Tôi chỉ không ngờ rằng các bạn biết tôi."

"À!" Joey Lương cười, khoe hai cái đồng điệu sâu hoắm dưới rìa hai môi dưới, "Bọn tớ còn biết cả nơi cậu vừa từ đấy ra, biết cậu là ai ở đó..."

Adam lặng thinh. Họ biết? Người da vàng đã biết? Một người biết, một nhóm biết, ắt một nhóm lớn hơn sẽ biết - một đặc tính rất đổi con người chưa từng thay đổi cho dù thế giới có tồn tại thêm ngàn năm nữa. Adam thoáng sợ hãi. Nếu, những kẻ kỳ thị dân châu Âu biết về cống rãnh, thì hậu quả sẽ là gì? Chừng như đoán được suy nghĩ của Adam, Jen Nguyễn nhích tới chút, nhẹ nhàng.

"Yên tâm! Chỉ bọn EM biết thôi!" Jen xưng em với Adam một cách khá thân tình. "Nhưng... ANH cũng phải nghĩ rằng, bọn em biết thì chắc những người khác cũng sớm biết, cho dù bọn em có không nói ra đi chăng nữa."

"Tôi biết!" Adam vẫn chưa thật sự thoải mái với những người này.

Họ là những người rất tốt bụng khi tạo thành một nhóm khá đông, tổ chức những cuộc gặp mặt, kêu gọi ủng hộ người dân châu Âu và thậm chí bảo vệ dân châu Âu trước sự xua đuổi của đồng bào họ. Họ lấy một tên tiếng Anh, ghép với họ Việt Nam, để chứng tỏ thiện chí muốn làm bạn, muốn hòa hợp với dân châu Âu. Họ học tiếng Anh để có thể giao tiếp thoải mái như những người cùng ngôn ngữ... Nhưng, riêng với Adam, họ là CON NGƯỜI!

"Tại sao các bạn biết tôi?" Adam hỏi, thật sự cần biết.

"Adam này!" Josie Hà tiến lại, nhẹ nhàng mỉm cười. "Bọn tớ... bọn tớ xin lỗi, nhưng, sự thật là bọn tớ đã theo dõi cậu."

"Theo dõi tôi?" Adam cau mày và cười. "Tại sao lại là tôi?"

"Vì anh khác biệt!" Jen Nguyễn nói.

"Ở điểm nào?"

"Anh hoàn toàn không già đi sau chừng ấy năm!" Jen trả lời, không chút do dự, mặc kệ Joey và Rosie cổ cấn.

Adam nhìn cả ba rồi vầu môi ra, nhún vai, kiểu như, các bạn đã bắt thóp được tôi rồi đấy.

"Thế nghĩa là, sự thật, tôi lớn tuổi hơn các bạn!" Nói rồi, Adam cười vui vẻ khi cả ba cùng bật cười.

Không nói thêm gì, Adam vờ vịt hướng mắt ra đường chính, nơi thi thoảng còn vài người qua lại vội vã, tỏ vẻ sốt ruột. Cả Joey và Rosie đều ý nhị tránh sang một bên, trừ Jen.

Vốn, từ ban đầu, Adam đã để ý đến Jen nhiều nhất, hoặc giả là ấn tượng với Jen nhất. Jen không giống hai cô gái nọ - đương nhiên không phải chỉ vì mái tóc ngắn con trai và cái mũ lưỡi trai che nửa phần gương mặt - vì Jen không có nụ cười nhẹ nhàng, không tỏ vẻ hồ hởi bắt chuyện, không tỏ rõ ý muốn kết bạn... Tất cả, với Jen chỉ là đôi mắt một mí tí hí giấu sau chiếc nón thi thoảng hiện ra trên gương mặt lạnh băng. À, mà nói thế cũng không phải. Rosie cũng mắt một mí, da cũng ngăm đen... Thế có nghĩa là, Adam bị ấn tượng bởi vẻ lạnh lùng của Jen. Giờ, thêm thái độ không muốn để Adam đi, Adam càng ấn tượng. Nhưng, chừng ấy ấn tượng không đủ để Adam dừng lại. Không thể trò chuyện với họ. Đừng kết bạn. Sâu thẳm trong Adam tin thế mới là đúng đắn. Không phải bởi vì họ da vàng. Tất cả, chỉ vì họ là con người. Làm bạn với họ, rồi, sẽ đem về cái kết cuộc khủng khiếp như với David mà thôi. Adam phải đi! Adam cương quyết buộc mình rời khỏi những con người đang muốn đón nhận anh bằng tình bạn rất chân thành mà anh ngại thấy được.

Joey nắm cẳng tay Jen, kéo Jen nhích qua một tí, tránh đường cho Adam, hay nói đúng hơn là để Adam biết, họ sẽ tránh sang một bên nếu Adam muốn, cũng có nghĩa, họ sẽ luôn đứng lại cạnh anh nếu anh cần. Adam nhìn sâu vào mắt Joey, gửi đến cô cái cười tận sâu trong đáy mắt để cảm ơn. Rồi, anh bước đi, thật sự vội vã, trên những bước giả vờ ung dung.

"Lẽ ra hai đứa nên..." Jen nói, như gắt.

"Anh ấy cần thêm thời gian, Jen ạ!" Rosie nhẹ nhàng.

"Không! Lẽ ra hai đứa nên gọi anh ta là anh!" Jen cười lớn, hớn hờ vì lừa được hai cô bạn thua tuổi. "Chúng ta đều biết anh ta lớn hơn chúng ta mà!"

"Thật là..." Joey cau mày. "Chúng ta đã thỏa thuận không để anh ta biết chúng ta biết về điều ấy."

"Năm năm rồi, Joey!" Rosie lại tiếp tục nhẹ nhàng. "Adam nên biết chúng ta đã âm thầm làm bạn với anh ấy năm năm..."

Rừng già

Adam khẽ chùn bước. Những từ cuối cùng của Rosie Hà thật sự đã tác động đến Adam. Không biết tại sao hôm nay Adam lại phá lệ, anh vận dụng thính giác của mình một cách tối đa, để khi rời khỏi nhóm ba người nọ, anh vẫn lưu tâm và nghe rất rõ câu chuyện của họ. Vốn, quyền năng này không hẳn là một quyền năng, nó chỉ là một giác quan quá nhạy - với Adam chỉ là vậy - và anh đã buộc phải học cách đóng nó lại, khi cuộc sống của anh cứ bị phiền nhiễu bởi những âm thanh hỗn tạp xung quanh. Kể từ khi David thấu hiểu sự mệt mỏi ấy, ông dạy Adam cách điều khiển mọi giác quan cơ thể - bài học đầu tiên về việc cảm thụ để điều khiển sức mạnh bên trong Adam như lời David nói - đến tận hôm nay, đây là lần đầu tiên Adam thật sự vận dụng lại thính giác đặc biệt của mình.

Năm năm ư? Họ đã âm thầm quan sát, theo dõi và cố làm bạn với Adam năm năm ư? À, phải! Chưa từng ở đâu mà Adam lưu lại lâu như ở Việt Nam - 14 năm - nên chưa bao giờ anh có cơ hội tin rằng, trong số những con người - tức là những cơ thể người sống bằng không khí, bằng thức ăn và nước uống - còn có ai đấy quan tâm và muốn làm bạn với anh. Anh có nên làm bạn với họ không?Ồ, không đâu, tên kia! Mi chỉ đem lại nguy hiểm cho họ mà thôi! Adam nghĩ, nếu thật sự quan tâm đến họ, thứ duy nhất mi phải làm là tránh xa họ ra. Càng xa càng tốt, nhớ lấy, kẻ mang lốt người mà hoàn toàn không có trái tim.

Adam nhìn thẳng vào khu rừng đen quen thuộc trước mắt. Anh toan dần bước thì cảm giác cổ tay bị thộp lại bởi một bàn tay, cảm giác thật sự quen thuộc. Đừng thắc mắc tại sao Adam không bao giờ phản ứng theo kiểu con người, nghĩa là quay sang để biết đấy là ai, hay để phòng thủ, vì vốn phải nhắc lại rằng, anh không phải con người, chỉ là, những con người quanh anh tưởng anh cũng là con người như họ. Adam quen với chuyện phải tiết chế mình, phải bình tĩnh, phải dừng đứng mà cha David đã dạy. Sự ung nhiên sẽ đưa con đến đỉnh cao của sức mạnh!

"Cậu... anh... đừng vào đấy, nguy hiểm lắm!" Giọng nói quen thuộc. Giọng nói đã lôi Adam ra khỏi những cuộc công kích của con người

trước đây.

Adam dừng lại, vẫn nhìn thẳng về phía trước, theo kiểu, người bên cạnh anh hoàn toàn vô hình. Nhưng, khi đã chắc chắn người kia là ai, Adam nhẹ nhàng hỏi.

"Thế... bạn không sợ nguy hiểm sao, Rosie?"

"Ồ! Em chưa từng giới thiệu tên em với anh!"

"Thế à?" Adam quay sang, nhẹ nhàng nhìn Rosie, cười hiền, nụ cười giống hệt nụ cười của cô. "Có lẽ bạn không nhớ!"

"Không!" Rosie buông tay Adam ra. "Em luôn nhớ những gì mình nói."

"Bạn... không sợ nguy hiểm sao?" Adam hỏi, cố tránh đi câu chuyện về cái tên thật khó giải thích cho cô hiểu kia. Và, khi hỏi câu này, Adam thốt nhiên xốn trong bụng một cái, làm ơn nói thật, Rosie ạ.

"Có!" Rosie Hà khẳng khái. "Em sợ chứ! Rất sợ nữa là khác."

"Vậy, tại sao bạn còn đến đây?"

"Vì em không muốn anh gặp nguy hiểm."

"Bạn nghĩ, có những kiểu hiểm nguy gì ở trong ấy?" Adam nhẹ nhàng, cố không để Rosie thấy sợ thêm.

"Khoảng trăm năm rồi, không còn sói ở đây. Nhưng... gần đây..."

Adam hơi hoảng hốt. Có tiếng sói thật sao? Chính Rosie cũng nghe thấy à? Vậy có nghĩa đây không phải là tưởng tượng? Vậy, có nghĩa, đó hoàn toàn là một dấu hiệu có thật! Phải thế chứ! Anh biết cảm giác của mình luôn đúng mà!

"Nhưng có lẽ..." Rosie kéo Adam về thực tại, "điều đáng sợ nhất chính là những con người nước em... họ... họ sẽ không để anh yên đâu. Và, anh biết đấy, họ có mặt khắp nơi mà!"

Cô ấy đang dành cho mình một tình cảm hết sức đặc biệt. Tại sao? Sau chuỗi thời gian khá dài, Rosie Hà là người tiếp sau David lo cho sự an nguy của Adam. Tại sao nhỉ? Chưa một lần thực sự gặp gỡ, chưa một lần thực sự trò chuyện... Tại sao cô gái này lại dành cho Adam thứ tình cảm lạ lùng kia.

Adam nghĩ ngợi khá nhiều. Anh không dám đẩy mình đến những suy đoán tiếp theo - những thứ anh thừa khả năng để biết chắc chắn đúng - vì rất nhiều thứ, nhưng, phải tự nhắc mình dừng lại, đầu tiên, lý do vẫn đơn giản vì cô là con người.

Anh ngay lập tức dẫn bản thân đi theo một hướng suy nghĩ không làm khó xử cho cả hai, đây là trấn an cô, anh sẽ không vào sâu trong rừng đen như mọi khi và rồi sẽ đưa cô về tận nơi cô ở.

Nhưng, chưa kịp phản ứng gì, thì, nhanh như cắt, lạnh toát, một bóng đen lao vút ra từ trong sâu rừng già đen kịt với tốc độ kinh hoàng, thộp mạnh lấy Rosie và lại lao đi, duy chỉ để lại một vệt đen huyền ảo.

Adam giật mình, trừng trừng nhìn theo. Rồi, lập tức, Adam nhắm mắt, hướng thẳng về phía bóng đen kia, bắn đi với tốc độ kinh hoàng không kém.

Hang quỷ

Thậm chí, không có đến một giây chần chừ, dẫu trước mắt Adam - đường dẫn vào hang tối kịt - rõ ràng có thể là một cái bẫy được giăng sẵn cho một cuộc chiến chưa biết kết cuộc ra sao, Adam lao như tên bắn vào bên trong.

Khựng lại chỉ một tích tắc, Adam đưa mình vào sự hòa hợp tuyệt đối với bóng đêm. Góc sát tường, Rosie Hà đã bất tỉnh, nằm sõng soài giữa đất. Don Hồ, với cặp mắt đỏ lự và cặp nanh dài đầy đe dọa nhìn ra, hoàn toàn không hề nao núng. Bằng một cái co tay từ bàn tay trái - rõ ràng là bàn tay không thuận của hắn, vì bàn tay thuận vẫn đang thủ sẵn thế lăm le chực chống trả nếu Adam tấn công - cả thân hình của Rosie được nhấc bổng lên, trôi rất nhanh về phía cặp nanh trắng sáng đang chìa tới, thẳng vào cái cổ pháp phòng những nhịp thở bắt đầu yếu dần.

Adam cười lạt, nghĩ suy giờ chỉ là giết chết Rosie. Anh không nghĩ. Anh không chần chừ. Anh không cho mình cơ hội có thêm một lựa chọn nào khác. Rồi, ngay tắp lự, Adam bắn về phía trước, hai tay vẫn duỗi thẳng, chưa hề có bất kỳ động thái nào là sẽ tấn công.

Don Hồ chéch mắt lên nhìn, vẫn lăm le đòn thủ. Thật ra, hắn nào dám tung đòn tấn công. Để một ma cà rồng dồn sức ra đòn tấn công, sẽ tiêu tốn một lực rất mạnh, điều ấy đồng nghĩa với chuyện nếu tấn công không thành là tự chuốc lấy nguy hiểm cho mình. Khi một ma cà rồng đã có suy nghĩ này, nghĩa là hắn biết hắn không phải là đối thủ của kẻ đang đối địch kia. Don Hồ biết! Hắn hiểu rất rõ ràng, ngay từ khi nghe về Adam, không cần nghi ngờ, không cần kiểm chứng, hắn buộc phải thừa nhận hắn mãi mãi không bao giờ là đối thủ của Adam. Cho dù, đấy là điều Adam hoàn toàn chưa hề biết, anh chưa thật sự biết hết về sức mạnh của mình, cứ vài ngày, vài tuần lại phát hiện ra một thứ mới mẻ, nhưng, ai biết được khi nào thì toàn bộ sức mạnh ấy được phát hiện ra và có thể được điều khiển, được phô diễn một cách khéo léo? Đừng dại mà dẫn mình vào nguy hiểm làm gì!

Khi câu hỏi được đưa ra, ai sẽ là kẻ buộc Adam sống đúng với bản chất ma cà rồng của anh, Don Hồ có phần run rẩy khi bước ra. Hắn

biết, trong kế hoạch bóc trần lớp vỏ nguy trang đã thành công suốt bao nhiêu năm qua của Adam, rất có thể, Adam không giỏi kiềm chế như những ma cà rồng lão luyện đã nói với hắn, rất có thể, Adam sẽ ra đòn, và như thế có nghĩa là hắn có cơ hội bị thiêu chết dưới đòn kết liễu của một ma cà rồng đang được đánh giá là mạnh hơn cả một đội quân hàng trăm ma cà rồng trưởng thành, rất có thể, hắn sẽ bị tước quyền năng nếu Adam nhân nhượng hơn chút, chỉ ra đòn thâm tóm... dẫu sao, đây cũng là một thử thách ghê người. Nhưng, món quà mà hắn sẽ nhận được thì lại quá đáng để hắn phải liều một phen.

Ma cà rồng bị biến đổi như hắn sẽ trải qua cả thế kỷ học cách sinh tồn, học cách săn bắt với sức mạnh tuy ghê gớm với loài người, nhưng thật ra lại rất non yếu với thế giới ma cà rồng, để đi được đến ngưỡng trưởng thành. Khi đến ngưỡng này, mọi ma cà rồng mới bắt đầu phát hiện ra quyền năng đích thực của mình. Dĩ nhiên là có rất nhiều ngoại lệ, rằng, có vài ma cà rồng vừa biến đổi đã có ngay quyền năng siêu việt, đã có sức mạnh phi phàm... nhưng, cốt lõi là Don Hồ hoàn toàn không may mắn nằm trong nhóm ngoại lệ ấy. Hắn đã tự trách cứ bản thân hàng trăm năm, rằng, giá mà hắn đừng chống cự khi bị chuyển đổi, giá mà hắn tự nguyện - biến từ "bị" vừa rồi thành từ "được" - thì rất có thể, hắn sẽ là một trong số những trưởng hợp ngoại lệ kia. Kiểu gì cũng chuyển đổi, thế mà hắn chẳng hề biết gì, nên cứ chống cự đến phút cuối cùng cuộc đời làm người vốn cũng rất ngắn ngủi của hắn.

Nhóm ma cà rồng săn Adam đã triệu tập toàn bộ những ma cà rồng vừa trưởng thành và đưa ra câu hỏi, ai sẽ là người dẫn dụ Adam? Việc dẫn dụ Adam phải thừa nhận anh là ma cà rồng nhằm mục đích gì, hoàn toàn những ma cà rồng vừa trưởng thành này không hề biết, càng không dám hỏi. Bọn chúng không được quyền hỏi. Phục tùng và phục tùng, thế thôi!

Nhưng, nhiệm vụ này rõ ràng rất quan trọng, bởi, phần thưởng cho nó là quá lớn. Đó là một món quà nằm trong nhóm những quà ngoại lệ, nghĩa là phần thưởng cho những nhiệm vụ được liệt vào hàng sinh tồn nòi giống thì mới ban phát ra. Thậm chí, đứng trước nhiệm vụ này, các ma cà rồng bề trên đã cho bọn chúng được quyền chọn một trong số những đặc ân. Thêm một quyền năng khác, hoặc chúng đã thấy, hoặc chúng tự tưởng tượng ra. Tăng tuổi trưởng thành lên ba

thể kỷ - nghĩa là tăng khoảng ba mươi lần sức mạnh đang có của bọn chúng. Được quyền sinh một đứa trẻ bất tử và gieo lời nguyên bảo vệ lên nó... Còn thêm vài đặc ân nữa, nhưng Don Hồ nghe không rõ, vì hắn mãi miết đuổi theo đặc ân đầu tiên.

Vốn được đưa ra là lựa chọn hàng đầu, vì đây là một đặc ân mà ngay cả những ma cà rồng bề trên cũng không chắc được hưởng. Đây là đặc ân duy nhất trong thế giới ma cà rồng đen được tạo ra từ một lời nguyên của chúa tể bọn chúng. Lời nguyên này chỉ trở thành hiện thực khi toàn thể ma cà rồng đen có mặt ở buổi gặp đồng ý ban cho, và dĩ nhiên, ma cà rồng nhận lệnh phải hoàn thành cho bằng được. Cái lý thú của lời nguyên này, của đặc ân này, là, nếu nhiệm vụ không hoàn thành, mà ma cà rồng nhận lệnh không chết, sẽ không phải nhận hình phạt nào cả.

Don Hồ đã suy nghĩ rất nhanh về vấn đề này. Hắn nghĩ, nếu không bị thiêu bởi lời nguyên giết chóc - điều khá khó với những ma cà rồng trắng - giả dụ có bị tước quyền năng, thì khi trở về, chẳng qua hắn chỉ tốn thêm một thể kỷ, thể thôi, cũng chẳng là quá nhiều với những thân xác không linh hồn như hắn. Nhưng, nếu thành công, thì hắn sẽ vẽ ra được một quyền năng mà hắn tin rằng kể cả gã ma cà rồng đáng gờm hắn phải đối diện cũng không thể chống lại - hay nói đúng hơn là không thể thương tổn hắn, cho dù bằng cách nào. Hắn đã tưởng tượng đến một thể thức quyền năng mà hắn ngạo nghễ nghĩ, chẳng đứa nào trong giống loài của hắn nghĩ ra - quyền năng tự vệ toàn phần.

Adam chỉ còn cách Rosie Hà và Don Hồ một bước bắn nữa. Adam vẫn nguyên vẹn trong hình hài con người của mình. Don Hồ hoàn toàn không hề nao núng. Hắn đã đoán trước, đã được cảnh báo trước về điều này. Rằng, Adam không dễ để bị dụ biến hình. Adam nguy trang quá giỏi, đến mức, chừng ấy thời gian, chưa từng có người nào nghi ngờ về anh. Don Hồ cười khẩy, hắn một tay co siết chặt khiến Rosie giãy vì ngạt thở, tay còn lại, búng về phía Adam một luồng khí đen đặc quánh. Hắn quyết định tấn công Adam.

Đòn tấn công tuy không bất ngờ so với dự tính của Adam - bản năng của một chiến binh ma cà rồng đã được liệt vào hàng kỳ cựu với toàn thể thế giới ma cà rồng, dẫu chưa bao giờ Adam thật sự dấn vào cuộc

chiến nào, nhưng anh biết đối thủ sẽ ra đòn ra sao sau quá nhiều lần chứng kiến David bảo vệ mình - nhưng khá nhanh, khiến Adam hứng một phần đòn vào cánh tay trái. Rú lên một tiếng vì bị bật lùi bởi đòn tấn công, Adam chồm đến, cặp mắt xám lạ lùng trở đỏ, đôi nanh dài hoắm tuồn dài ra. Adam gầm lên một tiếng và chồm nhanh tới.

Thoáng biến sắc, nhưng, ngay lập tức, Don Hồ phẩy nhẹ tay đánh thức Rosie dậy và cười khẩy, hấn vụt biến đi. Không kịp suy nghĩ gì, Adam chỉ kịp giờ hai bàn tay rắn rỏi của mình về phía trước, đỡ nhanh lấy thân hình Rosie đang rơi tự do theo lực hút mà chẳng con người nào chống lại được. Khi tay Adam chạm vào được cơ thể Rosie, anh buộc phải nhún mình xuống theo chiều rơi để cô không bị sốc. Gương mặt đáng sợ của anh chồm sát đến gương mặt cô. Rosie cứng đờ, mắt trũng trũng mở. Cô sợ đến độ không thể la hét nữa rồi.

Adam nói lỏng tay ra, nhẹ nhàng để Rosie đứng vững vàng rồi tránh xa cô một bước. Chừng ấy năm, dẫu chưa từng gặp trường hợp này, nhưng Adam luôn dự trù cho nó. Adam biết, mình không tránh khỏi suy nghĩ sẽ giết cô gái kia để giữ bí mật cho bản thân, cho thế giới ma cà rồng của anh - suy nghĩ mà anh cũng biết, mình sẽ tự dẫn vật bản thân vì đã nghĩ đến - nhưng có suy nghĩ lớn mạnh hơn, dẫu rất mạo hiểm, có điều đáng để nghĩ, đó là, cho họ thấy sự thật.

"Nghe này, Rosie." Adam nói, nhẹ nhàng, bằng cái miệng vẫn chòi ra hai chiếc nanh dài đáng sợ. "Tôi sẽ phải chạm vào cô và cho cô thấy vài thứ về tôi... Đừng sợ! Được chứ?"

Rosie gật gật những cái cứng đờ. Không biết những gì cô nghe về ma cà rồng nhiều chừng nào, nhưng giờ, chứng kiến một thầy ma sờ sờ trước mặt mình, ngay lập tức, cô hiểu, chống lại là chết. Và, cô không muốn chết!

Nhà Rosie Hà

Rosie Hà bước nhanh vào nhà, đóng sập cửa lại trước cái nhìn thẳng tưng không để lộ bất kỳ cảm xúc nào của Adam. Cô loạng choạng bước về phía chiếc sofa nâu sẫm, thả thân hình của mình tự do rơi xuống. Không hoảng loạn! Không được hoảng loạn! Phải thật bình tĩnh! Hãy suy nghĩ thấu đáo! Ma cà rồng ư? Phải rồi! Hẳn nhiên rồi! Đó là sự thật, hoàn toàn không phải chỉ là một truyền thuyết như người ta vẫn kháo nhau làm chuyện vui để có thứ dọa dẫm kẻ yếu bóng vía, để làm một mẫu hóa trang trong lễ hội Halloween, để làm đề tài cho nhà văn viết tiểu thuyết và cho biên kịch viết phim. Họ đã sống chung với ma cà rồng bấy lâu nay mà hoàn toàn không hề hay biết! Chỉ đến khi, không hóa trang gì cả, họ phải nhìn thấy hai cái nanh dài đầy đe dọa ngay sát mặt mình, mà nếu thiếu kiềm chế chút, chúng cắm vào cổ họ - như phim ảnh luôn quay thế - sẽ giết chết, hoặc biến họ thành một ma cà rồng khác... thì họ buộc phải tin rằng, ngay sát cạnh mình, còn có một thế giới khác hoàn toàn mà họ không bao giờ có thể tự mình tìm ra.

Cũng có lúc, Rosie nghĩ, đó chỉ là trò đùa của Adam, hoặc là cách anh xua khéo cô cùng những người bạn Việt của cô ra khỏi đời anh, tránh xa những phiền phức có thể cho anh... Nhưng không! Anh có thể gắn nanh, anh có thể đeo kính áp tròng tạo màu, nhưng làm sao anh có thể chỉ chạm vào người cô mà lại cho cô thấy những hình ảnh ấy - những thứ rõ ràng rành rành về cuộc đời anh. Không! Rõ ràng đây là một quyền năng! Rõ ràng, đây là một ma cà rồng! Rosie buộc mình phải chấp nhận sự thật ấy trong nỗi sợ kinh hoàng làm đông cứng đầu óc cô.

Dĩ nhiên, cuộc đời Adam đã kéo dài nhiều hơn tuổi hai mươi mốt mà người ta vẫn tưởng, và, anh không thể chỉ trong khoảnh khắc cho Rosie thấy được tất cả. Anh chỉ cho cô thấy những thứ tất yếu cô phải thấy, để biết anh không phải con người, mặt khác nữa, đó là anh không hề muốn gây nguy hại cho những con người ở cạnh anh. Hình ảnh đáng sợ nhất mà Rosie phải chứng kiến, không phải là hình ảnh Adam quỳ rạp bên xác của người đàn ông có tên David đã bị moi tim ra ngoài - có lẽ, đó chỉ là nỗi ám ảnh đáng sợ nhất của Adam, về mặt

tình cảm - mà là hình ảnh những ma cà rồng yếm thế vì lời nguyên không giết hại lại bị con người thanh trừng, thiêu sống. Lẽ ra, họ đã có thể chống cự. Nhưng, khi hình ảnh ấy trôi qua mắt Rosie, cô nghe rõ ràng giọng Adam nói.

"Ma cà rồng cũng có danh dự! Chúng tôi không bao giờ phá vỡ lời nguyên do chính chúng tôi tạo nên."

Ma cà rồng... danh dự... lời nguyên... tàn sát... Rosie Hà rùng mạnh người. Cô phải nói với ai đó! Phải! Cô nói ra, có lẽ sẽ đỡ đi phần nào, nếu không, cô sẽ điên mất!

Tâm trí của Adam cũng xuất hiện trong gian phòng của Rosie khi Jen Nguyễn và Joey Lương xuất hiện. Khi đã chạm vào ai đó - mà ở đây, dĩ nhiên là Rosie - Adam có thể nhìn thấy, nghe thấy, đọc thấy rõ ràng những gì họ đang nghĩ. Adam biết, Rosie gọi Jen và Joey đến để làm gì. Anh tự hỏi, anh nên ngăn cô lại bằng một quyền năng khác nữa, trong hàng vạn quyền năng mà anh cũng không thể tin mình mang trong người? Hay, anh cứ để cô nói, như một cách giải tỏa cho cô sau mọi sự vừa diễn ra?

"Cái gì?" Jen Nguyễn nói, như gào. "Em điên à?"

"Không!" Rosie lạnh băng. "Tất cả là sự thật, Jen ạ! Chính em đã nhìn thấy!"

"Em có nghĩ mình cần..." Joey Lương nhẹ nhàng nhưng dừng ngay lại khi thấy Rosie quắc mắt.

Chỉ một cái chớp mắt, nhanh rất nhanh, bằng suy nghĩ của mình, Adam xuất hiện, tạo một tiếng "phật" khe khẽ, nhưng đủ khiến cả ba giật mình. Rosie Hà quay sang, nhìn, lặng im. Joey Lương quay sang, nhìn, thối lui một bước. Jen Nguyễn hoàn toàn không cử động. Có lẽ, Jen đã sợ đến cứng người.

"Cô ấy nói thật đấy!" Adam nhẹ nhàng. "Tôi là một ma cà rồng!"

"Anh đã có thể che giấu..." Rosie nói, cô biết mình cần phải hỏi, nếu không, muôn đời cô sẽ cứ cuộn mình trong một mớ bòng bong nhớp nháp và đầy đáng sợ.

"Chỉ có một cách để giấu giếm mọi sự mà thôi!" Adam thở ra.

"Là... giết em sao?" Rosie biến sắc.

"Phải!" Adam gật, nhả ra duy nhất một từ với vẻ lạnh lùng kinh khiếp.

"Và, tôi không sinh ra để giết người!"

"Anh nằm trong lời nguyên ấy?" Rosie cố trấn tĩnh, nhưng chừng như rất khó, giọng cô run và lạt hẳn đi.

"Không!" Adam thở hắt ra. "Tôi tự nhận mình thuộc nhóm ma cà rồng trắng, nhưng điều tôi nghĩ không chắc mọi người quanh tôi thừa nhận. Đáng tiếc một điều, lời nguyên chẳng có tác dụng với tôi!"

"Tại sao?" Jen hỏi, vẫn đứng bất động và không quay sang.

"Tôi không biết, Jen ạ!" Adam nhẹ nhàng một cách bất thường.

"Chính tôi cũng đang đi tìm lời giải cho câu hỏi ấy!"

Khi thấy những người bạn của mình vẫn đứng bất động, đầu óc mòng mòng quay trong những suy nghĩ chòng chéo nhau cùng nỗi sợ không thể dụi lại, Adam mím môi suy nghĩ, rồi, anh giơ hai cánh tay ngang mặt. Âm thanh rì rì chậm rãi như có một toán ruồi muỗi đang bay rất chậm ngang qua họ. Những hình ảnh lạ lùng diễn ra trước mắt cả ba.

Gian phòng rộng thênh thang được kết từ đá khối, khiến không gian bên trong lạnh lẽo và ẩm ướt. Những ma cà rồng tiền bối đứng giữa sảnh đá, vây lại thành một vòng tròn nhỏ, lọt thỏm giữa vòng tròn rất lớn được tạo ra bởi những ma cà rồng vừa trưởng thành.

Không một ai mở miệng, nhưng giọng nói trầm, rền vang khắp gian sảnh đá vẫn tối hù hù.

"Các con không ai bị ép buộc phải đứng đây cả! Các con có quyền lựa chọn đường đi cho chính mình. Các con có quyền sống với bản năng săn, giết, hút máu những sinh vật ngoài kia như những ma cà rồng tiền kiếp đã thế. Hoặc, các con đứng cùng chúng ta, những ma cà rồng trắng và tuyên thệ rằng, chúng ta sẽ không làm tổn hại bất kỳ sinh linh nào cả!

Chúng ta là những thân xác không có linh hồn, không có trái tim - con người vẫn nghĩ thế, và, chúng ta sẽ chứng minh rằng họ sai, vì, chúng ta không tàn nhẫn, chúng ta biết yêu thương!"

Toàn thể ma cà rồng vừa trưởng thành đều quỳ mọp xuống, giơ hai

tay lên, đầu cúi - một tư thế hứng nhận. Họ không cần nói. Khi họ đã nghe đến đây và quyết hành động thế này, lời nguyện đã có tác dụng với họ.

Cửa mở. Adam bước vào. Anh giống hết lúc này - to lớn, vạm vỡ, khỏe mạnh với gương mặt đẹp vẻ lạnh lùng dưới cặp mắt xám màu khói thuốc.

"Con muốn được là một ma cà rồng trắng!" Adam nói khi chưa kịp bước hẳn vào trong.

Tất cả ma cà rồng trắng đều nhìn ra. Vẫn không ai động đậy khuôn miệng của mình, nhưng âm thanh của giọng nói ban nãy lại vang lên.

"Chúng ta không và mãi mãi không bao giờ chối bỏ con, Adam ạ! Nhưng, con hãy hiểu, đây là lần thứ chín rồi, chắc cũng không khác những lần trước..."

"Nhưng, con sẽ không bao giờ vi phạm lời nguyện." Hoàn toàn khác với Adam kiêu hãnh mọi khi, giọng anh chùng xuống, vẻ van nài.

"Rất tốt, con trai! Hãy tự áp lời nguyện cho mình! Hãy đi đúng theo con đường con chọn. Con sẽ gặp rất nhiều khó khăn, nhưng, điều ấy sẽ đem con đến hạnh phúc!"

Adam có vẻ không quá hụt hẫng - có lẽ anh đã quen với việc không thật sự được thừa nhận - nhưng vẫn không giấu được vẻ rất buồn. Anh gật khẽ đầu rồi đi ra...

"Tại sao họ lại luôn từ chối anh?" Jen hỏi, có vẻ, với Jen, tất cả mọi thứ đều chỉ là hỏi, hỏi và hỏi.

"Vì lời nguyện không có tác dụng với tôi!" Adam buồn, đúng như ban nãy, trong hình ảnh anh cho ba người bạn xem.

"Thì cũng có nghĩa lý gì đâu, khi chính anh đã chọn?" Lại là câu hỏi của Jen.

"Có lẽ, họ sợ tôi một lúc nào đấy thiếu kiểm soát, phạm vào lời nguyện và để ảnh hưởng đến họ." Adam thật tình.

"Ảnh hưởng thế nào nhỉ?" Vẫn là Jen.

"Ma cà rồng trắng sẽ toại nguyện, sẽ có trái tim ma cà rồng, nếu đủ

thời gian, nếu đủ số ma cà rồng trắng giữ đúng lời nguyên!" Adam nói rất nhanh, hồ hởi lắm khi nhắc đến chuyện này.

Ma cà rồng có trái tim! Nghe thật phi lý. Nhưng, mọi sự không tưởng đã và đang diễn ra trước mắt Rosie, Jen và Joey, thì chắc cũng không còn gì làm họ quá bất ngờ nữa.

"Anh sợ chúng tôi nguy hiểm khi làm bạn với anh sao, Adam?" Joey hỏi, chẳng liên quan gì, nhưng thực tế lại là điều cần hỏi nhất.

Đến cả Jen cũng đã quay hẳn sang Adam, chờ đợi câu trả lời. Vốn, cả ba biết, nó phải rõ ràng hơn một từ "phải", nghĩa là, có những hiểm nguy gì ngoài kia chờ đợi những con người chấp nhận làm bạn với ma cà rồng.

"Tôi sẽ không, các ma cà rồng trắng sẽ không, nhưng ma cà rồng đen thì chắc chắn sẽ giết các bạn nếu biết về mối quan hệ này!" Adam nói rất chậm, nhấn rất mạnh. "Giết, chứ không phải biến đổi!"

Cả ba cùng rùng mình. Họ ý thức được rất rõ những gì Adam nói, dẫu, họ vẫn chưa biết tại sao họ sẽ bị giết nếu làm bạn với Adam, họ cũng chưa biết sự thật cái chết đáng sợ đến mức nào vì họ chưa từng đối diện. Nhưng, có mấy ai mà không sợ chết chứ?! Cả ba đồng loạt quay nhìn thẳng Adam nhưng anh đã xua mạnh tay.

"Không! Đừng hỏi! Tôi không thể giải thích được... Các bạn chỉ cần biết rằng, điều ấy có liên quan đến lời nguyên tôi đã nói!"

"Điều ấy có nghĩa là việc này tốt và có ý nghĩa, Adam ạ!" Rosie cười, nụ cười hiền đến độ bất kỳ trái tim nào đang hận thù cũng có thể dịu lại. "Và, bọn em không sợ bất cứ gì nếu có thể làm một việc có ý nghĩa như thế!"

Phòng kín

Don Hồ đứng lặng im nhìn về phía người đàn ông đang chằm chằm nhìn vào tường. Hắn không dám nhúc nhích, không dám hé răng nói nửa lời. Đây là lần thứ bao nhiêu, hắn nhìn gã đàn ông kia từ phía sau, Don cũng không nhớ nữa. Nhưng, tất thấy mọi lần đứng phía sau người này đều là lần Don cùng đồng bọn dấn vào những cuộc tàn sát khủng khiếp. Gần nhất, cách nay là mười lăm năm - chỉ trước khi châu Âu sụp đổ đúng một năm, ngày cha nuôi của Adam bị trừng phạt vì dám chống lại bọn chúng.

Tất cả đều nhuốm máu. Những thân xác bị cắn xé nát bươm - một hành vi chứng tỏ rằng ma cà rồng đang giết, đang tàn sát, đang thanh trừng chứ không phải đang biến đổi. Nếu biến đổi, ma cà rồng chỉ cắn một nhát răng vào đúng nơi có động mạch chủ, thay vì hút máu, ma cà rồng sẽ chuyển nọc từ răng sang cơ thể kia và biến đổi con người thành một ma cà rồng mới sinh. Còn, đưa răng vào, hút máu là giết, là thỏa mãn cơn khát máu, cơn thèm ăn. Nhưng, việc cắn xé, nghĩa là ma cà rồng đang đánh dấu lãnh thổ của mình bằng cách thị uy. Chống lại, nghĩa là sẽ chết và chết rất đau đớn.

Đó là những con người tầm thường có suy nghĩ đủ khả năng để chống lại sức mạnh của một nhóm ma cà rồng thậm chí đông hơn họ. Họ nguy trang bởi lớp vỏ bọc rất non nớt - khi thì một kẻ hành khát, lúc là một tay buôn rong, thì thoảng lại là hàng xóm mới... của David và Adam - mà có thể, với đầu óc quá đổi thật của mình, Adam không nhận ra, chứ với đám ma cà rồng đen lão luyện này - nhóm những kẻ được tạo ra chỉ để săn lùng và giết chóc những kẻ chống lại - thì đấy quả thật không khác một cuộc tấu hài là mấy.

Bọn họ, con người yếu đuối, lao vào bảo vệ David - một gã con người khác với trái tim rất ấm trong lồng ngực - trong vô vọng. Điều đáng bất ngờ, cho dù đau đớn mấy, chưa từng một ai trong số họ chùn bước.

David bị hất từ trên lầu xuống, cả thân mình động xuống làm bể toang mặt bàn kính. Ông quờ tay vớ lấy thứ vũ khí có hình dạng lạ lùng mà mỗi ngày ông vẫn một mình càn mẩn mài giũa như kiểu tự trấn an bản thân khỏi nỗi sợ hãi không có tên. Một bàn chân đạp mạnh lên tay

David. Tiếng xương giòn gãy vụn dưới cú xéo chân không tốn mấy sức lực. Don đứng phía sau, nhìn lại. Hắn bắt động nhìn vào tảng lưng to bự được che bởi lớp áo chùng đen.

"Đừng ngu ngốc, David!" Gã áo chùng đen nói. "Mi biết kết cục của những kẻ chống lại ta mà! Mi muốn có kết cục giống họ sao?"

David không trả lời. Ông hằn cái nhìn đau đớn nhưng đầy đe dọa lên. Gã áo chùng đen bật cười.

"Con người, chao, con người! Bọn chúng mày đều điên, ngu ngốc và ảo tưởng như nhau! Bọn chúng mày nghĩ với cái thân xác con người ấy mà có thể chống lại bọn ta sao?"

Một cái búng tay, vẻ như là lời nguyên tra tấn vừa được phát ra, David nghiêng chặt răng, tứa mồ hôi vì đau đớn, nhưng tuyệt không có một tiếng rên rỉ nào. Quả thật, ông quá can trường.

"Nó đâu rồi?" Gã áo chùng đen hỏi. "Nói đi, và ta sẽ cho mi được chết thật nhẹ nhàng!"

David vẫn không trả lời, ông gần như lịm đi khi hứng chịu đòn tra tấn ấy. Gã áo chùng đen cúi xuống một tí, đưa ngón tay trở ra, kề sẵn trên ngực David đã bị phơi trần dưới tấm áo pull rách tả tơi từ cú ngã. Gã nhìn David. David nhìn gã, tuyệt không nao lòng. Gã cười, gục gục đầu, rồi nhẹ nhàng miết ngón tay chạy dọc từ dưới yết hầu một đoạn, đến sát rốn. David run lên vì đau.

"Cơ hội cuối cùng đây, David ạ!"

Vẫn không có câu trả lời. Gã áo chùng đen lại gật thêm cái nữa, rõ ràng mạnh hơn vì cơn giận đã thốc hẳn lên đầu gã. Bàn tay đen đúa với những móng dài bẩn thỉu vấu mạnh, banh rộng lồng ngực David đang phập phồng thở. David rú lên một tiếng kinh hoàng...

Trên chiếc trường kỷ sau lưng Don Hồ, Thoát Nguyên ngồi thẳng thớm dậy, rướn cái môi đỏ chót của mụ về phía tấm lưng to bản kia.

"Tôi sẽ tự mình đi giải quyết chuyện này!" Thoát Nguyên nói. "Để xem thử, nó mạnh đến mức nào."

Don Hồ toan phản ứng, nhưng hắn gần như cứng đờ khi thấy cái đầu phía trước mình chậm chậm quay lại. Gã áo chùng đen chỉ quay

ngiêng một góc, để lộ cái liếc mắt có phần khinh bỉ, rồi quay lại về phía bức tường.

"Vấn đề không phải là giết hấn!" Gã áo chùng đen nói rất chậm. "Vấn đề là thu phục được hấn và bắt hấn phải phục tùng cho ta."

Thoát Nguyên cũng ngồi lặng im. Sự tự tin trong nụ cười hết hấn. Nói thật ra, chuyện dẫn vào cuộc chiến với hy vọng giết được Adam thật sự là một điều giả sử thiên về hướng hảo huyền, nhưng có lẽ, điều hảo huyền ấy dễ thực hiện gấp nghìn lần chuyện thu phục Adam. Nhưng, cái lời hay cái lệnh là một sự ngu dốt mà bất kỳ ma cà rồng đen nào cũng biết mình phải tránh. Chết không đáng sợ! Bị nguyên rủa mới đáng sợ.

"Thưa ngài!" Don Hồ đáp ứng. "Nhiệm vụ ngài giao cho tôi..."

"Mi đã làm tốt, Don ạ!" Gã áo chùng đen hừ mũi. "Ta chưa thất hứa với ai bao giờ, mi cũng thế! Nhưng, hãy kiên nhẫn đợi đến khi nhiệm vụ thật sự hoàn thành."

Nghe mới chán nản làm sao! Đối diện với Adam là điều mà chưa đến một phần trăm ma cà rồng đen dám. Don Hồ đã nhận lệnh với hy vọng có được thứ hấn muốn. Giờ, lại nghe đến đoạn phải đợi khi thu phục được Adam thì mọi hy vọng của Don Hồ tiêu tan hấn. Hấn, cũng như Thoát Nguyên thôi, biết rõ ràng rằng, điều ấy là khó khăn lắm. Tại sao nhỉ? Tại sao không cho hấn điều hấn mong đợi - quyền năng tự vệ toàn phần - và hấn sẽ dám xông ra, đối đầu trực tiếp với Adam mà tìm cách đem Adam về đây?

"Đừng ngu ngốc thế!" Gã áo chùng đen vẫn đứng nhìn vào bức tường trơn tuột. "Đó là một quyền năng mà mi tự tưởng tượng ra thôi! Có thể hay không, nó nằm ở chính khả năng của mi. Mi cần thời gian để biết chính xác đây là gì!"

Một tiếng "phật" rất nhẹ. Gã tùy tùng xuất hiện theo đúng cách của ma cà rồng. Gã tùy tùng khẽ cúi đầu, nói rất nhanh.

"Thưa chủ nhân! Chúng tôi đã bắt được một con sói cái bốn mắt!"

Gã áo chùng đen quay phắt lại, tròn tròn cặp mắt đỏ dã, cười ằng ặc.

Một góc châu Âu đồ nát

Những tòa nhà cổ kính ven sông Seine không còn nguyên vẹn. Những tầng tường lớn đổ sụp dưới đất, tạo nên những đụn nhô gập ghềnh. Những bước lướt rất nhanh và nhẹ vẫn tạo ra âm thanh xộp xoạp khi chân chạm vừa vỡ. Vài ma cà rồng thiếu niên khó chịu, rỉ tai nhau.

"Tại sao không chọn quảng trường Trocadéro nhỉ? Ít nhất thì ở đây cũng có những khoảng trống đủ cho chúng ta."

"Đúng thế! Không hiểu sao các vị hay thích những chỗ chật chội và gồ ghề."

"Có lẽ sẽ có chỗ cho chúng ta ẩn nấp."

Ẩn nấp! Ồ! Phải! Hẳn thế! Chỉ là, không biết vì lý do gì mà họ phải ẩn nấp, khi bản thân mỗi một cá thể là một quyền năng, là một sức mạnh phi phàm. Họ đông đến mức con người sẽ không thể tin nổi, nghĩa là họ có thể chống lại một đội quân đông hơn họ. Thế mà, họ luôn được dạy phải tìm cách ẩn nấp.

Khi đêm đổ hẳn, gần như tất cả đội nhóm ma cà rồng đã xuất hiện đủ trước bảo tàng Louvre. Đám ma cà rồng thiếu niên cựa quậy khó chịu khi phải đứng ở hàng thứ hai - chỉ sau đám ma cà rồng sơ sinh - đếm từ phía những ma cà rồng tiền bối đếm xuống. Ma cà rồng thiếu niên là nhóm sung sức nhất, tuy không phải mạnh nhất, hẳn nhiên rồi, và hiếu chiến nhất. Lúc nào, trong số những ma cà rồng thiếu niên này cũng sẽ có những câu hỏi theo dạng, tại sao chúng ta không chiến đấu, tại sao chúng ta không thị uy, tại sao chúng ta phải ẩn nấp...? Những câu trả lời được nhắc đến hàng vạn lần có vẻ cũng chỉ là những giáo điều suông, không đủ đáp ứng, không đủ thỏa mãn cho dòng máu lạnh đang sôi trong cơ thể chúng.

Các vị tiền bối buộc phải để ma cà rồng sơ sinh đứng cạnh mình, tiếp theo là hàng ma cà rồng thiếu niên, đến hàng ma cà rồng mới trưởng thành... cứ thế giãn ra và ngoài cùng là những chiến binh thực thụ của nhóm. Họ tạo ra tư thế mà nếu kẻ địch tấn công từ bất kỳ phía nào, nhóm yếm thế vẫn luôn được bảo vệ đến cuối cùng. Điều này khiến

nhóm ma cà rồng hiếu chiến khó chịu, thi thoảng chống đối, bỏ hàng đi về phía rìa cùng và sẽ bị chiến binh trừng phạt. Dẫu sao thì, tổ chức nào cũng phải có những thành viên ngoại lệ mà thôi.

"Chúng ta đã tìm thấy Adam." Giọng nói quen thuộc của tất cả những buổi họp vang lên. "Chúng ta phải đưa anh ấy về đây."

Tại sao nhỉ? Tại sao mọi người cứ phải chăm bẵm vào một gã ma cà rồng chẳng thuộc nhóm nào, gã ma cà rồng đã rời khỏi đám đông mà đi theo một câu chuyện giả sử do chính anh ta tự vẽ ra?

"Châu Âu thành ra như ngày hôm nay, một phần là do chúng ta." Giọng nói ấy vẫn vang lên, chừa chỗ cho vài cái cựa quậy bất bình, phải rồi, chẳng ma cà rồng trắng nào chịu thừa nhận trách nhiệm về chuyện châu Âu sụp đổ cả. "Nhưng có thể nào thì châu Âu vẫn là nhà của chúng ta. Chúng ta chỉ an toàn khi ở nhà của mình."

Khi châu Âu sụp đổ, vấn nạn đầu tiên là thức ăn không còn. Ma cà rồng không thể chết đói, dĩ nhiên, vì vốn họ không thể chết theo quy luật tự nhiên nữa, trừ khi là bị thiêu hoặc chết do lời nguyền giết chóc, nhưng đi qua bản năng săn máu thì đến cả ma cà rồng trưởng thành cũng khó làm được. Chuyện, không còn một sinh vật nào sống sót ở đây khiến việc săn mồi của ma cà rồng trở nên khó khăn tột cùng. Chuyện quyết định ở lại cái nơi không hề có thức ăn này là một thách thức mà các tiền bối phải đối diện, khi gần như tất cả những ma cà rồng còn bản năng thêm cái vị tanh ấy đều chống đối. Giờ, họ phải bỏ sức để đi gọi một gã ma cà rồng cực kỳ nổi tiếng - nhưng thật sự có ảnh hưởng thế nào đến họ thì chẳng mấy ai biết - về đây và có thể sẽ phải chia phần thức ăn. Họ không biết tại sao phải làm thế.

Ngay giữa những nghi hoặc xuất phát từ bất đồng, nên hay không nên, cần hay không cần đưa Adam về? Chừng ấy năm rồng rã trôi, Adam một mình đi theo con đường anh ấy chọn, có vẻ chẳng gặp hiểm nguy nào. Đem anh ta về châu Âu với lý do anh ta cũng cần được bảo vệ, trong khi danh tiếng của anh ấy lại là ma cà rồng có quyền năng xuất chúng nhất. Thật, có cần thiết hay không?

"Nhưng..." Jennifer bước lên vài bước, rời khỏi hàng của mình, "vấn đề là ai đã tạo ra những dấu hiệu ấy? Ai đã đẩy Adam rời đi khỏi gia đình của anh ta?"

Jennifer hỏi chí phải! Bất kỳ ma cà rồng nào cũng hiểu, chuyện sống, tồn tại giữa tập thể của mình là điều tối quan trọng, không phải là để sinh tồn, mà là để giữ bí mật cho thế giới này. Adam có thể khác biệt, rất khác biệt, nhưng chính anh ta mới là người tự biến mình thành kẻ dị biệt khi tự quyết rời đi, khi cứ đuổi theo những thứ mà không ai chắc là thật, là đúng, để tìm kiếm thứ anh ta gọi là nhân thân của anh ta. Ai đã làm điều ấy? Và, tại sao?

"Không ai trong chúng ta thật sự biết đủ về Adam." Một ma cà rồng tiền bối lên tiếng. "Đó là lý do khiến chúng ta không biết về những sắp đặt này. Thứ chúng ta cần biết là bảo vệ người của chúng ta."

"Bảo vệ ư?" Giọng của một ma cà rồng thiếu niên. "Chẳng phải anh ta quá mạnh sao?"

Một vài tiếng rì rào bàn tán. Cái sự thật Adam chưa từng đứng ra can thiệp để bảo vệ nhóm của anh, mà chỉ đuổi theo những thứ hoàn toàn cá nhân khiến không ít ma cà rồng nhóm trắng không vừa lòng. Họ thấy đây là một sự ích kỷ khó đáng được thông cảm.

Các ma cà rồng tiền bối đưa mắt nhìn nhau rồi nháy mắt với Jennifer, vẻ như họ hiểu sự lo lắng của cô, và, dù có thể không giúp được nhiều, nhưng họ nhất định sẽ cùng cô tìm ra lời giải cho thắc mắc ban nãy. Một cái phẩy tay, những hình ảnh trôi nhanh qua đầu toàn thể những ma cà rồng có mặt. Họ không lưu tâm đến Adam lắm, vì hành động của anh ở hình ảnh nào cũng giống hình ảnh nào - thoáng bối rối, nghĩ suy và vội vã đuổi theo. Cái họ lưu tâm là những thứ được Adam gọi là dấu hiệu. Họ nhất thiết phải tìm ra điểm tương đồng của những dấu hiệu ấy. Họ cần lời giải. Chỉ khi tìm được điểm chung, họ mới có thể xâu chuỗi lại, thảo luận với nhau và đưa ra một suy luận cuối cùng mà họ cho là đúng nhất có thể.

Một thân cây với tán hình chóp chĩa thẳng lên trời. Một chòm sao tạo thành hình cong như dấu mũ. Một mũi tên ánh vàng... Và nhiều, nhiều biểu tượng khác nữa. Chẳng biểu tượng nào giống biểu tượng nào. Điểm xuất hiện cũng không hề giống nhau, trừ chi tiết có ba lần xuất hiện ở ba sân khấu khác nhau ở ba quốc gia cũng khác nhau trong buổi diễn của Adam. Thời gian càng chưa từng có cái nào trùng với cái nào... Tất cả bắt đầu hoang mang. Đêm gần tàn, bình minh hừng đỏ. Tất cả ma cà rồng có mặt đều bắt đầu chuẩn bị cho sự rời đi của

mình. Có lẽ, đây sẽ là buổi họp thất bại nhất trong tất cả những buổi họp mặt đã có. Họ biết nhiệm vụ của bản thân, nhưng chẳng biết phải làm gì và phải bắt đầu từ đâu.

Nhưng, khi những tia nắng đầu tiên chạm đất, tất cả ma cà rồng, kể cả những ma cà rồng tiền bối đều sống lại. Cặp mắt xám khói với cái nhìn thật như hiện ra từ một cơ thể vô hình. Mắt sói. Chắc chắn thế. Tất cả đồng loạt quay sang nhìn Jennifer. Jennifer cũng sống sờ trước những gì mình vừa thấy. Cẳng tay buốt lên một cơn lạ lùng - đúng nơi hình xăm mắt sói trên tay cô. Cô là một dấu hiệu sao? Có phải thế?

"Đi!" Lệnh phát ra uy quyền.

Mọi ma cà rồng đều biến mất sau một vệt khói đen cùng với tiếng "phật" của gió. Duy chỉ Jennifer đứng lại, trừng trừng nhìn về phía mặt trời. Cô giơ cánh tay của mình về phía nắng. Những sợi nắng vàng bắt đầu chồm đến, liếm láp cánh tay cô. Khế cau mảy vì đau, tay Jennifer bốc cháy.

Phòng Adam

Hình ảnh Jennifer bị bốc cháy dữ dội trong đau đớn dưới ánh mặt trời hiện lên rõ ràng khiến Adam bàng hoàng tỉnh giấc. Anh thở dốc, nhìn quanh rồi bật cười chính mình. Chà, bản năng con người vẫn còn nguyên vẹn, duy ở cảm xúc này, thứ rất riêng dành cho Jennifer.

Adam bản thân suy xét xem đây chỉ là một giấc mơ hay là sự thật mà Adam có thể nhìn thấy? Đôi khi, sự lớn mạnh từng ngày của tất cả mọi quyền năng trong anh khiến anh không thể phân biệt đâu là mơ, đâu là thật nữa. Cứ mỗi ngày lại phát hiện ra một quyền năng mới trong mình, cùng với sức mạnh tăng lên theo cấp số mũ... điều chỉ có trong mơ của tất cả ma cà rồng, khiến Adam càng dần vật lộn về ham muốn tìm cho ra sự thật thân thể của mình. Và, càng nôn nóng, anh càng khó phân biệt được giữa quyền năng thật - những điềm báo - và những hình ảnh xuất hiện trong mơ khi não bị ép phải suy nghĩ quá nhiều.

Nếu là sự thật, vậy, Jennifer liên quan gì đến những dấu hiệu ấy? Ma cà rồng không ngủ. Họ chỉ tự nhốt bản thân vào quan tài để tránh nắng. Dĩ nhiên, quan tài là thứ duy nhất giúp ma cà rồng có thể tránh tuyệt đối, không bị đe dọa đến sức mạnh, quyền năng và cả tính mạng trước ánh sáng ban ngày. Chỉ một mình Adam ngủ. Anh chắc chắn thế. Nhưng, ma cà rồng mơ khi ngủ càng là chuyện khó tin. Nên, hình ảnh Jennifer diễn ra thật đến mức này là mơ hay là thật và đang xảy ra nơi nào? Nếu là mơ, nhất định cô có liên quan tới những dấu hiệu dẫn đến lời giải cho cuộc đời anh. Cô thật sự là ai, nhỉ? Ngoài người bạn thân thiết Adam đã thất lạc suốt nhiều năm qua?

Đúng lúc này, Adam nhận ra dấu hiệu mới xuất hiện ngay trên trần nhà mình - đó là hình ảnh gương mặt ma cà rồng tổ tiên với cặp mắt đỏ cùng hai nanh nhuộm máu. Không còn bất ngờ hay lúng túng, có lẽ, suốt chừng ấy năm, với chừng ấy lần đuổi theo những dấu hiệu, Adam đã quen với chuyện bất thành linh, thứ gì đấy xuất hiện trong đời mình. Anh im lặng nằm xuống, nhìn chăm chăm vào dấu hiệu trên trần nhà, mà anh biết sẽ tan biến đúng sau hai mươi bốn tiếng - khoảng thời gian thật ra là rất ngắn để anh có thể tìm được một chỉ dẫn hướng đi. Bất kỳ dấu hiệu nào cũng có phần định hướng, sự định

hướng cụ thể, rõ ràng và đúng theo nghĩa đen để dẫn Adam đến một nơi khác.

Có tiếng chân người - hai người - dẫu rất khẽ, nhưng Adam nghe thấy ngay. Anh cũng từng hồ nghi về chuyện này, thính giác rất dối lạ lòng của anh, mà rõ ràng chẳng có bất kỳ ma cà rồng nào có được. Adam nhồm dậy, nheo mắt nhìn ra phía cửa phòng không khóa. Anh hay có thói quen để ngỏ mọi cánh cửa quanh mình, vì, anh biết, có những lúc, khoảnh khắc mở cửa sẽ khiến anh chậm mất một giây. Ngay lập tức, khi bóng Rosie và Joey đổ xéo vào, Adam vung cánh tay trần một cái, chiếc áo pull đen quen thuộc nằm gọn gàng ngay vào cơ thể anh. Thêm một cái vung tay nữa, gian phòng chỉ còn lại những thứ gọn gàng muôn thuở. Adam thích thú với quyền năng che mắt bằng ảo giác này của mình, thứ anh phát hiện ra cách nay cũng khá lâu.

"Ồ! Anh đã thức rồi à?" Rosie hỏi, từa vào, cảm giác gần gũi thật sự sau khi Adam cứu cô và cho cô biết sự thật về anh. "Thế mà bọn em lại còn đang mong có thể làm anh giết mình cơ đấy."

"Ma cà rồng không ngủ." Adam đứng dậy, đi về phía chiếc rèm cửa đen, nhìn vô định. "Có chuyện gì à?"

"Phải!" Rosie nhanh nhẩu, nhưng khựng lại sau cái chạm tay của Joey.

Adam không cần quay lại nhìn, nhưng anh đoán được có sự ngăn cản của Joey, điều ấy có nghĩa là có việc rất khó giải thích. Anh quay nhanh lại, cố nờ nụ cười hiếm hoi trên môi mình, nhìn Joey, gạt đầu động viên.

"Đêm qua, lúc em đi ngủ..." - Joey cũng đã đổi cách xưng hô với Adam, nghe thân thiện hơn rất nhiều, "Em đã thấy..."

Joey dừng lại. Adam để ý thấy giọng cô lạt hẳn đi, run rẩy. Rõ ràng, Joey đang rất sợ hãi. Anh vẫn không hỏi. Anh tin, con người sẽ chỉ nói thật, nói đúng, thậm chí là chính xác, khi bản thân họ thật sự cảm thấy cần nói và muốn nói. Anh sẽ đợi. Vài phút với anh luôn quá ngắn, ít nhất là so với khoảng thời gian anh có mặt ở cuộc đời này.

"Một con vật..." Joey cố nhưng rất khó để bình tĩnh thật sự, "Rất to lớn, có lông xù... và... và..."

Adam vẫn không hỏi. Anh có chút sốt ruột. Thật ra, anh có thể nhìn thấy những gì đang diễn ra trong đầu Joey, nhưng anh không làm. Khi họ, những con người da vàng nhỏ bé kia quyết định đứng cạnh anh, bất chấp mọi hiểm nguy, Adam đã tự hứa với bản thân, quyền năng sẽ chỉ được anh sử dụng để bảo vệ họ, không bao giờ được hành động tỏ ra thiếu tôn trọng, dẫu chỉ mình anh biết. Nên, lúc này đây, anh vẫn đợi.

"Và... quan trọng nhất là... là..." Joey cắn môi, liếc sang Rosie, "màu mắt của con vật ấy giống màu mắt anh!"

Adam gần như bất động. Điều ấy khiến cả Joey và Rosie tưởng anh bất ngờ hay sợ. Nhưng, thực chất thì Adam chỉ đang tập trung toàn bộ khả năng của mình để xâu chuỗi mọi thứ. Khi Joey sợ đến mức này, nghĩa là, đây là lần đầu tiên Joey thấy. Mắt xám ư? Lông xù ư? To lớn? Có phải... Adam nói rất nhanh.

"Đi! Tôi cần đến phòng của cô!"

"Nhưng... như giờ đang là sáng." Rosie hoang mang. "Trời nắng lớn rồi đấy, Adam ạ."

"Tôi biết!"

"Anh biết?" Joey tròn mắt. "Thế anh định đi như thế nào?"

"Cứ đi thôi!" Adam nhún vai.

"Bọn em cứ tưởng... ma cà rồng không thể..." Rosie càng hoang mang hơn, "thế chỉ là đồn đoán à?"

"Không! Ma cà rồng thật sự bị thiêu dưới ánh nắng. Sự thật đấy!" Adam vẫn rất bình thản.

"Thế sao anh còn..."

"Tôi có thể đi được!" Adam cười gượng, thật khó giải thích.

"Tại sao?"

"Đó là thứ tôi đang cần tìm!" Adam nhẹ nhàng. "Chính tôi cũng không biết, tại sao tôi là ma cà rồng mà có thể đi giữa ban ngày! Tôi không biết!"

Hồi ức

Rosie và Joey bước ra trước, không tránh khỏi sự chần chừ lo lắng. Liệu, sự thật có phải Adam có thể đi giữa nắng không? Hay, rồi anh sẽ bốc cháy nhỉ? Chắc không đâu! Chắc anh không mạo hiểm thế chỉ vì một câu chuyện chẳng quá quan trọng gì với anh.

Adam quay lại, liếc mắt nhìn lên trần nhà một lần nữa. Nơi ấy, đôi nanh nhuộm máu vẻ như đang quay ra phía anh.

Adam tỉnh dậy giữa một khu rừng già, mùi máu tanh xộc đến từ tứ phía. Một quang cảnh kinh hãi diễn ra trước mắt Adam - rất nhiều sói xám bị giết hại. Adam không thể nhớ những gì xảy ra trước đó. Anh lơ mơ nhớ đến hai gương mặt rất quen thuộc nhưng cũng rất mơ hồ với mình. Mơ hồ, vì thật, anh không thể biết chính xác đó là ai, nhưng hình ảnh mập mờ, ẩn hiện ấy lại cho anh một cảm giác cực kỳ yên bình, ấm áp, đầy yêu thương.

David xuất hiện đúng lúc này và đưa Adam đi, không một lời giải thích, kể cả quãng thời gian Adam sống cùng ông sau đó. Nhiều lần, Adam tự hỏi mình, tại sao anh hoàn toàn không có suy nghĩ chứ đừng nói là hành động thể hiện sự kháng cự hay đề phòng trước David? Tại sao, David xuất hiện, hoàn toàn không nói năng gì, chỉ im lặng nhìn anh, chớp mắt, gật đầu khe khẽ rồi quay lưng đi là anh đã lú lút bước theo sau ông ấy những bước chập chững của một đứa trẻ chỉ vừa biết đi? Adam cũng hàng ngàn lần tự hỏi, David thật sự là ai và có liên quan gì đến hai gương mặt anh đã thấy trước đó? Vẫn chẳng có câu trả lời nào.

Adam và David phải chuyển chỗ rất nhiều lần trong sự thắc mắc không có lời giải đáp, tất cả đều vào đêm. Một lần, Adam kinh hãi nhìn thấy David miệng dính đầy máu và càng kinh hãi hơn khi nhận ra bản thân thèm khát mùi máu đó. Nhưng Adam cũng nhận ra, khi anh tỉnh dậy quanh đám sói bị giết, rất nhiều mùi máu nhưng anh không hề thèm khát. Anh hỏi David chuyện này, với thái độ cực kỳ nghiêm túc, mong ông sẽ trả lời anh chứ đừng im lặng như mọi khi. David chỉ cười và bảo, máu nào cũng là máu, không thèm loại này thì đừng thèm loại kia. Hãy học cách để vượt qua cái bản năng ấy. Bản năng, để làm con

người ta yếu hèn đi.

Khi David bước về phía bồn rửa mặt, chuẩn bị rửa trôi đi vệt máu trên miệng, ông đã quay lại, nhìn về phía Adam đang chăm chăm nhìn ông bằng một ánh mắt mà mãi mãi Adam không thể nào quên được - ăng ặc một sự đau khổ khó tả.

"Ta không uống máu theo bản năng, ít nhất thì hôm nay là vậy!" David nói, rất chậm, "Và, điều ô nhục nhất là uống máu của giống loài mình. Hãy nhớ cho kỹ, con trai!"

David chiến đấu nhiều lần với nhiều kẻ lạ khác nhau để bảo vệ Adam, sau mỗi lần chứng kiến cảnh hỗn chiến, Adam nhận ra, trong anh có một sức mạnh kinh hoàng nhưng không thể bộc phát ra. Có đôi lần, Adam đã thử tập trung để đẩy cái sức mạnh trong cơ thể ra, nhưng, chính David là người cản lại. Có lẽ ông không cố ý, chỉ là, ông buộc phải bảo vệ anh với đòn ác nghiệt đang giáng vào anh. Có lẽ, ông chỉ sợ anh không ra đòn kịp.

Vào sinh nhật 21 của Adam, anh quyết định đòi hỏi quyền được biết thân thế của mình và bảo David, anh sẽ tự biến mình thành người nổi tiếng, như thế, chắc chắn cha mẹ ruột của anh sẽ biết và tìm anh. David cố khuyên nhưng không thành. Adam rời đi, dẫn vào một cuộc thi ca hát và trở về nhà với xác David bị xé toạc... Và, Adam đã sống mãi với tuổi 21 của mình.

Phòng Joey Lương

Adam đứng lặng im quan sát, mắt anh nhìn quanh khắp phòng một lượt, hai lượt. Adam để khứu giác của mình vận động tối đa. Anh không nhìn thấy, không nghe thấy, không ngửi thấy bất kỳ dấu hiệu nào khác biệt cho một sự xuất hiện của con quái vật lông xám khổng lồ như Joey miêu tả cả. Adam đã hy vọng thứ mà Joey nói lưu lại một ít mùi, một ít lông lá, hoặc là bất kỳ dấu vết nào từ thân hình đồ sộ của nó. Nhưng không! Không gì cả!

"Thật sự... anh không biết tại sao anh có thể đi dưới nắng ư?" Rosie chùng như không thể kiềm chế mình hơn nữa.

"Tôi không biết!" Adam khẽ quay lại phía Rosie, nhẹ nhàng trả lời rồi lại hướng mắt nhìn quanh phòng.

"Anh không hề thắc mắc sao?" Rosie vẫn kiên nhẫn.

"Có!" Adam quay lại, khẽ cau mày, có vẻ, anh bắt đầu khó chịu. "Tôi nói rồi, tự tôi cũng đang phải đi tìm lời giải cho những điều của bản thân mà tôi không thể hiểu!"

"Hay... anh là một gì đấy khác!" Rosie e dè.

Joey xấn tới, thộp vào cánh tay Rosie đang bắt chéo trước bụng, hai bàn tay xoắn hẳn vào nhau, nghĩa là Rosie đang rất căng thẳng. Rồi, như tất cả mọi lần, Joey buông ra ngay. Khe khẽ lắc đầu với cặp mắt nheo nheo, ý bảo Rosie không hỏi nữa.

"Anh có tìm thấy gì không?" Joey nói.

"Chưa!" Adam đã bắt đầu di chuyển về góc phòng.

"Hay... đó chỉ là ảo giác của chị Joey?" Rosie lại hỏi, tất cả đều quá hồ nghi.

"Không phải!" Joey gắt. "Chị biết mình đã nhìn thấy gì mà!"

Có tiếng chân - loạng choạng, nặng và đảo. Cả ba đồng loạt quay ra. Cánh cửa phòng bật mở. Jen Nguyễn từ ngoài bước nhanh vào. Bàn tay phải ôm chặt lấy cánh tay trái đang đỏ máu ròn ròn. Rosie và Joey hốt hoảng chạy lại, hỏi tíu tít đủ điều. Adam đứng lặng im nhìn,

thoáng lo lắng, rồi thoáng bối rối khi bắt gặp cái nhìn của Jen.

"Có một con sói xám khổng lồ..." Jen nói, mặt cắt không chút máu, dường như vẫn còn rất bàng hoàng và kinh hãi, hướng thẳng cái nhìn về phía Adam. "Nó... nó đã tấn công em!"

Adam nhắm rịt mắt, hít thở. Chuyện gì đang xảy ra? Sói xám? Sói xám khổng lồ? Những tiếng sói tru. Rừng đen... Tất cả là gì? Tại sao lại xuất hiện ở đây? Tại sao lại tấn công Jen? Không phải những con sói ấy luôn xuất hiện khi Adam gặp nguy hiểm? Nếu muốn tấn công, lẽ ra bọn chúng đã có thừa cơ hội với Adam, nhưng không, rõ ràng, đây là bẫy, dẫu, chuyện ma cà rồng và sói - bất kỳ loài sói nào - cũng không thể kết giao theo kiểu ấy, nhưng rõ ràng chúng chưa từng muốn tổn hại Adam. Và, chắc chắn, trong số những dấu hiệu Adam từng thấy, thì cặp mắt sói là dấu hiệu rõ ràng nhất đến với anh, khiến anh tin rằng mình đã đi đúng hướng. Tại sao lại có chuyện này?

"Đi ngay đi, Adam!" Giọng David, rõ ràng là giọng David. "Rời khỏi đây ngay! Đây là một cái bẫy!"

Adam mở bừng mắt, nhìn trừng trừng ra cửa nơi Jen vừa xuất hiện. Ba người bạn con người của Adam cũng đồng loạt nhìn theo. Ngoài ấy, đốm sáng vàng từ nhỏ rồi lớn dần, lớn dần và đột ngột chồm thẳng vào. Nắng. Lửa. Cơ thể Jennifer đang bốc cháy dữ dội. Cô quần quai trong đau đớn, nhưng, tuyệt nhiên không có tiếng kêu la nào!

Nghĩa trang

Khi cả Jen, Joey và Rosie chưa kịp hiểu gì, thì, chỉ bằng một mệnh lệnh nắm chặt tay nhau, một cái chớp mắt, sau tiếng "phật" rời đi và tiếng "phật" xuất hiện, cả bốn đã đứng cạnh nhau giữa nghĩa trang. Cùng lúc, Rosie và Joey rung mình khi nhìn quanh và nhận ra họ đang ở đâu.

Giữa trưa nắng gắt, nhưng, nghĩa trang vẫn u tịch, mờ ảo một cách dị thường. Có lẽ do nghĩa trang này nằm ở quá cao trên ngọn đồi, hai cô gái tự trấn tĩnh mình như thế, nhưng không thể tránh khỏi cảm giác rợn người lúc nhìn quanh những mồ mả gần sát chỗ họ đứng.

"Vĩ Kha!" Adam gọi, bằng suy nghĩ của mình. "Bạn có đấy chứ?"

"Đi đi, Adam! Để họ lại đấy và đi ngay!" Một giọng nữ trầm đến mức nếu chỉ thoáng nghe qua, người ta sẽ tưởng là giọng của một người đàn ông.

"Tôi cần bạn giúp!" Adam vẫn chỉ nói bằng suy nghĩ của mình. "Tôi thật sự cần lời giải cho chuyện này!"

"Tôi không thể!" Vĩ Kha chậm chậm bước ra từ gian chòi gỗ nhỏ cách đây một khoảng không xa, cô đã nói, bằng miệng của mình, vẫn rên và trầm một cách dị thường. "Anh biết rõ là tôi không thể mà!"

"Không phải như mọi khi, Vĩ Kha ạ!" Adam quay lại, cười rạng rỡ khi nhìn thấy Vĩ Kha đang tiến lại chỗ mình. "Chỉ chuyện hôm nay thôi!"

Vĩ Kha không nói thêm gì, bước nhanh lại, đảo mắt một vòng nhìn Jen, Joey và Rosie, cô nhìn qua, nhìn lại, rồi dừng ở vết thương rộng miệng trên tay Jen vẫn chưa ngưng chảy máu. Rồi, chậm chậm, Vĩ Kha quay sang Adam, truyền lời bằng suy nghĩ.

"Hãy rời khỏi cái bẫy này, ngay lập tức! Để họ lại, tôi sẽ lo. Tôi chỉ có thể giúp đến thế!" Hít một hơi sâu, cố để không mất bình tĩnh, Vĩ Kha lại nói bằng suy nghĩ với Adam. "Về châu Âu ngay đi! Họ đang tìm anh!"

"Tôi không thể! Như thế là..."

"Phải! Như thế là anh bỏ lại sau lưng anh tất cả những dấu hiệu ấy, nhưng, anh phải đi!"

Cả ba người bạn Việt ngơ ngác nhìn Vĩ Kha rồi nhìn Adam, họ chẳng hiểu hai dị nhân kia đang làm gì mà chỉ trừng trừng đứng nhìn nhau. Không biết có chút hiểm nguy nào ở đây không?

Vĩ Kha là một cô gái cao lớn, mái tóc nâu chấm vai, đôi mắt nhỏ trên sống mũi rất cao, cùng đôi môi chúm chím. Cô không đẹp, rõ ràng là không, và rõ ràng là rất khó để có thể được đánh giá là đẹp với một cô gái có thân hình to tê thế kia. Nhưng, ở Vĩ Kha, có một điều gì đấy hết sức đặc biệt, tạo ấn tượng lạ lùng với người đầu tiên giáp mặt. Có lẽ là một quyền uy nhưng không hề gây cảm giác đáng sợ, mà, cũng chẳng an toàn. Có lẽ, đó là sự trung dung của cô trước mọi việc, nó toát hẳn ra ngoài và bầu lấy cảm xúc của tất cả mọi người quanh cô.

Vĩ Kha ăn vận rất dị thường. Khoác ngoài thân hình cao lớn là bộ áo chùng đen, điểm vài trang sức quái dị không kém màu trắng trên cổ, cổ tay, cổ chân. Tay Vĩ Kha cầm một chiếc gậy có vẻ rất cổ - thứ lạ lùng nhất trong những thứ vốn đã quá lạ lùng ở cô, một cây gậy cho một cô gái chỉ non 20 tuổi, để làm gì nhỉ?

Adam không rời đi theo lời Vĩ Kha yêu cầu. Anh chẳng cần nói gì thêm. Chỉ với thái độ cứ đứng yên một chỗ và chăm chăm nhìn Vĩ Kha là đủ để cô hiểu. Vĩ Kha thở hắt ra rồi gật đầu.

"Mộc!" Vĩ Kha gọi lớn, giọng vẫn quá trầm cho một cô gái.

Không đợi quá ba giây, một tiếng "phật" cùng tùm khói đen, một anh chàng cao, rất cao, gầy với gương mặt luôn giãn ra như đang cười xuất hiện. Rosie thụt người lại chút, không phải vì cô sợ kiểu xuất hiện của ma cà rồng, mà vì sự rung chuyển ở sát cạnh cô khi Mộc xuất hiện. Mộc đưa bàn tay túm nhanh lấy cẳng tay cô, giữ thẳng bằng. Bàn tay anh lạnh toát nhưng không ra vẻ đáng sợ tí nào so với một cái xác, nhưng, nó vẫn khiến Rosie khế rùng mình. Cô rùng mình vì không dung nhận ra, tay Adam rất nóng.

"Anh chữa thương cho bạn tôi nhé, Mộc?" Adam hỏi, cực kỳ lễ độ.

Jen đảo mắt lên, liếc nhanh qua, vẻ chừng suy nghĩ và hơi thụt lùi khi Mộc gật đầu với Adam và dậm bước tiến lại phía Jen.

"Không có gì phải sợ đâu!" Mộc cười thoải mái. "Tôi là ma cà rồng tự do, nhưng, tôi không uống máu!"

"Em tưởng..." Jen quay sang nhìn Adam. "Tự anh sẽ chữa cho em?"

"Jen ạ!" Adam buồn buồn, giấu đi một tia xúc cảm cực lạ lòng vừa trôi ra nơi đuôi mắt. "Anh không có quyền năng này! Đây là một quyền năng được liệt vào hàng tối thượng, và, có vẻ như chỉ một mình Mộc còn."

"Em không muốn!" Jen cầu nhàu.

"Tốt thôi!" Mộc nhún vai. "Bạn có quyền chọn cách để chết mà!"

Vĩ Kha lườm Mộc. Mộc không đáp trả, cũng chẳng buồn quan tâm. Mộc quay sang Rosie đang e dè nhìn anh từ một góc nghiêng để thấy rõ ràng cái miệng móm cực duyên của anh. Mộc gãi gãi đầu.

"Cô lạ quá, cô gái!" Mộc nói bằng giọng quen thuộc nhưng khiến Rosie bật cười, chính cô đang nghĩ đúng suy nghĩ ấy trong đầu mình ở phía ngược lại, rằng, Mộc quá lạ.

Một ma cà rồng tự do là một ma cà rồng không có hội nhóm. Họ không thuộc nhóm trắng để chịu những lời nguyện hà khắc, hướng đến một ngày với họ là lý tưởng - có trái tim. Ma cà rồng tự do càng không thuộc nhóm đen để săn lùng, giết chóc. Khi một ma cà rồng muốn trở thành tự do, họ ắt đã trở thành ma cà rồng trưởng thành rất lâu, mang trong mình một sức mạnh kinh hãi và thậm chí vượt qua được cả bản năng khát máu của ma cà rồng. Chỉ là, họ thích đơn lẻ, thích tự do và họ có một đặc ân đặc biệt khi chọn làm ma cà rồng tự do - có thể biến hình thành bất kỳ thứ gì, con gì, người nào mà họ muốn. Chà, đặc ân mới tuyệt làm sao với những kẻ có trí tưởng tượng siêu phàm. Với Mộc thì đặc ân ấy chẳng mấy ý nghĩa, gần năm trăm năm qua, anh duy chỉ đúng một hình hài này. Anh chọn sự tự do vì anh muốn tìm kiếm những thứ lớn hơn nữa, thứ mà với ma cà rồng, đây là hoang tưởng - tình yêu.

"Thế nào?" Mộc nhìn Jen. "Bạn quyết định sẽ sống tiếp hay chết? Ngoài tôi ra, không ai giúp bạn được đâu! Và, tôi thì không có nhiều thời gian để chờ đợi!"

"Em không muốn!" Jen nhìn thẳng Adam, giọng van nài.

Mộc bực mình, tiến nhanh lại chỗ Jen, dùng bàn tay trái hất mạnh một cái khi Jen đưa tay ra cố cản Mộc, bàn tay phải còn lại, anh thộp vào vết thương của Jen.

"Tôi không làm vì bạn! Tôi làm vì Adam thôi!" Mộc nói, rồi khựng lại.

Có gì đấy rất không ổn ở đây!

Cổng rãnh

Adam không thể bỏ dở công việc của mình, không phải bởi anh cần tiền, mà vì anh cần đến với cái thế giới mà anh tin còn có đồng loại của anh, những ma cà rồng khác đang ẩn mình để tìm kiếm con đường dẫn tới sự thật.

Mặc dầu Joey, Rosie và Jen đều không muốn bị Adam bỏ lại nơi nghĩa địa lạnh lùng và đáng sợ ấy, với hai người bạn chưa thật sự quen là Mộc và Vĩ Kha, nhưng Adam vẫn phải rời đi. Thật ra, anh chỉ muốn tránh Vĩ Kha một lúc để suy nghĩ thật kỹ về những gì cô vừa khuyên anh - trở về châu Âu. Anh đã từng nhiều lần nghĩ tới vấn đề này. Nhưng, chọn thời điểm thích hợp là rất khó khăn với anh. Đi, nghĩa là bỏ biết bao nhiêu công sức tìm tòi, khám phá, suy ngẫm về những dấu hiệu bàn tay vô hình nào đấy đặt vào đời anh không theo bất kỳ trình tự nào, dẫn anh đến với câu trả lời mà anh vẫn luôn khát phải tìm cho ra - anh là ai, cha mẹ anh là ai.

Và, với Adam, khi anh sáng suốt nhất là khi anh được đứng trên sân khấu, thỏa mãn đam mê của mình. David từng bảo anh, ma cà rồng nếu có một đam mê, nghĩa là, phần trái tim trong họ chưa chết hẳn. Adam cũng từng thắc mắc với David về chuyện chuyển đổi của mình. Có thật sự anh đã được chuyển đổi không? Vì rõ ràng anh biết mình đã lớn lên trong vòng tay David từ khi anh là một thằng bé, mãi đến 21 tuổi thì anh trưởng thành - nhanh hơn những ma cà rồng khác non thể kỷ - thì anh giữ nguyên hình hài này, đấy là một dấu hiệu của ma cà rồng. Nhưng, rõ ràng anh nhớ mình có một tuổi thơ kéo đều đặn từ khi theo David sống cuộc đời chạy trốn. Anh không biết, nếu ký ức tuổi thơ là giả, là một trong số những quyền năng David áp lên anh để anh phải quên đi những điều đáng sợ, thật sự anh được biến đổi ở tuổi 21 đi, thì liệu ai đã biến đổi anh - vì vốn ma cà rồng sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều từ nhân vật ấy - nhưng cũng như tất cả mọi câu hỏi khác, Adam chẳng nhận được câu trả lời nào. Anh có những lúc cảm thấy mình kiệt sức khi bị những thắc mắc vất vẩn càn trí óc. Anh thật không cam tâm với cuộc sống không có quá khứ, chỉ là những hình ảnh mơ hồ, ẩn hiện trong mỗi giấc mơ.

Đã có đến ba dấu hiệu xuất hiện khi Adam đứng trên sân khấu. Anh

tin đó là những dấu hiệu rõ ràng. Và, hôm nay đây, với một cái đầu đang ngập ngụa quá nhiều thứ, với nỗi thôi thúc phải bằng mọi giá tìm ra sự thật trước khi trở về châu Âu đã suy tàn, đã đổ nát, Adam tin, sẽ tìm thấy gì đấy ở sân khấu của mình, khi anh đơn giản là một con người có đam mê, một ca sĩ được nhiều người yêu thích. Anh phải trở về với cổng rãnh của anh!

Nhưng, tất cả những gì hôm nay Adam nhận được ở cổng rãnh - nơi những đứa con châu Âu tự xây dựng cho mình - là một nỗi kinh hoàng cũng như cơn giận ghê người khi chứng kiến những gì còn sót lại sau một cuộc thảm sát. Hơn trăm thi thể nằm rải từ đường dẫn vào khu cổng rãnh, đến tận phía bên trong khu vực giải trí. Không có dấu hiệu của biến đổi. Không hề có vẻ gì là nhóm ma cà rồng đen đang làm lớn mạnh nhóm của chúng bằng cách tạo thêm những ma cà rồng sơ sinh. Rõ ràng, đây chỉ là một cuộc thảm sát. Tất cả mọi tử thi đều trợn trừng mắt, với vẻ kinh hãi và đau đớn tột cùng khi bị giết. Họ có tội tình gì chứ? Adam giận tê người, cuộn tròn nắm đấm lại. Có phải do anh không? Adam phải trấn tĩnh, phải trấn tĩnh ngay!

Adam đứng lặng trước sân khấu, hít một hơi thật sâu khi nhìn thấy cô ca sĩ trẻ người Pháp gốc Phi vốn vẫn hát trước anh mọi đêm nằm giữa sàn, mắt mở lớn, miệng mở lớn mà bàn tay vẫn nắm rất chặt chiếc micro. Đau đớn nhất là hình ảnh một con người đi đến cái chết mà không thể biết được lý do tại sao mình phải đối diện với điều ấy, nhưng vẫn cố gắng giữ đam mê cho bản thân khi rời bỏ thế giới này, đến thế giới bên kia. Mong sao, linh hồn của cô sẽ đến thiên đường, nơi cô có thể thỏa đam mê, ca hát với những thiên thần khác.

Adam thở hắt ra, cố kiềm chế cảm xúc. Anh chậm rãi tiến lại phía thi hài của cô ca sĩ da màu, cúi xuống, nhẹ nhàng chạm vào cô, và, anh nhắm mắt lại. Mọi hình ảnh trôi qua đầu Adam tăng dần tốc độ, có lẽ do anh không đủ can đảm để chứng kiến toàn bộ cuộc tàn sát vô cơ này. Anh phải tua nhanh, như con người chán chường trước những thước phim vô nghĩa vậy. Trôi qua cái nhìn của Adam, có gương mặt của Don Hồ.

Don Hồ nhìn thẳng về phía Adam - rõ ràng hắn biết Adam sẽ đến và sẽ tự nhìn lại mọi thứ vừa diễn ra trước khi anh xuất hiện một quãng rất ngắn - cười nụ cười rất ngọt ngào. Rồi, ngay lập tức, hắn lùi thối

cơ thể vốn đã bị khống chế đến cứng đờ của cô ca sĩ trong bộ đầm đỏ dụ, chậm rãi, hấn thè chiếc lưỡi đen ngòm, liếm vào cổ cô. Cô gái rùng mình và bắt đầu tròn mắt, tròn miệng vì kinh hãi, vì đau đớn khi hai chiếc nanh tòi ra từ miệng Don Hồ, chọc thẳng vào động mạch chủ của cô.

Adam rùng mình, buông tay ra khỏi cái xác. Anh ngồi thụp xuống nền sân khấu, ôm đầu. Thật sự, tất cả là vì anh. Chúng muốn anh phải về châu Âu. Chúng muốn anh dẫn vào cuộc chiến mà có lẽ anh chỉ có một mình để chống lại cả đội quân được sinh ra để giết chóc kia. Adam biết, không đi, nghĩa là còn rất nhiều cuộc tàn sát như thế này xảy ra... Cho đến khi nào, anh đầu hàng và buộc phải làm theo lời của chúng.

Adam bật dậy. Được! Bọn mi muốn một cuộc chiến, bọn mi sẽ có! Bọn mi muốn ta, bọn mi cũng sẽ có. Khốn kiếp! Adam không thể kiềm tiếng chửi thề. Họ chẳng là gì cả trong trận chiến này, thế nhưng bọn mi sẵn sàng giết họ để thị uy với ta. Ta sẽ cho bọn mi biết, đau khổ thật sự là thế nào! Nhưng, vừa lúc hình ảnh đầu tiên, có ấn tượng lớn nhất với Adam về châu Âu hiện ra trong đầu anh, chuẩn bị cho cái chớp mắt để đến đích của mình, Adam bị giữ lại.

Những bóng đen xuất hiện cùng sự thổi rửa rất nhanh của mọi vật. Cảm giác đau, tê buốt, nhói bức... lan nhanh đến cơ thể Adam cùng những ký ức đau đớn hoàn toàn lạ lẫm với Adam về những gương mặt rất quen anh đã từng thấy trong giấc mơ của mình.

Ký ỨC nổi loạn

Cha, mẹ. Adam chắc chắn là họ. Hai gương mặt luôn mang nửa cảm giác quen thuộc, nửa cảm giác mơ hồ xuất hiện. Họ đứng nhìn Adam vốn chỉ đang là một đứa trẻ chơi đùa. Adam nhìn thấy thằng Adam trẻ con khựng lại trước một con rùa mai vàng tuyệt đẹp. Ta sẽ lưu giữ sự đẹp đẽ này của mi vĩnh viễn, cho riêng ta - thằng Adam trẻ con đã nghĩ thế. Rồi, nó vươn cánh tay bắt đầu phát sáng giữa đêm của nó ra.

"Không! Adam!" Mẹ nó hét. "Dừng lại ngay!"

Những xác sói xám giữa khu rừng già la liệt cạnh Adam lúc anh tỉnh dậy. Anh ngơ ngác nhìn quanh và nghe trong mình rung động nỗi sợ hãi, đau đớn, phần giận. David xuất hiện - mãi mãi là gương mặt ấy, lạnh lùng nhưng cực kỳ bao dung. David đưa Adam đi chỉ với một cái gậy đầu. David sống cùng Adam rất nhiều năm với một sự im lặng đáng sợ.

Jennifer kéo Adam ra một góc khuất, cố nhìn lại xem có bị David theo dõi không, rồi, bằng một cái phất tay, Jennifer khiến đám cỏ đang ươm xanh dưới chân cô trở thành héo úa. Adam há hốc miệng đầy kinh ngạc nhưng cũng rất thích thú.

"Anh có thể làm tốt hơn thế!" Jennifer nói, đầy động viên.

"Thật sao?" Adam hỏi, đầy hy vọng và bắt đầu giơ bàn tay mình ra, như Jennifer vừa làm.

"Không! Adam!" David hét lớn từ phía sau. "Dừng ngay lại!"

Adam bật dậy, mồ hôi tứa đầm đìa. Cạnh giường anh, David đang lặng im quan sát đầy lo lắng. Adam chồm đến, với sức mạnh phi thường mà anh đang cảm nhận rõ ràng cuộn trong cơ thể mình. Lần đầu tiên, Adam chộp lấy bàn tay cha David với sức mạnh ấy, găm ghè chặt vào ông về sự thật bản thân anh. Nếu ông không trả lời, thì ít nhất, hãy trả lại ký ức thật cho anh - Adam yêu cầu thế!

"Ta không thể, con trai!" David nói, vẫn nghiêm nghị nhưng tình cảm.
"Chỉ có những dấu hiệu mới có thể dẫn con đến câu trả lời con muốn

tìm! Đó mới là sự thật!"

Dấu hiệu? Những dấu hiệu? Mũi tên đỏ, nanh ma cà rồng, cặp mắt sói xám... Thanh trừng. Tàn sát. Trừng phạt... Gương mặt Jennifer hiện lên rõ ràng và gần sát, rồi, cô cựa mình, rú lên thảm thiết khi lửa phạt lên dữ dội.

"Không!!!" Adam hét lên trong bất lực.

Adam sực tỉnh. Nhận ra mình đang ở giữa khu cống rãnh đầy xác chết. Luồng khí đen rịt lấy cơ thể anh. Đau đớn tăng lên bội phần!...

Trên đường tháo chạy

Adam nhận ra, mình phải thoát ra, cho dù đám người kia là ai thì chúng cũng đến với mục đích tồi tệ mà thôi, và, anh phải thoát khỏi chúng. Chưa bao giờ David cho Adam biết, đám quỷ dữ kia là những ai, tại sao chúng cứ nhất nhất săn lùng Adam, chúng tàn sát để làm gì? Adam chỉ biết, bọn chúng, lũ ma cà rồng được đặt tên là nhóm đen, với những gương mặt lạnh băng, với những cái nhìn chết chóc và những quyền năng đen tối luôn ập đến vào giữa khuya, tấn công David đơn độc một tay chống trả, một tay bảo vệ Adam. Hôm nay, đã là 14 năm không còn David, giờ chúng đến và Adam biết, tự mình phải chiến đấu rồi!

Adam bật cười chua chát. David ời, cha sai rồi! Cha đã ngăn cản con tìm hiểu về sức mạnh của con - không biết vì lý do gì nữa - và đó là sự sai lầm của cha ngày hôm nay, cha ạ. Con không biết mình thật sự có quyền năng gì, có sức mạnh gì để có thể chống lại được cả một đội quân sát nhân ở đây.

Chẳng lẽ, con dùng cái quyền năng thấu hiểu những thứ con chạm vào, để con hiểu chúng sẽ giết con theo cách nào? Hay con dùng quyền năng che mắt chúng, để chúng có thể hình dung ra chúng giết con trong một quang cảnh thật đẹp, thật nên thơ? Hay con sẽ truyền lời thách thức của con đến chúng bằng suy nghĩ? David ạ, con biết mình vốn là một chiến binh, nhưng tiếc thay, con chưa từng có cơ hội để tìm ra cái gã chiến binh ấy trong suốt thời gian sống cạnh cha!

Ồ không! David đã mất hơn 14 năm. Adam đã có 14 năm không quá ngắn để tự tìm hiểu về bản thân mình, nhưng, ngoài những quyền năng mà anh nhận ra, anh tìm thấy chỉ để tạo cho mình vỏ bọc sống an toàn giữa loài người, hoàn toàn chẳng chạm đến được một quyền năng nào để tự vệ với ma cà rồng đen, để chiến đấu, nhất là để tiêu diệt chúng. Không! Anh không phải một chiến binh. Anh chỉ là một gã ma cà rồng có thể đi giữa nắng, có cơ thể ấm hơn cả cơ thể con người, tự huyền hoặc mình về một xuất thân lạ đời. Chấm hết. Và, hôm nay, những thứ khác biệt ấy chắc chẳng thể giúp anh thoát ra. Chết, là hết, là có thể gặp lại David, hoặc cả với cha mẹ ruột của anh nếu họ cũng đã chết chứ không phải bỏ anh mà đi.

Không! Đâu thể dễ dàng đầu hàng đến thế! Đâu thể nào để cho sự khác biệt về chuyện chỉ cần 21 năm đã có thể trở thành trưởng thành, vượt qua ham muốn sẵn máu, di chuyển với tốc độ ánh sáng, một bàn tay có thể phá nát một tòa tháp... trở thành vô nghĩa! Chưa phải, chứ không phải là không! Anh chưa phải một chiến binh, thì, lúc này sẽ thế. Adam nhớ lại lúc phát hiện ra những quyền năng của bản thân. Anh nhắm mắt và bắt đầu tập trung suy nghĩ vào chuyện dồn hết sức ra các thớ thịt, cố bứt đứt làn khói kia. Từ cơ thể Adam, làn khói xám như màu mắt anh túa ra, cuộn quanh và cuộc chiến giữa hai màu khói xám - đen nổ ra.

Tất cả những ma cà rồng đen chứng kiến đều thụt lùi lại. Chúng thật không biết chuyện gì đang xảy ra. Thứ ấy, chưa từng có trong lịch sử ma cà rồng. Những luồng khói đen phụt ra sau mỗi đòn tấn công là đặc trưng của ma cà rồng, cho dù là nhóm trắng hay nhóm đen, vì, họ bị ám bởi bóng đêm. Chưa từng có ma cà rồng nào tạo khói xám. Đặc biệt hơn, rõ ràng Adam không hề cử động được bàn tay - thứ duy nhất phát ra sức mạnh của ma cà rồng - càng không có ý chí tấn công, vậy, tại sao lại có luồng khí kia? Và, rõ ràng luồng khí ấy rất mạnh, đang xoắn hẳn vào mớ khói đen kịt, dày đặc vì đồng loạt các ma cà rồng đen đều tung đòn chế ngự về phía Adam. Mớ khói xám rất mỏng, nhẹ nhàng nhưng sự uyển chuyển ấy rõ ràng đang phá vỡ hợp sức của những bệt khói đen kia. Quyền năng của chúng sắp bị hóa giải.

Khi Adam chuẩn bị có thể thoát ra thì Thoát Nguyên xuất hiện. Mụ bình thần đứng nhìn mớ khói đen cuối cùng bị tan biến như khói thuốc tan sau một luồng gió vậy. Rồi, khẩy cười một cái, mụ búng tay, chĩa thẳng về phía Adam một con thú dữ to lớn bằng khói đen. Con quái thú chồm thẳng từ phía trên ụp xuống. Chưa có kinh nghiệm chiến đấu, nhưng, Adam thừa khả năng cảm nhận sức mạnh của con quái thú kia. Đó không phải đòn giết chóc, đó là đòn chế ngự. Nhưng, với sức mạnh ấy, Adam nghĩ, chắc phải đến trăm ma cà rồng trắng cũng xuôi tay khỏi chống cự, chứ đừng nói chỉ một mình anh. Anh biết mình không thể chống lại mụ ma cà rồng sồi đời kia.

Hai chiếc dao bạc phóng thẳng vào con quái thú đang xòe hai tay ra vồ lấy Adam. Con quái thú đau hết như nó là một sinh vật sống, quần quai rồi trở ngược lại vào bàn tay Thoát Nguyên đang xòe ra và run

lên dữ dội. Hai cán dao rớt xuống nền đất leng keng. Jennifer ngay lập tức bắt tới, chộp mạnh tay Adam rồi biến mất cùng anh ở một tiếng "phật". Rõ ràng, họ di chuyển chỉ bằng sức của Jennifer. Thật là đại đột. Cả hai đưa chắc gì đã chống nổi lại mục Thoát Nguyên, giờ chỉ dùng sức của cô nàng ma cà rồng nọ thì chúng sẽ chạy được bao xa chứ?

"Đuổi theo!" Thoát Nguyên ra lệnh và dẫn đầu.

Ở một triền đồi xa lạ, Jennifer dừng lại, buông tay Adam ra. Cô thật sự cũng bất ngờ với sức nóng cơ thể anh. Nó khiến cô bị mệt và khó chịu. Adam lặng im lắng nghe. Anh muốn chào hỏi Jennifer vài câu cho phải phép sau chừng ấy năm cắt đứt hoàn toàn liên lạc với cô, nhưng anh phải chắc chắn họ an toàn với đám ma cà rồng đen kia đã.

"Nghe này, Adam!" Jennifer nói rất vội. "Không có thời gian cho những thứ ấy đâu!"

"Em biết anh đang nghĩ gì?" Adam thoáng bối rối.

"Anh điên à?" Jennifer bắt giác nổi nóng và gào lên. "Tất cả những thứ mà anh tưởng là quyền năng hay ho ấy, là những thứ mà bất kỳ ma cà rồng sơ sinh nào cũng đã có! Anh mạnh hơn như thế một tỷ lần!"

"Một tỷ lần." Adam choáng váng thật sự.

"Vâng! Hoặc có thể là hơn như thế!" Jennifer thở dài. "Van anh, hãy sống đúng là mình đi!"

"Nhưng anh không..."

Vừa lúc ấy, những tiếng rột roạt đồng loạt xuất hiện. Adam nắm tay Jennifer và đưa cô đi bằng suy nghĩ của mình. Phải! Chỉ có anh mới biết chính xác nơi mà anh và người bạn thân của anh an toàn tuyệt đối. Giá mà, ban nãy anh chủ động hơn...

Phòng kín

Gã đàn ông giấu mặt, trong chiếc áo chùng đen quen thuộc của những thủ lĩnh ma cà rồng đen vờ gần như tất cả đồ đạc nằm trong tầm tay gã, khi thì lia vào bức tường trắng trơn trước mặt, lúc thì ném thẳng xuống đất. Mọi thứ đều vỡ tan tành.

"Lũ ăn hại! Cả một lũ ăn hại! Chỉ chừng ấy việc cũng làm không xong!" Gã đàn ông nói, sau khi đập nát một chiếc cúp bạc, thứ gã đã giữ cho mình gần mười thế kỷ, từ khi gã còn là con người.

Don Hồ tỏ ra sợ hãi, khúm núm nhưng Thoát Nguyên thì không. Mụ đứng khoanh tay trước ngực, bình thản nhìn cơn giận của gã thủ lĩnh mà lẽ ra mụ phải gọi là chủ nhân đang trút bức dọc lên đồ đạc quanh gã. Thật là dễ hiểu. Nếu gã muốn truy cứu trách nhiệm và trừng phạt, thì gã đã quay thẳng lại đây, giáng những đòn ghê rợn vào tay chân thuộc hạ của gã, thay vì đồ đạc mà đi bất kỳ đâu, gã cũng tạo ra một sự lĩnh kinh di chuyển.

Thoát Nguyên đứng nhìn, và nghĩ, thật là hay, thế là từ đây về sau, chẳng có những khâu vận chuyển tốn sức và mệt mỏi khi bị nghe đe dọa, thứ gì vỡ thì kẻ làm nó vỡ sẽ vỡ như nó. Cứ đập hết đi! Xả ra cho hết, sẽ đến ta, nhanh thôi.

Nên, khi gã đàn ông áo chùng đen quay lại, găm ghè nhìn thẳng mặt Thoát Nguyên, mụ chỉ cười khẩy.

"Ta nghĩ người nên có một lời giải thích hợp lý." Gã nói, rít qua kẽ răng.

"À!" Thoát Nguyên nhún vai. "Ngài nên biết về kẻ đã giải cứu tên Adam ấy! Một cô gái..."

"Mụ không thấy nhục nhã khi không thể chống lại nổi một con oắt ma cà rồng nữ vừa trưởng thành à?" Gã gần như không thể kiềm chế nổi nữa.

"Lẽ ra tôi có thể. Tiếc thay..." Mụ tặc lưỡi, "tiếc thay cô ta lại có thể nắm trong tay hai con dao bạc mà phóng về phía tôi."

Gã đàn ông áo chùng đen sững sờ. Thoát Nguyên nhướng mày nhìn

gã, rồi gật gù.

"Ngài nghe rõ rồi đấy! Cô ta có thể nắm bạc trong tay mà không hề hấn gì!" Mụ khẽ quay qua nhìn Don Hồ đang há hốc miệng vì chẳng hiểu gì. "Nếu, không phải cô ta được thừa hưởng điều ấy từ cha, thì có lẽ chúng ta nên dè chừng thật sự với một đối thủ đáng gờm đến thế!"

Don Hồ quay hẳn sang phía Thoát Nguyên, toan hỏi. Hắn cần biết mụ đang nói cái gì. Dĩ nhiên, hắn thấy rõ ràng hai cán dao bạc lia về phía con quái thú mà Thoát Nguyên tạo ra để khống chế Adam, nhưng, có lẽ mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến hắn không tư duy kịp về một ma cà rồng đem được bạc bằng bàn tay của cô ta, càng không thể tin rằng, một ma cà rồng dạng nào thì có thể làm được điều ấy. Nhưng, chưa kịp hiểu gì thì gã áo chùng đã phẩy tay, ra hiệu cho Don Hồ lui ra ngoài. Hắn đành cúi đầu chào rồi bước chậm rãi ra cửa, về tiếc nuôi vì phải bỏ lỡ câu chuyện nọ.

"Chuyện này không thể dễ..."

"Ngài nghe đây!" Thoát Nguyên rít lên đầy đe dọa, không hề còn giữ tư thế là một kẻ tội đồi. "Lẽ ra ngài nên nói với tôi về đứa con gái phản bội của ngài."

Gã lặng im nhìn Thoát Nguyên. Một phần nào đấy, mụ nói đúng. Nhưng, gã thật sự không tin Jennifer lại công khai đứng hẳn về phía chống lại gã. Đau đớn! Đó là cảm giác duy nhất đứa con gái từng đem nhiều tự hào về cho gã để lại trong ký ức của gã về nó. Thật sự rất đau đớn.

"Và..." Thoát Nguyên lại lên tiếng, "nếu nó còn chen vào chuyện của tôi, tôi sẽ giết nó! Lúc đấy, ngài đừng oán trách gì!"

Gã nhìn mụ chằm chằm rồi gật đầu. Với gã, mục tiêu lớn hơn cần phải thực hiện cho bằng được - đem Adam về - và, cho dù để thực hiện được điều ấy nghĩa là hy sinh đứa con gái duy nhất, cô gái thừa hưởng mọi sức mạnh lạ thường của gã, gã cũng đành.

Khi chỉ còn lại một mình, gã đứng chơ vơ giữa căn phòng đầy thứ vớ vẩn, nhìn chằm chằm vào bức tường trắng trơn - thói quen nhiều trăm năm gã giữ cho mình để đầu óc sạch sẽ mà suy nghĩ. Tiếng gió rít

giàn giật. Cả gian phòng chuyển tối kịt. Gã hơi chếch mắt nhìn nghiêng về phía mặt bàn, nơi còn duy nhất một thứ bằng thủy tinh trong suốt.

"Ha!" Giọng nói từ vật ấy vang lên. "Thật đáng đời cho người, Samuel ạ! Ngày này đã đến trước dự tính của người, nhỉ? Ngày mà con gái người đủ mạnh mẽ để chống lại sự tàn bạo của người!"

"Cô im đi!" Gã, tức Samuel, hét lên đầy giận dữ.

Gã tiến một bước đến chiếc bàn, vớ tay ra, chộp lấy vật nhỏ bằng thủy tinh ấy. Ở khoảng gần hơn, người ta có thể nhận ra, đây là một cái chặn giấy hình cầu trong suốt, bên trong lổm đóm trắng của những bông tuyết nhân tạo rập dưới một hình người vận bộ váy đen.

"Cả thế giới sẽ chống lại người!"

"Câm ngay!" Samuel hét.

"Cả thế giới sẽ chống lại người, kể cả con gái người!"

Choang! Chiếc chặn giấy đáp xuống đất, tạo một tiếng vỡ rất thanh. Ngay lập tức, bóng váy đen vốn bị cuộn tròn giữa những bông tuyết bên trong bật ngay ra, lao đi giữa tràng cười đắc chí. Gã đã bị lừa! Không thể tin rằng Lucy - tức vợ cũ của gã, tức mẹ của Jennifer - lại hiểu gã đến từng tích tắc như vậy. Bà đã vùng toàn bộ sức mạnh bị giam hãm của mình, chính xác với thời điểm Samuel vận lực vào chiếc chặn giấy - cách duy nhất để làm vỡ chiếc bùa yểm kia và thoát ra.

Rừng đen

"Đây là nơi chúng ta có thể an toàn." Adam nói, sau khi buông tay Jennifer ra.

"Tại sao lại dừng lại? Anh biết rằng chúng ta cần về châu Âu ngay mà, Adam?" Jennifer sốt ruột, nhìn quanh dè chừng.

"Tôi... à... anh cần phải biết những người bạn của anh đang thế nào!"

"Họ là con người!" Jennifer không thể kiềm chế được. "Và anh không đủ sức để bảo vệ họ đâu, nếu anh không về lại châu Âu!"

Adam quay lại nhìn Jennifer. Anh nhìn rõ ràng gương mặt người bạn thân đã bao lần khơi gợi khả năng của anh thức dậy và đều bị một ai đấy ngăn cản - không biết tại sao, nhưng họ luôn ngăn cản - với nụ cười lạnh băng vẫn rót vào anh những giấc mơ chập chờn, nhiều kinh hãi, khiếp sợ, đầy lo âu. Anh nhìn lâu đủ để Jennifer tìm thấy Adam của những ngày thơ bé, để hiểu rằng, khi anh đã quyết thì không ai có thể thay đổi được. Jennifer lặng im, rồi mím môi, gật đầu.

"Được! Vậy kế hoạch của anh là gì?"

"Anh chỉ..."

Câu nói của Adam dừng đúng ở hai từ, chưa kịp thêm gì thì cả hai đã quay phắt đầu lại, trùng trùng nhìn về phía tiếng chân đang lớn dần tiến từ rìa rừng vào. Rồi, rất nhanh, Adam chồm người tới trước một chút, lao nhanh ra. Anh dừng lại trước Jen, Rosie và Joey đang sánh bước cùng nhau, đi như chạy vào.

"Sao các bạn biết tôi ở đây?" Adam hỏi, vẻ rất kinh ngạc.

"Là... Jen!" Rosie lúng túng, chính cô cũng đã lúng túng khi Jen biết Adam sẽ ở đây, và khi Jen nói ra, Rosie biết ngay là Jen nói đúng.

Adam nhìn Jen, nhìn thẳng mắt Jen. Jen cũng đáp lại bằng một cái nhìn nhẹ nhàng, sâu thẳm, đầy quan tâm. Đây là nơi trú ngụ an toàn, Adam luôn biết như thế, dẫu cảm giác khi dần vào cực kỳ lạnh lẽo, đáng sợ. Nhưng ở đây, Adam biết, khả năng bùng đầu lại của anh phát triển toàn phần. Bất kể khi nào anh nhìn thấy một gương mặt

quen, một ký hiệu, một hồi ức... mà anh tin mình sẽ bị trôi lại vào quá khứ, anh đều đến đây, hít thở và suy nghĩ, sẽ chẳng ai tìm ra anh. Jen không thể đọc được suy nghĩ của Adam, trừ khi Adam muốn thế - vì vốn con người chẳng có quyền năng nào như vậy - nên nếu Jen biết về nơi này, chỉ khi nào, Jen quá hiểu Adam.

"Tay của em sao rồi, Jen?" Adam hỏi, nhẹ nhàng một cách kỳ lạ khiến Jennifer thấy có phần khó chịu, khịt khịt mũi khi đi lại gần.

Bộ ba nhìn Jennifer rồi nhìn Adam, đợi cái gật đầu xác nhận an toàn từ anh thì cả ba mới giãn ra, có vẻ thoải mái hơn với cô gái lạ kia. Phải nói, nếu đừng biết Jennifer là một ma cà rồng, thì ắt chàng trai nào cũng sẽ xiêu đổ trước cô. Không phải kiểu đẹp mỹ miều hay sắc sảo, nhưng ở Jennifer toát lên một vẻ tự tin đến mức lạ lùng. Cặp mắt đen, sâu - khác biệt hoàn toàn so với dân châu Âu, châu Mỹ - cùng nước da rám nắng, rắn rỏi, thân hình cân đối hoàn hảo và lạ lùng nhất là nụ cười lạnh toát người đối diện. Jennifer không cố tình khoe cơ thể, chỉ là để phục vụ cho việc di chuyển nên ưa dùng bộ quần áo bó sát, cổ khoét vừa phải để lộ hai gò ngực không quá lớn nhưng đầy đặn, hấp dẫn một cách lạ lùng. Joey và Rosie có lẽ không tránh khỏi phần ghen tị trước sắc đẹp của Jennifer.

"Vậy, kế hoạch của chúng ta là thế nào?" Jennifer có vẻ càng lúc càng sốt ruột.

"Mộc đưa các em đến đây à?" Adam bình tĩnh hỏi ba người bạn Việt.

"Phải!" Joey gật đầu, vẫn liếc mắt nhìn Jennifer như thi thoảng này giờ cô vẫn không cưỡng lại được. "Nhưng anh ấy bảo anh ấy không thể vào trong này..."

"Được rồi!" Adam gật đầu, nhìn ra phía rìa rừng bắt đầu hừng sáng. "Chúng ta phải lùi vào trong nữa. Sâu trong kia, rừng rất dày và hoàn toàn không có ánh sáng."

Cả ba thoáng bối rối, rồi hiểu ra ngay việc Jennifer là một ma cà rồng chính hiệu, không như Adam mà miễn nhiễm với mặt trời, nên tất cả đồng loạt gật đầu và sẵn sàng tư thế di chuyển, chỉ đợi Adam.

"Chúng ta có thể đi nhanh..." Có vẻ, Jennifer sẽ không đồng ý đợi.

"Anh không thể! Em biết mà, Jen!" Adam thở dài. "Và, nếu em vì anh,

em sẽ gặp nguy hiểm!"

Vốn em đã gặp nguy hiểm rồi, Adam ạ, Jennifer nghĩ, khi em quyết định tự mình đến đây tìm anh, em đã biết bản thân rồi sẽ phải đối diện với những gì, nhưng em vẫn đi đấy chứ, và anh nghĩ em sẽ sợ những thứ anh đang nghĩ đến sao? Không đâu, Adam ạ, có vẻ như anh đã không còn nhớ nhiều về em. Jennifer không tranh cãi, cô đồng ý theo cách riêng của cô, lặng lẽ rời đi trước và tự hỏi, đến đêm mai, khi có cơ hội di chuyển, Adam sẽ thế nào với ba con người kia, khi mà, tình cảm anh dành cho họ đã quá lớn?

Khi nhóm năm người của Adam vừa tiến đến giữa rừng già thì đoàn quân của Thoát Nguyên, Don Hồ cũng đã tới. Adam nghe lạnh toát hết người. Tại sao chứ? Tại sao bọn chúng lại biết đến nơi này? Tại sao bọn chúng có thể xuất hiện nhanh đến vậy? Nhưng, không thể mất thời gian suy nghĩ nữa, khi mà, chỉ vừa nhìn thấy nhóm Adam, Don Hồ và Thoát Nguyên đồng loạt tiến lên và tung đòn.

Jennifer chỉ kịp hét lên một tiếng, rồi vung tay hình cánh cung, tạo một lớp chắn cho Adam và ba người bạn Việt của anh. Sức Jennifer rõ ràng không đủ để chống lại sức của hai tên ma cà rồng thuộc hàng lão luyện trong nhóm săn lùng của đội quân đen. Cả năm bị đánh bật về phía sau. Không biết đây là bản năng sinh tồn, hay tình cảm của anh quá lớn, sự lo âu anh dành cho những người bạn của mình thúc sức mạnh trong anh trỗi dậy, mà, khi còn đang nằm dưới đất, nhìn lên và thấy hai cuộn khói đen túa ra như hai dải lụa ma quái bung tới, Adam lập tức đáp trả. Hai bàn tay anh bật tới phía khoảng không trên đầu, với tất cả sức lực và sự tập trung, tuồn khói đen một bên, tuồn khói xám một bên quật ra, xông thẳng đến hai dải khói đen đang chụp xuống. Bốn dải khói quấn vào nhau như bốn con mãng xà tranh mồi. Adam đưa mắt nhìn qua, thấy Jennifer đã đỡ ba người bạn của anh dậy, lùi họ về một góc khá xa, thủ thế.

Adam bật nhanh dậy, gườm gườm nhìn kẻ thù. Trong tích tắc ấy, Adam nhận ra ngay, anh và Jennifer không đủ sức để chống lại Thoát Nguyên và Don Hồ. Điều ấy có nghĩa rằng, sẽ rất nhanh thôi, ba người bạn của anh sẽ bị xé xác dưới nanh vuốt của những gã ma cà rồng vừa được kết nạp vào đội chiến binh đen. Adam rùng mình khiếp sợ. Phải nói thật, đời anh, từng chứng kiến cảnh David chiến đấu,

nhìn thấy máu của đồng loại rất nhiều rồi, nhưng chưa khi nào anh cảm thấy lo sợ như lúc này. Có lẽ, bởi anh luôn tin David có thừa khả năng tự vệ, còn, ba người bạn kia lại không.

Đội quân săn mồi của nhóm ma cà rồng đen cũng nhận ra ngay vấn đề mà Adam vừa nghĩ đến. Chúng rút lên một tràng cười ghê tởm, sẵn sàng đánh thẳng vào ba thân xác con người đang sợ đến cứng đờ cơ thể, không còn khả năng run rẩy nữa. Cùng một cái gật đầu, Don Hồ và Thoát Nguyên lại lao đến.

Nhanh không kém, Jennifer cũng chồm người lướt lại, hai cán dao bạc tung ra, xé gió rít một tràng, nhằm thẳng hai tên cầm đầu của đội quân kia. Don Hồ tái mặt. Hắn biết, bạc có khả năng gì với ma cà rồng. Hắn càng biết, dẫu không nghe được rõ ràng câu chuyện trước đó giữa Thoát Nguyên và Samuel, nhưng, một ma cà rồng có thể ung dung cầm bạc trong tay thì đây là một chiến binh bất khả chiến bại.

Thoát Nguyên chéch hướng lao đến một góc ba mươi độ, đòn tấn công của mụ buộc thành đòn cổ thủ trước hai chiếc dao bạc hùng tự vệ và bảo vệ cả Don Hồ. Hắn thật ngu si và kém cỏi trong tình huống này, mụ đã nghĩ thế và nghĩ cả chuyện sẽ trách phạt hắn sau khi cuộc chiến này kết thúc.

Đám ma cà rồng phía sau rút rít những tràng kinh hãi và giận dữ khi nhìn thấy sức mạnh của hai cán dao bạc tỏa ra. Chúng thật sự chần chừ, không dám tiến lên một bước nào cả. Nếu còn những cán dao bạc khác, ắt Jennifer có thể giết chúng bất kỳ lúc nào.

Không cần phải nói, cả Jennifer và Adam cùng lao nhanh về phía sau, nơi ba người bạn con người của Adam đứng như trời trồng.

"Năm tay nhau!" Jennifer hét.

Và, mỗi người một bên, Adam siết chặt tay Jen đứng ngoài, Jennifer siết tay Joey phía bên này, họ chuẩn bị tẩu thoát, dẫu ngoài kia, ánh sáng mặt trời đã ló rạng. Nếu thật sự đủ nhanh, họ sẽ thoát, cho dù chắc chắn Jennifer sẽ bị thương tổn ít nhiều, nhưng, chỉ cần dừng chần chừ, họ sẽ thoát.

Nhưng khi cái chớp mắt di chuyển chưa kịp diễn ra, thì, dải khói đen từ tay Thoát Nguyên đã chồm nhanh lại, tóm thẳng vào cẳng chân

Joey khiến cô rú lên một tiếng đau đớn. Jennifer lần nhanh tay trái - cánh tay còn rảnh của mình - tìm cán dao cuối cùng bên dải vải giắt dao được bắt chéo bên hông cô.

"Đừng ngu ngốc, cô gái!" Thoát Nguyên nói. "Đến cuối cùng thì sao? Cô sẽ giết cả cha ruột của mình à?"

Thoát Nguyên thắng. Chỉ cần một câu nói, chỉ cần nhắc đến một từ, Jennifer thật sự bị xao lãng. Và, chỉ cần cô không tung đòn phản công ngược lại phía mục, thì, cho dù cô và Adam có thể cầm cự để chống lại đội quân của mục, tìm một cơ hội thoát thân khác, thì cô và gã Adam kia cũng chẳng thể thoát khỏi ánh mắt trời, Thoát Nguyên đắc chí nghĩ.

Biết thời cơ đã lỡ, Adam hét lớn một tiếng "xuống" rồi buông tay Jennifer - dẫu bàn tay Jennifer vẫn bầu chặt vào tay anh, tìm một cảm giác an toàn - và ra đòn. Trớ trêu thay, với Adam, cho đến tận lúc này, những thứ mà anh biết, anh có thể làm, có thể vận dụng lại chỉ là những trò trẻ con mà ma cà rồng nào cũng biết, như Jennifer nói. Quyền năng chiến đấu của anh ở đâu? Anh không biết! Vận dụng chúng thế nào? Anh càng không biết! Ngu ngốc! Vì mãi đuổi theo những thứ gọi là sự thật cho đời mình, Adam quên luôn chuyện có lúc nào đấy, anh chỉ có thể sống khi là một chiến binh. Nên, đòn của Adam thật ra chỉ là những luồng khí yếu ớt, bung ra để cầm cự thêm chút ít thời gian. Chao ôi! Những giây phút cuối đời, những khoảnh khắc giành giật từng giây sự sống mới đẹp đẽ và hay ho làm sao. Thế mà, ở cái thế giới con người này, ít ai trân trọng thời gian, họ luôn tranh thủ hưởng thụ theo những cách rồ dại, đánh rơi cả cuộc đời với những sung sướng nhất thời. Bỗng dưng, Adam thấy thương con người quá!

Thoát Nguyên khinh khỉnh nhìn hai dải khói tuồn ra từ tay Adam, vẫn một đen, một xám. Mục cười khẩy, rồi, dùng cánh tay trái hất nhẹ, hóa giải hai luồng khói là tất cả sức mạnh của Adam, thế mà ngoài kia, cả thế giới ma cà rồng gọi mi là chiến binh vĩ đại cơ đấy, thật thảm hại! Mục nghĩ, rồi dùng cánh tay phải với những ngón tay co lại tạo thành hình móng vuốt chim ưng, giơ cao lên, chụp xuống.

Từ trên không trung, một bàn tay khổng lồ đen ngòm bổ thẳng xuống đầu cả năm người nhóm Adam. Jennifer hít thật sâu vào, gồng mình và bung người lên cao, giãn cả cơ thể ra để che cho Adam và những

người bạn của anh. Adam trợn trừng mắt. Như thế là tự sát, không, Jenni ơi!

Thoát Nguyên không hề chùn tay. Mụ biết, giết Jennifer cũng chẳng hay ho gì khi về đối diện với Samuel, nhưng nếu không nhờ cái gai này đi, thì cho dù hôm nay mụ có thành công với sứ mệnh của mình, sau này, ắt mụ sẽ gặp khó khăn nữa. Thà chịu chút tức giận từ thủ lĩnh của mụ còn hơn phải sống cả đời dè chừng. Mụ quyết định lấy mạng Jennifer.

Từ bìa rừng, nơi ánh mặt trời đã rực rỡ và chói lóa, những thân hình đồ sộ, khổng lồ đầy lông lá trên bốn cái chân thon nhỏ, uyển chuyển lừ lừ tiến lại. Thoát Nguyên thật sự sửng sò, nhất là khi, đàn sói xám khổng lồ hành động y hệt Jennifer - chúng bung mình lên cao, mỗi con sói chụp xuống một thành viên trong nhóm Adam, bao kín lại. Còn lại non chục con sói to sừng sững lạnh lùng tiến tới, gầm ghè, nhe nanh chĩa về nhóm Thoát Nguyên đầy đe dọa.

Thoát Nguyên quay nhìn Don Hồ, dò thái độ. Sức của mụ, của gã có lẽ đủ để lướt vội dưới ánh mặt trời kia hòng tẩu thoát khỏi đòn bắt ngờ này, nhưng, những chiến binh còn lại thì không. Để mất đội quân của mình, có không bị trách phạt thì mụ cũng không sống nổi với sự ô nhục ấy. Mụ chần chừ với quyết định bỏ trốn của bản thân. Nhưng, chỉ cần thấy Thoát Nguyên không tấn công, đàn sói cũng tuyệt không hề có chủ ý nhảy đến. Chúng đứng tạo thành rào chắn, để năm con sói lớn kia đưa nhóm Adam đi. Rồi, thêm vài tiếng gầm gừ nữa, cả đàn sói rời đi.

Đoạn đường bóng râm

Biết rõ ràng đàn sói sẽ không rời khỏi khu rừng khi trời sáng thế này, trừ khi chúng cũng muốn giết nhóm Adam như nhóm mụ - chuyện ấy sẽ thành ra khôi hài, vì nếu muốn giết, chúng chỉ cần đứng im nhìn, thay vì bảo vệ - nên Thoát Nguyên buộc phải lùi về phía góc trái khu rừng, nơi có một hang động đủ bóng râm cho bọn chúng trú ngụ, đợi đêm trở lại. Đuổi theo, cũng có thể mụ sẽ kịp ra tay giết Jennifer cho bõ tức vì cô ta đã dám hết lần này đến lần nọ can dự vào việc của mụ, nhưng đem Adam đi là không thể. Và, rất có thể, bầy sói sẽ phá hủy lời nguyện chiến tranh giữa ma cà rồng và sói, quay lại tấn công mụ, thành ra mụ tự nạp mạng mình. Có lẽ, đành đợi cơ hội khác vậy. Nghĩ mà không thể tránh khỏi tức giận.

Bầy sói đến cách bìa rừng một đoạn thì dừng hẳn lại, nơi đây, ánh sáng mặt trời đã có thể liếm láp đến, nên, con sói to khổng lồ từ ban đầu che chắn cho Jennifer nay lại tiếp tục che chắn cho cô.

Jennifer cố vùng thoát ra, rồi nhìn Adam một cái rất vội, vẻ chừng thấy xấu hổ vì chuyện ban nãy đã khiến anh và cả nhóm rơi vào nguy hiểm, nhưng tuyệt nhiên Adam không có bất kỳ động thái gì tỏ ra trách giận cô. Có lẽ, anh còn đang mãi miết nghĩ đến những câu chuyện cần phải hỏi đàn sói.

Joey Lương và Rosie Hà tỏ ra khiếp sợ trước trận chiến, càng khiếp sợ hơn trước những sinh vật khổng lồ quá sức tưởng tượng kia. Nhưng Adam trấn tĩnh họ ngay. Dễ hiểu mà, chúng to lớn thật, đáng sợ thật, nhưng rõ ràng chúng đến là để bảo vệ Adam và nhóm bạn của Adam, nếu không, chúng chỉ cần đợi nhóm của Thoát Nguyên hành động xong và nhạt xác, không cần phải nhọc công đem họ đến đây. Khi hai cô nàng có vẻ đã bớt hoảng, tiến về phía Jennifer để cảm thấy an toàn hơn, Adam nhờ Jen canh chừng họ. Adam tuyệt không để ý đến những biểu hiện rất lạ của Jen - vẻ gì đấy muốn ngăn cản Adam, hoặc đôi phần lúng túng... Có lẽ, Jen cũng không thể tránh khỏi sự hoảng sợ lúc đối diện với đàn sói to như những con bò mộng thế này.

Adam lừng khừng một lát, tự hỏi, những lần trước - cách nay cũng lâu

rồi - khi anh muốn, anh có thể trò chuyện với chó mèo, bằng quyền năng thấu hiểu mọi cung tằng âm thanh trong anh, giờ liệu có tác dụng hay không? Rõ ràng, đây không phải là những con sói bình thường. Và, nếu đây là người sói, mà họ vẫn cương quyết không trở lại hình hài con người, giải cứu anh - một ma cà rồng - ắt phải có cả một câu chuyện dài phía sau, chứ không thể chỉ là một lý do đơn giản. Làm gì có lý do gì chỉ trong vài câu đủ để giải thích chuyện hận thù giữa người sói và ma cà rồng phải gác lại lúc này chứ?!

"Làm ơn, cho tôi biết, chuyện gì đang xảy ra?" Adam hỏi, rất lễ độ.

Không có câu trả lời nào cả. Đàn sói giương những cặp mắt sáng màu xám, lạnh băng hướng thẳng về phía Adam, như thể, chúng không hiểu vậy. Adam lúng túng, không biết do quyền năng của mình không có tác dụng, vì vốn quá lâu anh chẳng vận dụng đến, hay vì thật sự đàn sói không muốn trò chuyện?

"Tại sao các vị lại cứu chúng tôi?" Adam lại hỏi, bằng tiếng sói, tạo nên những âm tru rền, thi thoảng ùn ặc, khiến Rosie, Joey, Jen và Jennifer khó chịu.

Vẫn không có câu trả lời. Thêm vài câu hỏi nữa, cũng chỉ là tìm lý do bầy sói có mặt ở đây, nhưng, Adam không nhận được câu trả lời nào. Chà! Cay đắng thật. Cha mẹ thì chẳng biết là ai và họ đã đi đâu rồi. Cha nuôi thì gạt đi mọi câu hỏi. Bạn thân - Jennifer - thì luôn bảo chẳng biết rõ, chỉ cảm nhận câu chuyện mơ hồ quanh Adam. Giờ, bầy sói cứu mạng anh cũng lặng im như thế. Sự im lặng thật đáng ghét làm sao.

"Anh, dẫn các bạn của anh theo chúng tôi!" Con sói xám khổng lồ, đứng sát Adam lên tiếng.

Adam thoáng vui mừng, rồi tiu nghỉu ngay. Ngoài kia, nắng đã bắt đầu gay gắt. Anh không sao, những người bạn da vàng của anh không sao. Nhưng, Jennifer thì chắc chắn không ổn. Adam nhún vai, nghiêng đầu về phía sau, toan giải thích, nhưng con sói ban nãy lại gầm gừ.

"Không sao! Cứ tin và đi thôi!"

Adam thẳng mắt nhìn lại, rồi dong mắt nhìn ra ngoài bìa rừng. Nơi ấy,

thật chậm rãi, xuất hiện một con đường hẹp, thẳng tắp đầy bóng râm. Adam nhướng mày, thật sự kinh ngạc, cũng như Jennifer và ba người bạn kia. Họ biết, tại sao lại có chuyện như thế, vì đám sói thừa biết ma cà rồng không thể di chuyển giữa nắng. Nhưng, làm sao để họ có thể làm vậy, đây là một câu hỏi mà chắc nếu không nhận được câu trả lời, cả đời họ sẽ mãi thắc mắc.

Suốt dọc đoạn đường bóng râm, Adam sóng bước cùng con sói lớn có vẻ là đầu đàn nọ, cố hỏi vài điều về sự xuất hiện của bầy sói xám nhưng vẫn không nhận được câu trả lời nào. Đến cuối đoạn đường, trước một hang đá với hình thù kỳ quái, bầy sói xám dừng lại nhìn Adam, nhìn các bạn của Adam rồi lặng lẽ đi thẳng vào khu rừng phía sau hang đá nọ - một khu rừng rất rậm và rất lạ, mà Adam không hề biết đến sự tồn tại này.

"Vào đi! Anh sẽ thấy thứ anh cần tìm!" Con sói đầu đàn, con sói duy nhất còn đứng lại nói với Adam.

"Nhưng..."

"Cứ tin và đi thôi!" Con sói nói, rất điềm tĩnh và nhẹ nhàng.

Adam hơi chần chừ, quay lại nhìn đám bạn. Không cần nói gì, nhưng có lẽ, tất cả bọn họ đều hiểu con sói yêu cầu gì, và, đến tận lúc này, họ đã đủ để tin rằng, sói là bạn chứ không phải là thù, nên tất cả đồng loạt gật đầu đồng ý Adam cứ làm theo lời đề nghị của con sói.

Adam quay lại, nhìn con sói, vẻ hàm ơn. Con sói nhìn sâu vào mắt Adam, nói rõ ràng bằng tiếng người, trong suy nghĩ duy chỉ Adam và nó.

"Vào đi! Câu trả lời về cha mẹ anh ở trong đây!" Nói rồi, con sói rời đi về hướng đàn của nó đã khuất.

Adam nhìn theo, rồi, ngay lập tức, anh phóng thẳng vào trong hang.

Hang đá ẩm ướt

Con sói xám đứng ở rìa rừng, nhìn ra. Nó đợi đến khi Jennifer vào theo Adam rồi mới rời đi, để lại ánh nắng tràn xuống chỗ Jen, có vẻ chán chừ, dẫu Joey và Rosie cố kéo Jen vào theo thật nhanh.

Adam đứng lặng trước một phiến đá dựng thẳng đứng, trơn ướt trước mặt anh. Trên đó, những cặp mắt sói dõi ra phía anh. Những cặp mắt sói tạo thành hình tròn, bao quanh hai cặp mắt xếp chồng lên nhau - hình ảnh rất lạ nhưng tạo cảm giác rất quen thuộc với Adam. Đây rõ ràng không phải là hai cặp mắt của hai con sói. Không hiểu vì sao, dẫu, tất cả những cặp mắt sói anh từng thấy trong giấc mơ, những dấu hiệu, và cả ban này... đều giống hệt nhau, nhưng, khi nhìn vào hai cặp mắt xếp chồng lên nhau trên phiến đá, Adam biết, đây là phần sở hữu của cùng một con sói - một con sói bốn mắt. Adam chắc chắn.

Bất thành linh, mặt đất dưới chân Adam rung chuyển mạnh. Cả thân hình Adam lắc lư theo sự rung chuyển mỗi lúc một dữ dội hơn. Nhưng, Adam không hề có ý định rời đi. Anh không phải chỉ bị hút bởi những ánh nhìn cứ từa ra từ vách đá, như thôi miên người khác, mà, Adam biết, sự rung chuyển kia chỉ là một dấu hiệu nữa mà thôi. Adam nghe chao đảo, rồi, những hình ảnh mờ ảo trong lớp sương dày đặc mà anh tin chính là ký ức của anh hiện ra.

Adam trẻ con khiếp đảm nhưng tuyệt không rú hét. Nó giương cặp mắt xám khói của mình nhìn ra phía trước, nơi có những hiểm nguy đang trùng trùng nhìn lại nó. Cạnh Adam là một người đàn bà đẹp mà anh tin là mẹ đang nắm chặt tay anh, nép sau lưng một người đàn ông có thân hình giống hệt Adam lúc này, sau lưng họ là bầy sói xám nhe nanh dữ tợn, sẵn sàng tấn công những bóng áo chùng đen đứng lặng im trước mặt.

Một gã đàn ông cao lớn, với gương mặt lạnh tanh - lạnh kiểu không hề có chút cảm xúc với bất kỳ điều gì trong cuộc sống chứ không phải kiểu độc ác - vốn đã đứng đầu hàng của đám ma cà rồng đen, chậm tiến lên một bước.

"Giao nó ra, và các người có thể an toàn!" Gã nói.

Adam biết, "nó" trong câu của gã ma cà rồng kia, không ai khác chính là Adam, bởi, khi từ ấy tuột ra khỏi miệng gã, bàn tay của mẹ siết chặt bàn tay nhỏ xíu xiu của nó hơn. Nhưng mẹ hoàn toàn không cử động. Mẹ đứng im nhìn thẳng tới, khi tấm lưng to bự của người đàn ông trước mặt bước xiên qua, che chắn cho hai mẹ con Adam. Đó là cha! Adam chắc chắn thế.

Nhưng, khi cha chưa kịp che hết mẹ và Adam, thì gã đàn ông áo chùng nọ đã xòe bàn tay phải của hắn ra, vốn vẫn để thông, rồi những ngón tay vấu vào, cùng lúc với cặp mắt của gã trở đỏ dã màu máu, màu chết chóc. Adam trẻ con nghe đau đớn dữ dội. Cơn đau như xé toạc cơ thể Adam ra làm nghìn mảnh, nhưng, cũng với một cảm giác lạ lùng mà Adam chắc chắn là đúng, rằng, mình không chết với đòn tấn công này, mình sẽ chỉ chịu đau đớn đến khi đầu hàng mà thôi! Cơn đau dịu lại khá nhanh rồi vụt tắt hẳn. Adam mở mắt ra và thấy mẹ đã quỳ hẳn xuống, giơ vòng tay trùm lấy nó. Mẹ đau, rất đau. Nỗi đau được giấu giếm rất khéo léo bởi cái nhìn ấm áp, yêu thương, cùng nụ cười bình thản mẹ dành cho nó, nhưng từ từ từng thớ thịt trên mặt mẹ, ở vòng tay rít Adam chặt lại, nó biết, mẹ đang đau đớn vô cùng. Và Adam cũng biết, mẹ đang hứng cơn đau cho nó...

Jen Nguyễn chao đảo rồi đổ té, trượt thẳng đến, va vào Adam khiến Adam bừng tỉnh. Adam vội vàng đỡ bạn dậy, vẫn chưa hết thổn thức với những gì vừa chứng kiến, nhưng sự lo lắng dành cho những người bạn Việt Nam khiến Adam buộc mình dừng suy nghĩ.

"Em không sao chứ, Jen?" Adam đỡ Jen đứng thẳng lên, vẫn nắm chặt hai cánh tay Jen.

"Em... em..." Jen lúng túng lắc đầu, không có ý sẽ buông tay Adam ra.

Jen nhìn thẳng vào mắt Adam, nhìn xoáy sâu. Anh đừng có chuyện gì nhé, Adam. Xin anh! Jen nghĩ. Và, suy nghĩ ấy xộc thẳng đến Adam, như một mũi tên ướp thứ thuốc lạ lùng đầu chóp nhọn, đâm thẳng vào Adam khiến anh đau buốt, rồi băng khuâng cảm giác khoan khoái lạ lùng. Anh sẽ không sao đâu, vì, anh còn phải bảo vệ em, Jen ạ! Họ trao đổi suy nghĩ cho nhau một cách ý tứ. Cả hai ngẫm hiểu, điều gì vừa đến với họ, và, họ muốn giữ nó cho riêng mình.

Khi Rosie và Joey vẫn còn há hốc miệng nhìn về phía những cặp mắt

sói in trên vách đá ẩm ướt, thì Jennifer lại đứng lặng thinh quan sát Jen và Adam. Jennifer có cảm giác rất bất an, nhưng không biết thật sự cảm giác ấy đến từ đâu. Nơi đây, dầu ẩm ướt, dầu tắm tối, nhưng hoàn toàn không có mối hiểm nguy nào. Jennifer không cần cảm giác của mình, cô tin đàn sói xám.

Jennifer vẫn đứng im, nhìn thẳng về phía Adam, đợi chờ. Khi Adam chực buông tay Jen ra, quay về phía vách đá, Jen hốt nhiên giữ chặt bàn tay Adam lại, siết một cái, rồi cười. Adam có vẻ như đã quên mất mọi sự. Jennifer thở dài, bỗng nghe đau rát ở cẳng tay, vạch áo lên xem, cô giật mình nhìn thấy cặp mắt sói rực sáng trên tay mình như một sự giận dữ, như một báo động hiểm nguy...

Nhà hát Apollo - London - một góc châu Âu còn giữ nét nguy nga

Đêm xuống, những sụp đổ xung quanh không làm ảnh hưởng đến tòa nhà nguy nga, tráng lệ màu trắng cổ điển của Nhà hát Apollo - London. Không biết có phải là do trùng hợp hay không? Nhưng, trước khi cả châu Âu sụp đổ, đây là nơi đầu tiên xảy ra biến cố - một vụ sụp đổ trần khó tin đã xảy ra vào năm 2013 làm một số người thương vong - nhưng khi cả châu Âu đổ nát, thì tòa nhà này lại là một trong số ít nơi vẫn kiên nguyên đứng vững, hoàn toàn chẳng bị sút mẻ gì, thậm chí, chỉ một vết nứt cũng không. Những ma cà rồng trắng đạt đến ngưỡng tiên tri cho rằng, đây chính là một trong số những nơi mà Adam đã nhìn thấy dấu hiệu và thẳng tiến trên con đường tìm kiếm thân thể, gia đình mình. Họ đã tìm mọi cách khi thăm dò hai tòa nhà trước đó - cũng là những rạp hát mà Adam từng có cơ hội biểu diễn - nhưng không tìm thấy gì. Họ tin vào con số ba. Họ tin rằng, hay nói đúng hơn là họ đã rất hy vọng, có thể tìm thấy một cách nào đấy, một dấu hiệu để lại cho bọn họ, chứ không phải cho Adam, để họ có thể gọi anh trở về châu Âu một cách an toàn. Phải! Là một cách an toàn, chứ không thể cứ đơn giản kết nối đầu óc họ với anh mà gọi. Như thế, chẳng khác nào mời nhóm ma cà rồng đen chặn đường Adam. Không! Họ không thể! Phải có cách gì đấy khác chứ nhỉ?

Nhóm những ma cà rồng lão thành chăm chú quan sát xung quanh sân khấu, sau một thời gian khá vất vả họ lùng tìm dấu hiệu bên ngoài tòa nhà tới tận giữa đêm nhưng không thể tìm thấy gì khác biệt hay bất thường cả. Họ dần vào trong với hy vọng dấu hiệu để lại cho Adam vẫn còn đấy. Vẫn chẳng tìm thấy gì. Thế nghĩa là họ đã hy vọng sai. Thế nghĩa là họ đang đi hoàn toàn lệch hướng. Họ cần phải tìm ra lời giải cho câu hỏi bằng cách nào đem được Adam về đây thật nhanh. Thời gian không cho phép họ chần chừ nữa rồi.

Một bô lão ma cà rồng trắng giơ bàn tay phải lên. Ông đứng lặng im nghe ngóng. Rồi, đồng loạt tất cả những ma cà rồng tiền bối đang ở bên trong nhà hát, ngay lập tức lao ra bên ngoài. Phía ngoài, những ma cà rồng hậu duệ cũng bắt đầu thủ thế. Họ biết, cái gì đang đến với mình.

Phụt một cái, Thoát Nguyên cùng Don Hồ xuất hiện, sau lưng là gã thủ lĩnh của bọn chúng - Samuel. Tất cả lặng im. Cả hai bên đều lặng im. Cả đêm đen cũng như nín thở trước sức căng này. Họ biết, chuyện gì sắp xảy ra. Cả hai bên đều biết kết thúc của đêm nay là gì. Tàn sát. Giết hại. Chiến đấu. Chết chóc... Tất cả đều chỉ phục vụ cho một yêu cầu biết rõ bên kia ắt phản đối.

Khi những ma cà rồng hậu duệ trắng cựa quây đội lệnh tấn công thì giọng của Samuel rền lên với sức nặng kinh hoàng dội xuống.

"Hãy dùng liên kết giống loài gọi Adam trở về, nếu không, đêm nay sẽ là đêm tận diệt của các ngươi!" Đó không phải yêu cầu, đó là mệnh lệnh.

"Nếu người tin điều ấy có thể thực hiện được..." Tiền bối ma cà rồng trắng điềm tĩnh lên tiếng, "thì người đã có thể tự mình làm, không cần đến bọn ta!"

Jack - tiền bối ma cà rồng trắng - nói hoàn toàn đúng. Dẫu không thừa nhận, nhưng dù sao, đen hay trắng cũng đều là ma cà rồng mà thôi. Nên, nếu nhóm trắng có thể kết nối suy nghĩ với Adam, thì hẳn nhiên nhóm đen cũng có thể. Adam đã đóng chặt đầu mình lại với đồng loại. Anh muốn làm một ma cà rồng trắng, không phải ma cà rồng tự do. Nhưng, bất kể ma cà rồng nào khi đã nghe nhắc đến cái tên Adam cũng đều biết, anh sẽ đuổi theo đến cùng sự thật về gia đình, về bản thân mình, chỉ khi nào tìm thấy sự thật, anh mới quay về. Và, khi Adam chưa chủ động làm điều ấy, thì không một quyền năng nào có thể kết nối với anh.

Nhưng Samuel không nghĩ vậy. Gã biết rằng, Adam dẫu không được thừa nhận, nhưng luôn luôn tìm cách đứng về phía ma cà rồng trắng - những kẻ hoang đường hy vọng về một trái tim không thể có cho những thân xác đã bán linh hồn cho quỷ dữ - điều ấy có nghĩa rằng, giữa Adam và nhóm trắng kia nhất thiết phải có một sự liên kết nào đấy, mà có thể, đến những ma cà rồng lãnh đạo như gã cũng không thể biết được. Bất chấp. Còn cơ hội nào để tìm thấy Adam, gã cũng sẽ làm. Gã biết nếu không thế, ngày tận diệt sẽ sớm đến thôi.

"Đã có rất nhiều chuyện xảy ra!" Samuel nói, vẻ nhún nhường đôi phần. "Có lẽ các ngươi cũng đã biết. Và, chắc chắn Adam đã sẵn

sàng nghe lời gọi của các người!"

"Cho dù là thế!" Jack nói, bước đến trước vài bước, tỏ rõ vẻ uy nghiêm và lạnh lùng của mình. "Bọn ta cũng không bao giờ làm. Bọn ta không bao giờ đẩy người thân của mình vào nguy hiểm!"

"Lão già ngu ngốc!" Samuel rít lên. "Chuyện thằng ranh ấy về đây gặp ta là cơ hội duy nhất cho lão và những đứa kia, những đứa mà lão gọi là người thân ấy sống!"

"Nếu thế, chúng ta sẽ chọn cái chết!" Jack nói, như một lời tuyên chiến.

Không thể đàm phán, không muốn thương lượng, cuộc chiến buộc phải nổ ra. Đó là cuộc chiến sống còn của một bên cầm cự với hy vọng duy trì đội nhóm đợi ngày tập hợp lại đại gia đình của phía những ma cà rồng trắng bám trụ lại châu Âu và một bên ma cà rồng đen với ham muốn triệt tiêu đối thủ, cũng như đòi hỏi sự phục thù công nạp Adam từ phía gã thủ lĩnh nhóm đen Samuel. Mọi quyền năng được dụng hết sức làm rung động cả khu vực.

Nếu con người có mặt ở đây, hẳn, họ sẽ hoảng loạn lắm. Bởi, nỗi rung động này giống hệt với 14 năm trước đây - đúng vào ngày châu Âu sụp đổ. Thật không thể tin, cùng một lý do thôi, nhóm ma cà rồng đen có thể liên tiếp tạo ra những cơn kinh động ghê người này, bất chấp hậu quả xảy ra. Lòng tham quả thật khủng khiếp. Đừng nói, lòng tham con người là không đáy. Vì, còn có những con người không bao giờ thỏa mãn lòng tham của mình bằng cách giết hại chủng loài khác. Nhưng, lòng tham của một nửa ma cà rồng thì thừa sức làm thế.

Cuộc chiến trắng - đen kéo dài từ tận giữa đêm đến ba giờ sáng - giờ thiêng của những linh hồn vất vưởng sau khoảng thời gian cửa địa ngục mở. Cả hai phía đều nhiều nôn nóng. Phía đen nôn nóng thắng, kết thúc sớm trận chiến mang tiếng đem Adam trở về, nhưng thực chất là một cuộc thanh trừng dạng rộng, hòng chiếm toàn bộ phạm vi sống của chủng loài này. Phía trắng nôn nóng kết thúc trong phạm vi ít thương vong nhất và có thể mau chóng rời đi, mặt trời đã dọa ló dạng rồi.

Một ma cà rồng trắng hậu duệ khi chứng kiến cảnh đồng loại của mình bị sát hại bởi quyền năng giết chóc - thứ quyền năng tuy có thể

nói là mạnh nhất trong tất cả những quyền năng đang tồn tại, nhưng luôn bị liệt vào hàng ghê tởm vì khi đã phát ra, thì ngay cả linh hồn của cái thân xác ấy cũng bị tiêu hủy theo, dẫu nó đang ở một thế giới khác đi chẳng nữa - và không giữ nổi bình tĩnh. Tại sao chứ? Tại sao lại vì một gã chẳng biết thật là ai, một gã chưa từng đứng cạnh họ trong một cuộc chiến nào, một gã đã đến chục lần bị nhóm trắng từ chối... mà phải hy sinh đồng loại, người thân của mình? Không cam!

Chàng ma cà rồng trắng trẻ nọ thâm đôn, lùi về một góc, vận toàn bộ khả năng tập trung của mình, bắt kết nối suy nghĩ với Adam. Đó là hành động ngu si, bởi, những ma cà rồng tiền bối nhất thiết phải bảo vệ Adam, cho dù, cách bảo vệ ấy là phải giết một con cháu của mình. Có những sự thật, nếu công bố thì chỉ là nguy cơ tổn hại lớn hơn. Thân thể của Adam không hẳn là số không với tất cả mọi ma cà rồng. Hẳn nhiên rồi, vì đám ma cà rồng đen biết nên mới sẵn lòng anh ráo riết đến thế, suốt chừng ấy năm. Nhưng để tiết lộ ra, có lẽ, sụp đổ châu Âu chưa phải là sự vụ rung động nhất. Khi sự thật ấy bị phơi bày theo chiều hướng tiêu cực nhất có thể - nghĩa là Adam chọn nhóm đen thay vì cứ định ninh chọn nhóm trắng như anh từng tưởng anh muốn - thì, thế giới loài người ắt diệt vong.

Những tiền bối ma cà rồng trắng không sợ chết, không sợ phải sống những ngày tháng trốn chui nhủi dưới sự săn lùng của nhóm đen. Với họ, khi đã phát ra lời nguyện không giết chóc, không sẵn mồi uống máu để hướng đến một trái tim, để lấy lại linh hồn bị nguyện rửa bởi thế giới bóng đêm, họ đã biết rằng, có lúc nào đấy, họ sẽ chấp nhận hy sinh. Thà chết còn hơn phải khuất phục. Thà chết còn hơn phải phá vỡ lời nguyện. Họ cần gặp Adam - đó là sự thật. Nhưng, họ phải gặp anh ở đúng thời điểm, khi có thể tường tận nói cho anh nghe rõ ràng mọi sự và thuyết phục anh đứng về phía họ, chứ không phải trong cảnh hỗn loạn này. Họ đang yếm thế. Adam xuất hiện, nguy cơ anh không hiểu vấn đề và chọn nhầm phe là quá lớn. Đây là sự sụp đổ của loài người! Không! Không thể để chuyện ấy xảy ra.

Jack cũng ngay lập tức thâm đôn, lao nhanh đến chỗ chàng ma cà rồng vừa trưởng thành nọ, chụp tay vào vai chàng, lay mạnh.

"Đừng! Con trai! Không được!" Jack cho cậu chàng một cơ hội, cũng là cho chính lương tâm ông một cơ hội. Không thể chỉ vì một hành

động bột phát mà giết cậu bé ngay.

Nhưng, sự căm phẫn vì không thật sự hiểu vấn đề, đổ mọi tội lỗi, trách nhiệm về phía Adam đã khiến chàng thanh niên nọ không đoái hoài gì đến lời cảnh báo của Jack. Cậu vẫn cương quyết gọi Adam - bằng những hình ảnh đau thương cậu vừa chứng kiến và đỉnh ninh là tội vạ của Adam.

Jack rú lên một tiếng. Ông đau đớn thật sự khi đưa ra quyết định rất nhanh. Chậm, nghĩa là tự sát, nghĩa là dẫn cả tộc trắng vào nguy hiểm. Không! Có đau đớn mấy, Jack cũng đành mà thôi.

Jack cuộn bàn tay lại, nâng thân hình cậu ma cà rồng lên cao - đủ để hứng ánh nắng đầu tiên đang rót xuống, và, chàng trai bốc cháy dữ dội trong đau đớn.

Hang đá ẩm ướt

Adam rùng mình một cái rất mạnh. Anh nghe rõ ràng tiếng ai đấy gọi anh - một âm giọng không hề quen thuộc, chưa từng nghe, nhưng rõ ràng âm điệu cực kỳ khẩn thiết - rồi âm thanh ấy ngưng bật ngay lập tức, thay vào đấy là một luồng cảm giác sôi giận, đau khổ... Rồi, Adam cảm thấy mình nóng rực lên toàn thân, đau buốt. Rõ ràng, đến cả khi chết dưới bàn tay thủ lĩnh của mình, cậu thanh niên nọ vẫn cố hướng suy nghĩ về Adam với lời thỉnh cầu, hãy quay về, đừng để chủng tộc ma cà rồng trắng bị tiêu diệt bởi sự vắng mặt của Adam.

Adam hít thật sâu, cố làm quen trở lại với cuộc sống bình thường khi cơn đau đã qua. Anh thật sự mong có thể nghe lại âm thanh ấy, để biết chính xác mình cần làm gì và ai đấy cần mình để làm gì. Nhưng, không có bất kỳ điều gì xảy ra cả. Jen lại lão đảo chồm về phía Adam, buộc Adam phải dừng dòng suy nghĩ lại, đỡ lấy Jen.

Đến lúc này, mọi người mới nhận ra Jen bị thương - một vết đâm khá sâu vùng bụng chệch về phía phải. Adam thật sự rất lo lắng khi đỡ Jen đứng thẳng dậy và nhìn kỹ lưỡng vết thương. Vết đâm sâu quá, máu đang chảy rất nhiều. Adam nhìn Jen, ân cần và rất nhẹ nhàng, hỏi.

"Anh sẽ gọi Mộc và nhờ cậu ấy giúp em!" Adam dò chừng thái độ của Jen, chưa quên phản ứng của Jen khi lần đầu gặp Mộc. "Em cần phải chữa, vết thương quá nặng."

"Không! Đừng, anh!" Jen thốt lên.

"Nghe anh! Vết thương này nếu không chữa..."

"Nhưng, có phải, nếu anh gọi ai đấy đến, nghĩa là thêm những người khác cũng có thể nghe, đúng không?" Jen hấp tấp đưa ra lý do của mình. "Như thế là quá nguy hiểm!"

"Nhưng... anh không thể để em thế này!" Adam lo lắng thật sự.

"Em không sao!" Jen gượng cười. "Chỉ là vết thương ngoài da thôi!"

Lúc này, thêm lần nữa, ánh nhìn lóe sáng từ cặp mắt sói trên cằm tay Jennifer trỗi dậy khiến cô giật mình vì đợt buốt sâu, xói mạnh vào tận

xương tủy. Jennifer chỉ khẽ đưa bàn tay còn lại lên, bưng vào chỗ đau ở cánh tay, tuyệt không động đậy nữa.

Có điều gì đấy rất không bình thường. Jennifer tập trung hết sức để suy nghĩ và cố móc nối mọi sự kiện liên quan đến Jen lại với nhau.

Jen, bằng cách nào đó đã xác định được chính xác vị trí Adam và Jennifer trên đường hai người tháo chạy?! Mối quan hệ giữa Jen và Adam thế nào, Jennifer không rõ, nhưng nếu đã quen biết Adam, ắt ai cũng hiểu, anh luôn có một phần bí mật cho đời mình mà không ai có thể hiểu hết được, càng không thể nhận sự chia sẻ toàn phần từ Adam...

Jen, đã hai lần dùng thương tích hay cơn hoảng sợ của mình để chặn đứng dòng suy nghĩ của Adam khi Adam sắp chạm đến một mắt xích quan trọng trong lời giải. Rõ ràng, Jennifer không biết chính xác Adam đã thấy gì, nghĩ gì, nhưng nhìn thái độ và sự rúng động nơi Adam, cô biết, có một phần sự thật sắp được phơi ra và luôn bị chặn lại bởi sự can thiệp khéo léo của Jen...

Tại sao? Tại sao Jen lại biết rõ ràng mọi đường đi, nước bước của Adam? Tại sao Jen lại ngăn cản Adam tìm đến sự thật đời anh? Có phải Jen đang cố ngăn cản Adam trở về châu Âu? Hay, Jen sắp làm một điều gì khác nữa? Hoặc, cũng có thể, tất cả chỉ là sự nhạy cảm thái quá trong Jennifer?

Jennifer cau rít mày, suy nghĩ. Rồi, cô giật mình, hướng về phía Adam. Vẻ như, Jennifer nhận ra điều gì đó, quyết bàn với Adam. Nhưng, ngay khi Adam vừa chạm đến cái nhìn của Jennifer, thì, một tràng tru rền rĩ vọng từ cửa hang vào. Tất cả năm người cùng lặng thinh. Adam nhìn Jennifer, chớp mắt để trấn an cô.

"Em để mắt đến họ nhé!" Adam nói nhanh với Jennifer. "Anh sẽ ra ngoài!"

Nói rồi, Adam vụt về phía cửa hang. Ngoài này, bầu trời xám đã đợi sẵn. Rền lên từ miệng con sói đầu đàn một âm thanh kỳ dị, nghe buốt óc khủng khiếp. Joey và Rosie bị chấn động. Cả hai lùi về sau vài bước, đưa hai tay bưng tai lại, vẻ rất đau đớn. Jen và Jennifer đứng như trời trồng, nhìn Joey và Rosie, rồi nhìn ra cửa hang, đến đoạn, họ đưa mắt nhìn nhau. Jennifer cười nhạt. Jen thối lui và cũng bưng tay lên

tai hết như Joey và Rosie đã làm.

"Anh hãy đi đi, Adam! Đi ngay!" Con sói xám dẫn đầu rền bằng thứ âm thanh dị thường ấy. "Anh cần phải thực hiện sứ mệnh của anh!"

"Sứ mệnh của tôi?" Adam không hiểu.

"Phải! Sứ mệnh anh đã mang trong mình kể từ khi anh được sinh ra!"

"Nhưng... tôi thật sự không biết mình cần phải làm gì!" Adam đau khổ thú nhận.

"Cặp mắt kia, nơi chính giữa biểu tượng, là mắt của mẹ anh!"

"Mắt của mẹ tôi?" Adam hỏi, từng từ một, đầy hoảng hốt và bất ngờ.

"Đúng, thủ lĩnh sói xám!" Sói đầu đàn vẻ rất kiên dè khi nhắc đến những từ này. "Và, anh sẽ lĩnh sứ mệnh bà đã ban cho anh!"

"Làm ơn!" Adam vội vã. "Hãy nói cho tôi biết, tôi phải làm gì?"

"Chỉ một mình anh biết câu trả lời, Adam ạ!" Con sói xám nhẹ nhàng và bắt đầu tỏ rõ sự phục tùng nó dành cho Adam. "Hãy lắng nghe phần sói trong anh, anh sẽ biết!"

Adam thờ dòn dập. Cảm giác hồi hộp pha lẫn với bí bách đẩy anh đến một cảm giác rất đối con người - thật sự hoang mang. Adam nhìn sâu vào cặp mắt xám của sói, màu xám khói thuốc hết màu mắt anh. Nơi ấy, gương mặt mẹ anh trong hình hài con người rõ ràng hiện ra, bóng dáng to lớn uy nghi của cha, những cuộc chiến kinh hoàng, những tiếng tru khóc loài thảm thiết, đứa trẻ tỏa sáng màu nắng... Adam nghe đầu óc quay cuồng.

Trong này, Jennifer lặng lẽ trở về một góc riêng, cố tìm hiểu dấu hiệu bỗng dưng xuất hiện trên tay mình. Cô biết, đó là một lời nhắn nhủ. Và, cô cần phải tìm hiểu cho ra. Cũng lúc ở góc riêng này, Jennifer nhận thấy những biểu hiện rất bất thường của Jen. Jen vẫn bưng tai khi Joey và Rosie đã không còn bị đau bởi âm thanh ấy. Vẻ mặt đau đớn giả tạo Jen tạo ra không thể qua mặt Jennifer. Tại sao Jen lại phải đóng kịch, nhỉ? Jen lùi sát vào vách đá, nơi có những cặp mắt sói vẫn hằn nhìn ra. Lưng tựa hẳn vào vách đá, hai vai đưa lên đưa xuống như kiểu muốn lau sạch đi những dấu hiệu ấy. Ngu si thật! Những biểu tượng ấy hẳn nhiên không phải chỉ được vẽ ra tức thì

đâu, Jen ạ, vốn nó tồn tại vĩnh cửu đấy!

Jennifer cười lạt, chậm rãi tiến về phía Jen. Nơi này, Jen Nguyễn cũng dong mắt nhìn lại, đầy dè chừng.

"Tôi hỏi bạn một câu, được chứ?" Jennifer quyết định chơi bài ngửa.

"Dĩ nhiên!" Jen nhướn mày, nhưng lộ rõ sự lúng túng trong mắt.

"Bạn là..."

"Jen! Jen!" Rosie và Joey chạy nhanh lại. "Vết thương thế nào rồi? Có còn đau lắm không? Để em xem nào... Chao ôi, ghê quá. Phải để Adam gọi anh Mộc, Jen ạ!"

Jennifer dừng hẳn lại, lạnh lùng quan sát. Jen cười thầm, rồi quay qua tíu tít trò chuyện với Rosie và Joey, không quên thi thoảng đưa mắt liếc về phía Jennifer đề phòng.

Trước cửa Nhà hát Apollo - London

Thoát Nguyên và Don Hồ thật sự choáng váng trước quyết định cũng như hành động của các ma cà rồng tiền bối, cốt để cố không giao nạp Adam theo lệnh của bọn chúng. Không thể nào! Trời ạ! Bọn ma cà rồng nhóm trắng này điên rồi! Chúng đã tự lập nhóm riêng suốt bao nhiêu thế kỷ nay, đau đầu một lời nguyên để có thứ mà chẳng biết thật sự có tác dụng gì với chúng - trái tim ma cà rồng. Lời nguyên không giết chóc, không săn mồi, không uống máu là lời nguyên có thể đứng đầu ngay, chẳng cần bàn cãi về những lời nguyên khủng khiếp mà giới ma cà rồng có. Thế mà, lúc này đây, chúng sẵn sàng giết cả đội nhóm của mình, chỉ để bảo vệ một gã ma cà rồng có tên Adam sao? Thật không thể tin được.

Dĩ nhiên, lời nguyên nào cũng có những kẽ hở. Hoặc giả, lời nguyên nào được cân nhắc kỹ lưỡng trước khi công bố cũng sẽ có những điểm được liệt vào hàng ngoại lệ. Nghĩa là, nhóm trắng vẫn có thể giết người, giết ma cà rồng, giết đối thủ... nếu ở thế bị động, bị tấn công và cần phải tự vệ. Nhưng, để giết đồng môn của mình cho một lý do không hề đáng, thì thật là điều đáng phải suy ngẫm. Adam là gì mà có thể khiến lãnh đạo của nhóm trắng ra tay chặn đứng lời kêu gọi anh ta xuất hiện bằng cách hy sinh một mạng ma cà rồng chứ? Chung quy, Adam cũng chỉ là một mạng ma cà rồng mà thôi!

Những ma cà rồng trắng có mặt cũng cùng chung suy nghĩ với Thoát Nguyên và Don Hồ. Họ bắt đầu cảm thấy hoang mang. Họ không thoát khỏi cảm giác tức giận khi các ma cà rồng tiền bối quyết hy sinh một con cháu chỉ để bảo vệ Adam, vốn cũng chỉ như họ và họ bắt đầu có những động thái muốn dừng cuộc chiến lại. Một vài ma cà rồng trắng vừa trưởng thành đã tháo hẫn đòn - cho dù có là đòn phòng ngự - và lui về phía sau. Gần như, chỉ còn những chiến binh nhóm trắng là chống cự lại những đòn thù giáng xuống cả nhóm.

Đó không phải điều Samuel muốn. Thứ gã muốn là một cuộc chiến kéo đủ dài, sự tra tấn lên đến đỉnh điểm để có những chàng ma cà rồng non trẻ không chấp nhận nổi chuyện hy sinh số đông để bảo vệ một kẻ giống họ, buộc Adam phải xuất hiện nộp thân. Thứ gã muốn là những lời kêu gọi thống thiết hơn, để khả năng bùng đầu mình lại của

Adam sẽ trở thành vô nghĩa. Ma cà rồng có những điểm rất riêng, mà có lẽ, con người có học theo thêm tỷ năm nữa cũng không thể sánh bằng. Đó là, khi người thân của họ - những ma cà rồng coi chủng tộc là nhà - cần, lên tiếng, họ có thể tạo đủ sức mạnh để chống lại một khả năng, một quyền năng nào đấy, cho dù thứ ấy có mạnh mẽ đến đâu, để kêu gọi sự tương trợ, sự góp sức của những thành viên khác. Thậm chí, khi tình cảm gắn kết lâu dài đủ lớn, ma cà rồng có thể phá vỡ cả những lời nguyên tưởng không thể phá vỡ đã tồn tại hàng ngàn năm. Hôm nay, điều ấy nhất thiết phải diễn ra. Hôm nay, Adam buộc phải trở về đây bởi sự van xin của những kẻ ở nhóm mà anh đã muốn thuộc về. Nhất định phải thế.

Rõ ràng, Samuel có một quyền uy khủng khiếp, nên, chỉ cần một cái phẩy tay khẽ khàng của gã đủ gây chấn động cho toàn thể đám ma cà rồng trắng đang có mặt, từ tiền bối đến hậu sinh. Chỉ một cái phẩy tay thôi, gần như cả đội quân chiến binh nhóm trắng đều bị đẩy lùi, lão đảo, ngay sau khi sức mạnh của họ bị hóa giải một cách triệt để, chẳng để lại dấu hiệu gì. Những ma cà rồng trắng hậu bối thừa hiểu, thêm một cái phẩy tay nữa, có thể, một phần lớn bọn họ sẽ chết ngay dấu chẳng cần đến chuyện bị mặt trời vốn đang lên cao liếm phải, càng chẳng cần đến lửa đỏ địa ngục. Họ sẽ chết, bởi sức mạnh của một kẻ thực chất là giống họ. Không thể tránh chuyện họ thấy lo sợ vô cùng.

Biết rõ sức mạnh của bản thân, Samuel bình thản đứng nhìn sự run sợ đang lan dần trước mặt, không có bất kỳ dấu hiệu nào là sẽ ra đòn tấn công tiếp.

"Chọn đi! Hoặc đem hấn về đây! Hoặc nhóm trắng các ngươi sẽ bị lãng quên kể từ ngày hôm nay. Và, cái lời nguyên ngu xuẩn của bọn mi sẽ thành vô nghĩa!" Samuel nói.

"Đừng hòng!" Jack hét và lao đến với hai cánh tay giơ thẳng về phía trước, chứng tỏ, ông đã dồn hết lực của mình vào cuộc đối đầu này.

Jack chạm đất, cách Samuel một khoảng không quá xa, đủ để cả hai nhìn rõ vào mắt nhau. Rồi, sau một cái nhếch mép đầy khinh bỉ, Jack phẩy ngược hai tay về phía sau, tạo một hàng rào che chắn cho toàn thể ma cà rồng trắng sau lưng ông. Nhóm ma cà rồng trắng bắt đầu rú rít ghê sợ. Không! Không thể để cho người lãnh đạo tách họ ra khỏi

cuộc chiến này. Không thể để ông một mình đương đầu với nguy hiểm như thế được. Những chiến binh ma cà rồng trắng cố gắng phá vỡ hàng rào. Bất lực.

"Jack! Jackie! Ông thật ngu si!" Samuel nói, thật sự chán nản và mệt mỏi trước sự ngoan cố của Jack. "Ông có bao nhiêu cái mạng, hả? Ông chết rồi, ai bảo vệ chúng nó nữa? Không còn ông, chúng có thể chịu đựng được bao lâu?"

"Người làm rồi, Sam ạ!" Jack cười buồn. "Vốn, chúng ta đã trải qua quá nhiều đau đớn. Vốn, chúng ta đã chết nhiều hơn một lần. Các người có thể đe dọa họ một phút, nhưng đâu thể đe dọa họ cả đời. Họ luôn biết cái gì là đúng và cái gì là sai!"

Có vẻ như, hành động quyết tử để giữ bằng được quyết định ban đầu của Jack có tác dụng ngay. Đám ma cà rồng trắng trở nên vững vàng trở lại. Tất cả xếp thành những hàng ngang ngay ngắn, thủ thế sẵn sàng sau lưng nhóm chiến binh. Jack thà chết chứ không đem Adam về, ắt có lý do và lý do ấy ắt chính đáng. Ông chấp nhận chết để bảo vệ quyết định của ông và hội đồng, có nghĩa rằng, việc Adam trở lại có thể gây ra hậu quả đáng sợ hơn cả cái chết. Nếu đã thế, họ quyết chết cùng ông. Samuel gầm lên giận dữ. Gã biết không gì có thể lay chuyển ý chí của đám ma cà rồng này, gã biết mình buộc phải tiến hành cuộc tàn sát. Thế cũng tốt. Rồi ta sẽ tìm ra chỗ của thằng nhãi Adam thôi. Giết hết các người, khỏi còn ai vướng chân cản đường ta trên con đường truy lùng ấy. Các người muốn chết? Có ngay thôi!

Không chần chừ thêm giây nào nữa, Samuel búng mình lên cao, giáng đòn chí tử xuống đầu Jack. Những âm thanh gào rú kêu gọi Jack phá bỏ hàng rào trở nên kinh hoàng và dữ dội. Hơn lúc nào, đám ma cà rồng trắng hậu duệ biết, chúng sẵn sàng hy sinh mình để cứu Jack, vì, đây là cơ hội duy nhất để duy trì đội nhóm trắng vốn sắp đến được đích của lời nguyện.

Jack bình thản đứng im, tuyệt không động đậy. Ông đã sẵn sàng cho ngày hôm nay. Ông đã truyền toàn bộ quyền năng và sức mạnh của mình vào vòng tròn bảo vệ hậu bối của ông, cùng lời nguyện vừa được ông phát ra - nếu ông hy sinh, toàn bộ quyền năng này sẽ chia đều cho con cháu ông. Nghĩa là, họ có đủ sức mạnh để chống lại Samuel. Nhưng, Jack không nghĩ đến một điều, rằng, nếu thiếu ông,

nhóm trắng cũng chẳng còn ai dẫn dắt để đi tiếp. Không thể, Jack ơi!

Samuel cũng nhận ra sự bất thường bên dưới. Gã hiểu ra ngay, Jack đã ban lời nguyên hy sinh. Chà, thật là cao cả, bạn cũ, nhưng không có nghĩa gì đâu. Nếu người đủ mạnh để chống lại ta, ắt người không tự đưa mình vào thế bí này. Mà, quyền năng của người chống ta không nổi, thì cái đám hậu duệ vô dụng kia của người cũng thế mà thôi. Samuel cười khẩy. Gã vẫn quyết giáng đòn.

Một tiếng gầm kinh người. Một cuộn khói đen đặc quánh và lớn thừa để trùm kín cả nước Anh tủa đến. Samuel tái mặt. Là Lucy. Phải, là bà! Là vợ cũ của gã. Là người lẽ ra phải đứng cùng phe với gã để chống lại những kẻ kia. Nhưng không, hôm nay thì không!

Jack cũng thoáng bất ngờ, rồi, ngay lập tức, Jack tung mình tủa vào tán khói đen đặc kia, tạo thành một quầng đen dữ dội cuộn mạnh như con sóng thần cuộn trở mình giữa đại dương.

"Lucy! Mừng là bà đã đến!" Jack nói, vọng khắp trời đất, khiến đám ma cà rồng hậu duệ nhóm trắng rùng mình. Cái tên này, vốn từng gây khiếp đảm đến chừng nào, ma cà rồng đều biết. Nhưng, với giọng điệu của Jack, với những gì đang diễn ra, có vẻ, họ có một đồng minh cực mạnh.

"Jack! Làm đi!" Lucy hét, nhưng hoàn toàn bình thản và đầy chủ động.

Cả hai gương mặt của Jack và Lucy ẩn hiện trong tùm khói đen quện vào nhau, bùng thẳng lên cao, nơi Samuel vẫn đang giáng đòn xuống.

Con đường dẫn đến bình minh

"Hãy lắng nghe phần sói trong anh, anh sẽ biết!" Adam trở lại hang đá, đầu óc cứ mòng mòng quay theo thứ âm thanh kỳ dị mà đàn sói đã trao gửi đến anh những thông tin anh không thể ngờ được. Mình là sói? Mẹ mình là sói? Mẹ là sói đầu đàn? Mẹ là sói bốn mắt đầu đàn? Có thể thế sao?

Mọi người đều nhìn ra. Thấy Adam thất thần đi vào thì ai nấy đều lo lắng bước lại. Adam gượng cười với các bạn, rồi, nhanh rất nhanh, Adam nói, với mọi người, nhưng thật ra là bàn bạc với Jennifer, vì duy chỉ mỗi cô hiểu được tình hình lúc này.

"Chúng ta phải đi ngay thôi!"

"Đi đâu?" Jen lo lắng hỏi, rồi thụt lại khi đón cái liếc mắt của Jennifer.

"Anh phải biết rằng..." Jennifer tiến sát lại Adam, khẽ vịn tay anh, "điều ấy chỉ có ý nghĩa khi anh thật sự muốn!"

"Em nghĩ, có ai đó khác muốn thay anh được không?" Adam cười, dấu thật sự anh đang rất sốt ruột và không hề có tâm trạng để đùa giỡn.

"Nhưng..." Jennifer suy nghĩ, cô biết mình cần nói trước với Adam vài điều, "nhưng... anh sẽ phải đối diện với những chọn lựa!"

"Jenni!" Adam nhìn thẳng vào mắt Jennifer, mím môi, nhẹ nhàng gật đầu. "Anh đã có một lựa chọn, suốt nhiều năm, dấu bị từ chối nhiều lần. Nhưng, anh sẽ không thay đổi đâu!"

Jennifer rạng rỡ mặt mày, gật mạnh đầu, ý, cô hoàn toàn tin Adam. Nếu đã vậy, họ phải đi ngay thôi. Đi! Phải đi! Dấu chưa thể xâu chuỗi được hết mọi sự, Adam vẫn biết, anh và các bạn phải tiếp tục đi. Nhưng, đưa những con người phạm không có quyền năng theo chẳng khác nào đưa họ vào chỗ chết. Adam nhìn quanh một vòng, nhẹ nhàng.

"Có lẽ, ba bạn nên ở lại! Như thế là rất nguy hiểm!"

Joey mím môi, nhìn qua Rosie và Jen. Cô thật không muốn đi. Không

phải cô sợ. À, thật ra thì sợ cũng là rất bình thường. Nhưng, sợ không phải là lý do khiến cô muốn ở lại. Joey cảm thấy, đây không phải là cuộc chiến của cô, của Rosie, của Jen. Cô nghĩ, họ sinh ra, chọn con đường này, không phải là để cuối cùng đuổi theo và cố gắng bảo vệ - thật ra họ chẳng thể bảo vệ, làm vướng chân thì đúng hơn - một ma cà rồng. Cô tin, sứ mệnh của cô là bảo vệ những người châu Âu bị ruồng bỏ ở đây.

Rosie và Jen thì khác. Cả hai hoàn toàn không do dự, không lưỡng lự. Họ nhất thiết sẽ đi cùng Adam - cặp mắt, cái nhìn của họ thể hiện rõ ràng điều ấy. Rosie đáp lại cái nhìn của Joey, nhưng cô khẳng khái nói.

"Em nợ Adam một mạng! Em sẽ dùng hơi thở của mình để trả món nợ ấy!"

"Rosie!" Adam quay hẳn sang Rosie. "Em không nợ gì cả! Bất kỳ người bạn nào, trước hoàn cảnh ấy cũng sẽ như vậy. Anh tin, nếu là em, em cũng..."

"Có thể!" Rosie nhún vai, một hành động dễ thương để che hẳn cơn run sợ đang bùng dữ dội trong ruột gan cô. "Và em sẽ bắt anh trả nợ cho em!"

Lâu lắm rồi, bao nhiêu lâu, Adam cũng không biết nữa, nhưng thật sự là đã rất lâu, anh mới chạm được đến cảm giác hạnh phúc thế này. Cuộc sống của anh, ngoài một lý do tìm ra sự thật, anh không còn bất kỳ ý nghĩa gì. Giờ, đứng đây, cạnh một con người sẵn sàng làm tất cả cho anh, chỉ vì hai từ tình bạn, Adam nghĩ, mình thật may mắn và hạnh phúc quá.

Chỉ còn Jen. Hẳn nhiên, tất cả mọi người đều biết, Jen đương nhiên sẽ đi cùng. Có lẽ, không khó để nhận ra tình cảm lạ lùng Jen và Adam dành cho nhau. Thứ tình cảm mà người ta sẽ đi suốt cả cuộc đời để gọi tên, để định nghĩa, để tìm lý do. Tình yêu làm gì có lý do. Có lẽ, tình yêu ấy chưa quá lớn để họ có thể chết cho nhau, nhưng chắc chắn khi đã tìm thấy, họ sẽ dám sống vì nhau.

Nhưng khi Jen chưa kịp nói gì thì Mộc xuất hiện trong sự bất ngờ của tất cả mọi người - đặc biệt là sự lúng túng của Jen. Điều ấy không qua mắt được Mộc và Jennifer nhưng cả hai tuyệt không dám nói ra lúc

này. Cả hai đều biết, việc quyết định từ bỏ mọi thứ đã tìm kiếm được suốt chừng ấy năm để quyết định trở lại châu Âu là một quyết định khó khăn với Adam. Nếu giờ, có bất kỳ chuyện gì xảy ra khiến anh xao lãng thì mọi sự sẽ hỏng. Thêm phần, cả hai tin, mình còn ở cạnh Adam thì còn có thể giúp anh tỉnh táo vượt qua mọi khó khăn.

"Cậu nên đi một mình, Adam ạ!" Mộc nói, chẳng cần qua giai đoạn chào hỏi làm gì. "Trời đang sáng, mà con đường cậu đi sẽ có rất nhiều đoạn không thể dùng quyền năng..."

"Tớ biết!" Adam thở dài.

"Jenni và tớ không thể đi giữa nắng được!" Mộc thật tình.

"Ờ!" Rosie bật ra, không kiềm chế được. "Thế anh vừa đến bằng cách nào?"

"Vĩ Kha dẫn anh đến!" Mộc nói, rất nhẹ nhàng và trao gửi cho Rosie một cái nhìn thật tình cảm. "Cô ấy bảo anh phải đến trước."

"Mộc!" Adam nói nhanh. "Cậu và Vĩ Kha bảo vệ những người bạn này giúp tớ..."

"Không!" Rosie gào lên. "Em đã bảo em sẽ đi cùng anh cơ mà?"

"Rosie!" Mộc khẽ chạm bàn tay lạnh cóng của mình vào cẳng tay Rosie. "Em không thể đi cùng đâu. Như vậy là quá nguy hiểm!"

"Bọn tôi không sợ nguy hiểm!" Jen nói, lạnh băng. "Tôi sẽ đi cùng Adam, bất kể chuyện gì xảy ra."

Adam thậm chí không dám quay sang nhìn Jen. Anh sợ! Sợ nhiều điều. Anh sợ nếu anh quay sang và nhận ra, tất cả những gì mình vừa nghe thật ra chỉ là tưởng tượng, và sự thật không phải Jen muốn kề vai sát cánh với anh, có lẽ anh sẽ đau khổ hơn cả đau khổ. Anh sợ, nếu tất cả những gì anh nghe là thật, thì anh sẽ phải đối diện với những hiểm nguy của người vừa đồng ý đứng cạnh anh suốt quãng đường trước mắt. Anh sợ, nếu mọi sự giống như anh nghĩ, thì rồi một ngày nào đấy, tình yêu này cũng trở thành vô vọng, dẫu sao, anh cũng là một ma cà rồng, còn Jen là một con người - cái ranh giới đầy xa vời và nghiệt ngã. Adam thật sự thấy sợ.

"Họ sẽ đi cùng Adam, Mộc ạ!" Giọng Vĩ Kha rên lên. "Adam, anh hãy

dẫn một người thôi, đi cùng anh, vì có những đoạn đường cần sự giúp sức của người bạn là con người ấy."

Cả ba con người khi nghe đến đây đều nguây ngo khó chịu. Họ không khó chịu khi phải giúp Adam - kể cả Joey cũng có vẻ đã đổi ý, chấp nhận sóng bước cùng Adam - nhưng họ thật sự khó chịu khi cứ bị nhắc đi nhắc lại, bị khẳng định rằng họ là con người và phải tự ghi nhớ điều ấy để giữ khoảng cách với Adam, với Mộc, với Jennifer.

"Tôi sẽ đi cùng Adam!" Jen nhanh nhẩu lên tiếng.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Adam hít một hơi thật sâu rồi chậm chậm quay sang Jen.

"Sẽ rất nguy hiểm, Jen ạ!"

"Em không sợ nguy hiểm!" Jen nói, vẫn không cười, có vẻ, Jen muốn thể hiện rõ ràng sự nghiêm túc trong quyết định của mình. "Có chẳng, em chỉ sợ không thể ở cạnh anh lúc anh gặp nguy hiểm. Điều ấy sẽ khiến em hối hận suốt đời này."

Tất cả mọi người đều lặng im. Có lẽ, khó để tránh khỏi cảm giác xúc động khi chứng kiến cảnh hai người yêu nhau và thể hiện tình cảm của mình với nhau. Duy Jennifer im lặng vì điều khác. Cánh tay cô lại buốt rát. Cô biết rõ ràng - dấu chỉ là cảm nhận của cá nhân cô, nhưng cô tin điều ấy là đúng - Jen không phải chỉ vì tình cảm dành cho Adam mà muốn dấn vào những nguy hiểm đến cả trí tưởng tượng phong phú nhất của con người cũng không thể hình dung ra. Còn những thứ khác nữa! Nhưng, nói thật, ngay chính trong Jennifer lúc này hoàn toàn không có suy nghĩ sẽ ngăn cản. Cô không thể dừng nghi ngờ. Nhưng, cô hy vọng, cô thật sự hy vọng rằng tình cảm của Jen là thật, và Jen sẽ dành cho Adam những điều thật từ chính tình cảm ấy.

Adam chỉ khẽ gật đầu sau nụ cười miên man dành cho Jen. Điều ấy có nghĩa rằng mọi thứ đã được quyết. Mộc liếc qua nhìn Jennifer, nhướn mày. Hình như, Mộc cũng có cùng suy nghĩ với Jennifer.

"Được rồi!" Mộc bước lên một bước. "Tớ sẽ dẫn Jennifer, Rosie và Joey đi theo con đường mà Vĩ Kha dẫn. Cậu cứ đi cùng Jen!"

"Cảm ơn cậu!" Adam cười thân thiện.

"Nhưng trước tiên..." Mộc quay sang nhìn Jen. "Bạn cần chữa thương

đã!"

"Khô... ông cần!" Jen lúng túng, hơi thụt lùi. "Chỉ là vết trầy thôi!"

"Nghe này!" Mộc cau rít mày, giọng bắt đầu đanh lại. "Tôi nói thêm lần nữa nhé, tôi không làm vì bạn, tôi làm vì Adam thôi! Và, chỉ một vết xước cũng đủ cản trở đường của hai vị. Tùy!"

Jen lặng im nhìn Adam. Adam mím môi, gật đầu. Anh vẫn không hiểu, tại sao Jen lại cứ luôn tìm cách từ chối sự giúp đỡ của Mộc, trong khi, sự giúp đỡ ấy luôn cần thiết với mọi người. Adam bật cười với suy nghĩ, có lẽ, Jen ngại va chạm với những người đàn ông khác. Và, cũng với suy nghĩ ấy, Adam thầm ao ước, người duy nhất Jen muốn chạm đến là anh.

Jen không thể chống cự thêm nữa, nên, ngoài đứng im, cô chẳng thể làm gì. Mộc liếc sang Jennifer cái nữa, rồi tỏ vẻ bình thản, tiến lại, chìa tay ra, chạm nhẹ vào vết thương của Jen.

"Chậc!" Mộc chép miệng. "Có vài con người sa vào bệnh ảo tưởng. Họ không thể chữa thương, không thể chống lại những quyền năng họ không hiểu... Thế nhưng, họ lại đinh ninh bản thân đủ sức để làm mà chẳng hề biết, phía sau ảo tưởng luôn là hậu quả!"

Jennifer nhìn chăm chăm Mộc, như cố xui Mộc nghe ngóng gì đấy từ vết chạm. Nhưng hình như Mộc không hiểu, không có ý định làm, hoặc chẳng là Mộc cố nhưng không thể. Khi vết thương bắt đầu chuyển động, co lại và lành lặn hẳn, Mộc đau đớn rút tay mình ra, cau mày, nhìn chăm chăm vào vết thương đã khô và nhìn xoáy sâu vào mắt Jen.

"Đi!" Adam nói, cắt ngang chuyển biến nhanh vừa xảy ra mà chỉ Mộc và Jen biết. "Chúng ta phải đi ngay!"

Đường vòng

Mọi người không ai có ý định lên tiếng hay tranh cãi. Tất cả im lặng rời khỏi hang đá. Adam và Jen đi sau cùng. Jen có vẻ ngần ngừ. Adam khẽ quay lại, rồi lặng im khi cảm nhận những ngón tay trên bàn tay Jen khẽ chạm bàn tay mình. Adam mím môi, lần thật nhẹ những ngón tay ấm nóng đang run rẩy, siết chặt bàn tay Jen. Rồi, cả hai cùng ra ngoài.

"Vĩ Kha sẽ nhắc nhở cậu những nơi không thể sử dụng quyền năng!" Mộc nói, hơi bối rối khi thấy bàn tay Jen đang nằm trong tay Adam.

"Ồ! Cái ấy thì dễ biết mà, Mộc!" Adam cười. "Cứ thấy đang bay rơi xuống là hiểu ngay ấy mà!"

Mộc không cười. Có lẽ, có những lo âu quá lớn khiến Mộc không thể cảm thấy vui vẻ để đùa giỡn vào lúc này. Adam nhìn quanh các bạn, mím môi, gật đầu đầy hàm ơn, khe khẽ chạm vào vai Jennifer rồi choàng tay ôm ngang vai Jen. Cả hai phụt biến mất. Mộc nhìn thêm lát rồi thở ra, chỉ tay về phía con đường mòn nhỏ xíu chịu bóng râm của những tán cây lớn dẫn thẳng vào cánh rừng già u tịch.

"Chúng ta phải đi hướng này thôi, các bạn ạ!"

Nói rồi, Mộc dẫn đầu đi trước, tiếp đến là Rosie, Joey và Jennifer đi cuối cùng. Thi thoảng, Mộc dừng hẳn lại, ngoái thật sâu ra sau, nhìn thử có ánh nắng nào vô tình chạm vào Jennifer không. Hành động của Mộc khiến Jennifer rất cảm động. Họ chỉ mới biết nhau đây, nhưng rõ ràng, sự quan tâm Mộc dành cho cô là rất lớn, có gì đấy ngoài cả tính chủng loại, như là tình bạn vậy. Và, chỉ cần thế, Jennifer thấy thực sự vững dạ để đi tiếp.

"Chúng ta đang đi đâu vậy?" Jennifer hỏi lớn.

"Đường vòng!" Mộc trả lời cũng rất lớn.

"Hẳn nhiên rồi!" Jennifer nhún vai, làm bầm. "Nhưng... cuối cùng thì nó sẽ dẫn chúng ta đến đâu?"

"Jenni này!" Mộc dừng hẳn lại, nhìn Jennifer tròng trĩnh, như đúng cách anh gọi tên thân mật của cô. "Chúng ta sẽ nghe theo chỉ dẫn của Vĩ

Kha! Cô ấy sẽ sớm cho chúng ta biết..."

"Tại sao cái cô tên Vĩ Kha ấy không xuất hiện luôn nhỉ?" Jennifer tỏ ra sốt ruột, rõ ràng có quá nhiều cảm giác lo âu bám lấy cô, khiến sự bình tĩnh lùi hẳn về góc chẳng ai tìm thấy được nữa.

"Vĩ Kha có nhiều chuyện phải tính toán!" Mộc rất nhẹ nhàng. "Cô ấy cần yên tĩnh!"

Jennifer không hỏi nữa, chỉ gật đầu rồi lại dần bước tới trước. Jennifer suy nghĩ rất lung. Mộc có đủ đáng tin để nói tất cả những nghi ngờ của cô với anh? Rõ ràng Adam rất thân với Mộc, rất tin Mộc, nhưng đâu chắc Adam lại không tin lầm?! Thêm phần, đã có những lúc, Jennifer cảm thấy Mộc cũng có suy nghĩ giống cô về Jen, liệu đó là sự thật hay chỉ là sự nhạy cảm nhất thời của cô? Cũng có thể chỉ là một hy vọng rằng còn có ai đó suy nghĩ giống mình, lo lắng cho sự an nguy của Adam? Có nên hay không nói cho Mộc tất cả.

"Đừng lo, Jenni ạ!" Mộc gửi suy nghĩ của mình đến riêng Jennifer, đột ngột khiến cô giật mình. "Vĩ Kha đã biết chuyện đấy rồi!"

"Vĩ Kha biết? Biết gì cơ?" Jennifer vẫn dè chừng.

"Biết về những gì bạn đang nghĩ!" Mộc lại nói, rất bình thản.

"Anh biết tôi đang nghĩ gì sao?" Jennifer có phần lúng túng, cô không tin Mộc đọc được suy nghĩ của mình.

"Có lẽ, hai cô gái này quá để ý đến những chuyện họ chưa từng biết, nên họ không biết đúng thái độ của bạn thôi, Jenni ạ!"

Jennifer lúng túng thật sự trước câu Mộc nói. Quả thật, có đôi lúc, Jennifer cảm thấy mình đã quá lộ liễu với thái độ dè chừng, khó chịu dành cho Jen. Tiếc rằng, Adam đã không nhìn thấy những gì như Mộc đã thấy.

"Mộc này!" Jennifer chần chừ một lát rồi cũng quyết định tiếp tục trò chuyện với Mộc. "Vĩ Kha thật sự là ai? Tại sao cô ấy lại biết quá nhiều thứ?"

"Là học trò của bà mù Vanga!" Mộc nói, rất cẩn trọng vì biết trước Jennifer sẽ bị rung động bởi thông tin này.

"Gì cơ?" Những gì Mộc nghĩ hoàn toàn đúng, Jennifer gần như không

kiếm được, suýt chút nữa thì hét cả ra bằng miệng. "Nghĩa là, cô ấy cũng là một ma cà rồng?"

Thật dễ để suy ra. Nếu Vĩ Kha theo bà mù Vanga học từ rất bé, thì tính cho đến nay ít nhất cô cũng trên 40 tuổi, nhưng Adam và Mộc đều gọi Vĩ Kha theo cách ngang hàng, nghĩa là, bề ngoài của cô gái có tên Vĩ Kha ấy hẳn còn trẻ. Mà, nếu cứ giữ tuổi trẻ của mình mãi được, chỉ có một cách giải thích duy nhất, Vĩ Kha cũng là ma cà rồng.

Mộc không trả lời câu hỏi này của Jennifer. Thật ra, Jennifer đâu ngạc nhiên về chuyện Vĩ Kha có phải là ma cà rồng hay không. Điều khiến cô ngạc nhiên là Vanga sống gần như bị giam hãm trong vòng vây bảo vệ chặt chẽ đến ngạt thở, nhưng bà lại có hậu duệ. Và, nếu mọi người nhớ đúng, thì rõ ràng Vĩ Kha không phải là hậu duệ duy nhất. Trước đây, bà từng tiên đoán rằng, sẽ có một cô gái người Pháp tóc vàng có những khả năng của bà. Tuy chưa từng xuất hiện bao giờ, nhưng "cô gái người Pháp tóc vàng" nọ đã bằng nhiều cách, đưa ra những lời tiên tri, những lời cảnh báo cho cả thế giới. Có lẽ, cô sợ rồi bản thân sẽ mất tự do như người thầy của mình. Họ cũng hồ nghi về điều này, bởi bất kỳ cuộc gặp gỡ nào của bà mù Vanga đều có người giám sát, khó có thể có chuyện bà có hậu duệ mà thế giới không hay. Nên, con người tin rằng, "cô gái người Pháp tóc vàng" chỉ là một người có cùng khả năng mà bà mù Vanga đã bắt sóng được từ trước.

Có vẻ như, nếu Vĩ Kha là ma cà rồng, thì mọi sự dễ giải thích hơn hẳn. Việc một ma cà rồng có thể đột nhập, có thể gặp gỡ riêng mà không bị phát giác, không bị làm phiền dễ hơn một người thường rất nhiều. Nhưng, chuyện khả năng tiên tri giống như quyền năng tiềm ẩn trong mỗi ma cà rồng vậy - không ai có quyền chọn, chẳng ai dạy được ai, chỉ có thể tự thân xuất hiện và tự mình phát triển. Nói, Vĩ Kha là học trò, là hậu duệ của nhà tiên tri nổi tiếng ấy, chẳng khác nào mở ra một hướng mới cho thế giới bóng tối, rằng, quyền năng có thể trao cho nhau. Nếu thế, chắc chẳng phải mình châu Âu sụp đổ. Có lẽ, cả thế giới loài người sẽ sớm trở thành quá khứ chẳng còn ai nhắc đến.

"Đúng! Jenni ạ!" Mộc lại nói, càng khiến Jennifer hoang mang hơn.

"Anh thật sự đọc được suy nghĩ của tôi sao, Mộc?" Jennifer khó chịu, hẳn nhiên rồi, ai cũng sẽ cảm thấy thế khi biết đầu óc mình bị người khác tấn công mà không tìm ra cách để chống cự.

"Không! Bạn thân mến!" Mộc cười. "Tôi chỉ đọc được đúng suy nghĩ của mình khi tiếp cận thông tin này. Tôi đã từng như bạn thôi!"

Jennifer đằng hắng, vẻ đã bớt phần khó chịu trong mình. Nhưng, tiếng đằng hắng của Jennifer lại khiến Rosie và Joey để ý.

"Có chuyện gì sao, Jenni?" Joey hỏi, cũng đã gọi Jennifer theo cách thân thuộc.

"Không! Không có gì đâu!" Jennifer lúng túng, và, để cắt đi sự lưu tâm của hai người bạn da vàng, Jennifer hướng về Mộc, hỏi lớn. "Anh kể cho chúng tôi nghe việc anh và Adam quen biết nhau được không, Mộc?"

Mộc dừng lại, quay đầu nhìn ba người bạn của mình. Chập, anh quay nhìn về phía trước, nơi ánh sáng bắt đầu tấp vào. Anh ngồi xuống rồi phẩy tay cho cả ba người bạn cùng ngồi nghỉ.

"Chúng ta nghỉ chân chút đi!" Mộc vừa nói vừa ngồi bệt hẳn xuống. "Có lẽ hai cô gái của chúng ta cũng đã mệt rồi!"

"Em không mệt!" Rosie lắc đầu nguầy nguậy.

Mộc cười, rất hiền với Rosie và tiếp tục thân thiện vẫy tay, để Rosie, Joey và Jennifer ngồi xuống. Cả hai cô gái con người đều đồng loạt ngồi, riêng Jennifer vẫn đứng, nhìn quanh, vẻ đề phòng.

"Jenni ạ!" Mộc gọi. "Tôi sẽ nói thật, nói toàn bộ sự thật về tôi cho các bạn nghe. Tôi không muốn giấu giếm gì. Và, tôi mong các bạn sẽ không quá bất ngờ vì những gì tôi sẽ nói!"

Mộc đứng một mình, đối diện với một toán ma cà rồng nhóm đen. Bọn chúng gầm gừ đầy đe dọa. Mộc bình thản đứng nhìn. Tất cả chìm trong khoảnh khắc đợi bên kia ra đòn, không ai động đậy cả.

Thoát Nguyên rẽ đám đông, bước chậm chậm tiến lại phía Mộc, lạnh lùng.

"Người muốn chối bỏ gia đình mình ư?"

"Chẳng phải người vừa giết họ rồi đấy sao?" Mộc nói, rất xúc động nhưng tuyệt không tỏ vẻ yếu đuối.

"Ồ! Phải!" Thoát Nguyên nhún vai. "Ta suýt thì quên mất! Nhưng... có

lẽ đầy đủ làm bài học cho người chứ nhỉ?"

"Ta không nghĩ thế!" Mộc lạnh lùng. "Lựa chọn này là của cả gia đình ta, chẳng riêng gì cá nhân ta đâu. Và, ta thà chết như họ chứ không khuất phục người!"

Vài tiếng rít giận dữ chống đối thái độ của Mộc vang lên phía sau lưng Thoát Nguyên. Tiếp theo tiếng rít ấy là những tuồn khói đen phụt ra - nhanh và rất mạnh. Nhưng, ngay lập tức, Thoát Nguyên vùng hai cánh tay của mù ra phía sau, hóa giải toàn bộ đòn tấn công của đám tùy tùng mù vừa phát ra. Cả đám ma cà rồng đen ngơ ngác.

Thoát Nguyên thừa hiểu, việc chọn nhóm là quyền không được xâm phạm. Khi một ma cà rồng quyết định rời nhóm đi thì đừng hòng trừng phạt họ, trừ khi mù và nhóm mù đưa ra được bằng chứng họ phản bội. Nghĩ, cũng buồn cười. Vì, với mù, đang đứng nhóm này, muốn rời đi đã gọi là phản bội, chứ đừng nói là chọn phe đối đầu. Nhưng, những lời nguyên hà khắc của thế giới ma cà rồng đã chỉ rõ, phản bội nghĩa là tấn công bằng đòn tra tấn hoặc diệt vong. Gia đình Mộc ngu si rơi vào bẫy của mù, dẫn vào cuộc chiến sống còn và bị quy về phản bội để mù có thể giết. Nhưng Mộc thì không. Sự bình tĩnh, khôn ngoan của Mộc lớn đến độ, anh ta chỉ đứng, nghiêng răng cắn giận, đau khổ và cố gắng can ngăn các thành viên gia đình mình. Không thể, anh ta không làm theo họ. Anh ta giữ đúng lời nguyên thì Thoát Nguyên không dám xâm phạm.

Toàn thể ma cà rồng, dù là trắng, đen, hay tự do, chưa bao giờ nhìn thấy bất kỳ một thành viên nào trong hội đồng trừng phạt. Nhưng, uy quyền của họ thì chắc chẳng một ma cà rồng nào không biết. Họ được lập ra để giữ vững những lời nguyên có tuổi nghìn năm. Ma cà rồng nào phạm vào thì cũng bị trừng phạt thôi, và, chắc chẳng ai đủ mạnh để chống lại. Vốn, chưa ai thấy là vì chưa ai dám phá vỡ lời nguyên. Thế nên, mù không dại gì làm điều ấy hôm nay.

Mộc muốn đi? Cứ để hắn đi. Thêm một mình hắn, phe trắng cũng chẳng mạnh hơn là mấy. Thêm phần, rõ ràng Mộc chọn tự do, không muốn đứng về phía nào, lại càng chẳng ảnh hưởng gì đến nhóm đen của mù. Thế thì, cứ để hắn đi vậy.

Mộc đến nghĩa địa u tịch, nơi có căn chòi lạ lùng của Vĩ Kha theo tiếng gọi của cô. Anh không biết thật sự Vĩ Kha là ai, vì, cô cũng chẳng giải thích gì nhiều. Cô vốn vẹn bảo với anh rằng, Adam - cái tên từng gây chấn động cả thế giới ma cà rồng, cái tên góp một phần rất lớn trong chuyện cả gia đình Mộc muốn tách khỏi nhóm đen - sẽ sớm đến nơi này, và, cô cần anh hỗ trợ Adam.

Mộc ban đầu có phần do dự. Khoảng thời gian làm một ma cà rồng tự do với ham muốn tìm thấy tình yêu đích thực của đời mình - phương thức hóa giải rất nhiều lời nguyện giới hạn loài người và ma cà rồng - khiến anh không còn mặn mà với chuyện thế thái nữa. Anh chỉ muốn sống cuộc đời trong yên bình để tìm kiếm. Nhưng, có một câu nói của Vĩ Kha khiến anh thay đổi quyết định. Câu nói ám ảnh Mộc mãi, đến tận bây giờ, thi thoảng, nó vẫn vang lên trong đầu Mộc.

"Thật ra, chúng ta chẳng giúp được gì nhiều đâu, Mộc ạ! Chỉ là, anh ấy sẽ gặp vài trở ngại trên con đường giải phóng loài của chúng ta - loài của anh đấy - và nếu anh ấy thất bại, chúng ta sẽ bị thiêu sạch. Nên, tất cả tùy ở anh!"

o o o

Năm đầu tiên Adam xuất hiện ở Việt Nam, năm đầu tiên dân châu Âu lập đài tưởng niệm, nếu không có sự xuất hiện và can ngăn của Mộc, có lẽ, Adam đã ra tay giết người. Một người đàn ông trong nhóm những người kỳ thị dân châu Âu đã tóm lấy một đứa trẻ, lôi tuột nó vào sát vách rừng và bắt đầu tra tấn nó. Ông ta thậm chí dùng cán dao bạc xẻ từng đường trên chân nó. Adam chứng kiến và không kiềm chế nổi cơn giận của mình.

Mộc đã nhanh tay hơn, khiến gã đàn ông con người và đứa trẻ ngủ thiếp đi, đưa gã đàn ông nọ rời đi, thoát khỏi sức mạnh đang cuộn lên trong bàn tay Adam. Mộc trở lại, khi Adam cố dùng tay không lôi cán dao bạc ra khỏi chân đứa trẻ. Hành động ấy của Adam khiến chính anh cũng bị thương. Có lẽ, không nhiều ma cà rồng có thể chạm vào bạc mà không hề hấn gì. Và, Mộc đã dùng quyền năng của mình để chữa lành cho cả đứa trẻ và Adam.

Mộc, một con ma châu Á, rõ ràng hơn là một con ma Việt Nam trong hình hài người Việt đã giúp Adam rất nhiều trong chuyện hòa nhập

cuộc sống nơi này. Đó là một phần khiến Adam mở lòng hơn với Mộc và xem Mộc như một người bạn tâm giao...

Rosie sụt sít khóc. Cô không thể tưởng, đằng sau vẻ tươi cười dễ thương kia, lại là cả một câu chuyện đau đớn. Lần đầu gặp, Rosie thấy Mộc lạ, rất lạ, nhưng cô không biết tại sao mình lại cảm thấy thế ở anh. Giờ thì Rosie đã hiểu. Anh có vờ như dửng dưng, anh có vờ như bình thản, thì sâu thẳm trong anh, tình yêu thương quá lớn, nó bao trùm cho tất cả những người quanh anh. Thảo nào, tay anh lạnh mà hoàn toàn không đáng sợ.

"Rosie này!" Mộc nói. "Cả Joey nữa! Tôi cần nói thật với hai bạn một chuyện."

Cả hai cô gái đều nghiêm chỉnh ngồi thẳng thớm lại, tập trung nghe những gì Mộc nói, vì, với thái độ này, hẳn nhiên sự vụ không bình thường.

"Jen là một mối đe dọa với Adam!"

"Hả? Cái gì?" Rosie và Joey đồng loạt lên tiếng, với cái miệng há to và cặp mắt mở tròn.

"Jen không hẳn là một con người..."

"Ý anh là..." Joey run giọng. "Jen là ma cà rồng sao?"

"Không!" Mộc lắc đầu. "Tôi chưa dám chắc, nhưng... nói sao nhỉ, không phải là ma cà rồng, cũng không còn là con người. Người bạn tên Jen của hai bạn đang đứng ở ngưỡng giữa của một sự chuyển hóa đặc biệt."

Jennifer rùng mình. Cô hiểu, hiểu rất rõ những gì Mộc vừa nói. Joey và Rosie thì không. Nhưng, không kịp thắc mắc, Joey nói như gào.

"Đi giúp Adam ngay!"

"Không thể!" Mộc thở dài. "Đôi khi, chúng ta không thể chống lại sự sắp đặt của định mệnh! Adam buộc phải vững vàng hơn thôi!"

"Không được!" Joey đứng phắt dậy. "Đó là một cái bẫy. Jen đã giăng sẵn rồi!"

"Ý em là sao, Joey?" Jennifer hỏi nhanh, thậm chí không để ý đến

việc tự mình đã thay đổi cách xưng hô.

"Là Jen! Jen đã chủ động đến tìm em, nói về Adam và bảo em với Rosie tiếp cận Adam cho bằng được!"

Tòa thánh Vatican

Khi đám đông ma cà rồng thuộc nhóm hậu duệ trắng chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, thì Lucy, Jack và những ma cà rồng trắng tiền bối đã đưa toàn bộ tập thể ma cà rồng nhóm trắng đến trước Tòa thánh Vatican. Vòng tròn quyền năng dịch chuyển đám đông được tạo ra từ Lucy cùng các tiền bối nhóm trắng tan ngay lập tức khi cả nhóm đáp xuống mặt đất.

"Vào trong đi!" Lucy nói, rất sốt ruột.

"Bà điên à?" Một chiến binh nhóm trắng sấn đến trước mặt Lucy. "Vào trong đây là tự nguyện cời bỏ quyền năng đấy!"

"Ta biết!" Lucy lạnh lùng. "Nhưng như thế có nghĩa nhóm của Samuel cũng không còn quyền năng!"

"Ai có thể biết được?" Chiến binh trắng hừ mũi. "Có lẽ, đây lại là âm mưu của gia đình bà. Bà có thể quên, nhưng chúng tôi thì không bao giờ quên bà là vợ hắn!"

"Không được hỗn xược!" Jack bước đến, trừng mắt, rồi nhẹ nhàng quay sang Lucy. "Như vậy là rất mạo hiểm, Lucy à! Chúng ta ít quân hơn, cho dù cả hai bên có mất hết quyền năng khi vào trong tòa thánh, đấu như con người, chúng ta cũng không thể thắng!"

Lucy nhìn Jack với một cái nhìn lạ lùng rồi nhoẻn miệng cười, giơ cánh tay gầy guộc và trắng hếu vì vốn bị giam hãm quá lâu nắm lấy cánh tay Jack già nua nhưng rất cứng cáp.

"Jack, anh tin em chứ?" Lucy hỏi, cực kỳ tình cảm. "Nếu có, hãy dẫn con cháu anh vào trong. Em sẽ ở đây cản đường!"

"Em điên à?" Jack nói trong hoảng hốt. "Em biết là Sam..."

"Em biết, Jack ạ!" Lucy cười cay đắng. "Em biết rằng hắn chẳng tha cho ai đâu, kể cả em. Nhưng, em biết mình đang làm gì mà!"

Jack đứng lặng im nhìn Lucy, nhìn xoáy sâu vào mắt bà. Không phải để trả lời cho câu hỏi có nên tin hay không tin, mà là để tìm thấy Lucy của gần ngàn năm trước.

Thế lực của Samuel mỗi ngày một tăng cao, nhất là khi hắn được hội đồng trừng phạt ủng hộ. Vốn, hội đồng trừng phạt trung lập với toàn thể ma cà rồng, không bao giờ có chuyện thiên vị phía nào. Chỉ là, vốn nhân từ nên nhóm trắng sẽ tạo ra những sai lầm, ví như tha cho những kẻ người sói lang bạt, ví như không giết hại những đứa trẻ bắt tử... và Samuel thay hội đồng làm cái việc họ phải làm - trừng phạt. Tất cả những hành vi của Samuel đều quy về giữ vững lời nguyên ngàn năm, nhưng thực chất chỉ là sự trừng phạt, sự giết chóc nhằm phô trương thanh thế. Chẳng qua, Samuel quá tài, quá giỏi, quá khôn ngoan... đến độ, hội đồng trừng phạt chưa từng tìm thấy một sai phạm nào của nhóm hắn.

Lucy đứng lặng nhìn về phía thành phố dưới tầm mắt cô. Jack cũng lặng thinh từ phía sau nhìn lại.

"Lucy! Xin em..."

"Chỉ mình em có thể thôi, Jack ạ!" Lucy nghiêng đầu nhìn lại. "Nếu hắn không nhân từ, thì, em đã bị hắn chuyển đổi từ rất lâu rồi. Hoặc giả, nếu em chống cự đến cùng, hắn đã có thể giết em!"

"Không! Anh không thể để mất em!" Jack nói, đầy đau khổ.

"Buồn cười thật!" Lucy thở hắt ra. "Chuyển đổi em, anh không muốn. Để người khác chuyển đổi em, anh cũng không muốn. Anh nghĩ anh sẽ có em bằng cách nào với những thứ anh không muốn ấy?"

Jack đứng lặng thinh, không thể trả lời. Ông không thể tin rằng, với ngoại hình của một lão già sắp 60 lại có thể khiến trái tim của một cô gái con người vừa đến ngưỡng 30 say đắm. Ông càng không thể tin rằng, sau khi âm thầm quan sát, theo dõi, biết sự thật ông là một ma cà rồng, cô vẫn yêu ông. Mỗi tình ngang trái ấy kéo dài không được bao lâu thì ông bị lệnh trừng phạt vì đã để lộ bí mật sinh tồn của ma cà rồng. Nhưng Lucy đã có thể ngăn cản được sự trừng phạt ấy từ phía hội đồng, bằng cách tự nguyện chuyển đổi và nguyện cống hiến quyền năng của mình cho lẽ phải. Nhưng, Jack vẫn mãi chần chừ. Ông không muốn cô phải sống cuộc đời bất tử, trải qua cảm giác đau đớn khi chứng kiến người thân của mình lần lượt chết. Ông không thể vô lý với cô.

Samuel và Jack trở thành đối đầu nhau ngay từ lần đầu Samuel giáp

mặt Lucy. Về quyền quý của một phụ nữ quý tộc đã khiến một gã ma cà rồng không có trái tim yêu thương điên cuồng và bằng mọi cách phải chiếm đoạt. Có vẻ như, chỉ một mình Lucy là nhận được đặc ân từ Samuel - hẳn để cô tự chọn lựa tất cả, tự quyết định mọi sự, không bao giờ thúc ép, dọa nạt.

Việc Samuel ra sức thị uy, phô trương thanh thế hoàn toàn không liên quan đến Lucy, nghĩa là hoàn toàn không phải để "dần mặt" Jack, đây là bài toán mở rộng phạm vi ảnh hưởng của hắn mà thôi. Nên, khi Lucy tìm hắn để đồng ý cho hắn chuyển đổi, cũng như chấp nhận lời cầu hôn của hắn dành cho cô, Samuel đã liên tục hỏi cô, có phải cô chỉ vì chuyện hắn đang làm với nhóm ma cà rồng trắng không? Nếu phải thì đừng.

Chính vì Lucy khẳng định không phải, nên, sau khi chuyển đổi, sau khi kết hôn, Samuel gạt đi toàn bộ những khuyến nhủ của Lucy. Việc của cô là ở nhà, sanh con cho hắn.

Jack đã gặp Lucy ngày cô mang thai đứa con gái của mình. Đau đớn. Khủng hoảng. Jack biết, trong bụng Lucy là một đứa trẻ bất tử. Và, để bưng bít chuyện này với hội đồng, Samuel đã chuẩn bị sẵn sàng một nơi trú ngụ cho Lucy đủ kín kẽ để không ai có thể tìm thấy thông tin về cô cũng như đứa trẻ. Đến tận lúc này, với Lucy, đứa con là trên hết, nên, ngay cả khi đối diện với Jack, cô cũng chỉ lặng im, chào và đi, cản dạn Jack đừng tìm mình.

Cái nhìn cuối cùng của Lucy đã đeo bám Jack, giày vò ông suốt chừng ấy năm rong rã với câu hỏi, có phải, nếu ông đừng chần chừ, mọi thứ sẽ khác hay không? Cái nhìn cuối cùng ấy là một sự van nài. Cô biết, Samuel đã phá một lời nguyên trong giới ma cà rồng - một lời nguyên liệt vào hàng kinh khủng nhất - nhưng cô không thể chối bỏ thiên chức của mình. Và, ngoài van xin Jack cho con cô một cơ hội sống, cô không còn gì hơn để nói.

"Anh cần nơi chữa thương cho họ, Jack ạ!" Lucy nói, kéo Jack về thực tại với những tiếng rên vì đau đớn được kìm lại từ những ma cà rồng trẻ tuổi sau lưng ông. "Không còn nơi nào khác cả! Nếu có, ắt em sẽ không đưa anh và gia đình anh đến đây!"

Những ma cà rồng trắng hậu duệ đã nghe toàn bộ câu chuyện. Họ

không còn bận tâm đến mỗi bận tâm vừa có trong họ trước đây chỉ vài giây, rằng, có thật đây là cái bẫy hay không? Lucy nói đúng, quyền năng trắng vô dụng trong Tòa thánh thì quyền năng đen cũng thế. Nếu chiến đấu như kiểu con người và đây bản năng ấy, họ không thể chết, căn bản vì họ đã chết rồi. Nên, kiểu gì, đây cũng là nơi duy nhất để họ có thể cầm cự mà ổn định lại. Tất cả lặng im. Và, chỉ sau một cái gật đầu đầy đau khổ của Jack, tất cả ma cà rồng trắng ngay lập tức bước vào trong tòa nhà, khi mặt trời đã trườn hẳn về phía này, gần sát.

"Hãy theo bọn anh vào trong!" Jack nói, như cầu khẩn.

"Em còn có việc riêng ngoài này, Jack ạ!" Lucy cười buồn. "Anh vào đi! Em biết mình đang làm gì!"

Jack đau đớn và tuyệt vọng thật sự. Ông biết, Lucy biết, khi Samuel và đội quân của hắn đến đây, thì, chẳng còn một cơ may nào cho Lucy cả. Chẳng còn một sự nhân nhượng mà nhốt cô trở lại trong chiếc chặn giấy nọ, với lời nhắc khi nào tình yêu của cô trọn vẹn dành cho Samuel, tự khắc cô có thể thoát ra. Hôm nay không. Lần này không. Hôm nay, chỉ có cái chết mà thôi!

"Nghe em này, Jack!" Lucy nói rất nhanh, khi đôi tai cực thính của bà nghe rõ ràng âm thanh của gió đang phật lại. "Gia đình quan trọng hơn. Anh phải sống để bảo vệ họ!"

Jack cay đắng gật đầu. Đời ông, trải qua quá nhiều thế kỷ, dần vào quá nhiều những cuộc chiến, nhưng rốt cuộc, ông chưa từng một lần nào có thể bảo vệ người phụ nữ ông yêu. Hôm nay cũng vậy. Nhưng, Jack biết, ngoài làm theo lời Lucy, ông không còn lựa chọn nào khác cả. Nếu ở lại, ông sẽ chết. Ông không sợ chết. Nhưng, ông không thể không sợ cho sự suy vong của gia đình trắng mà chính tay ông đã gây dựng. Anh xin lỗi, Lucy!

Lucy chỉ nhìn theo đến khi Jack đóng cánh cửa gỗ to bản của Tòa thánh lại, ngay lập tức, bà quay đầu nhìn về hướng mặt trời đang đỏ lự trời lên. Từ phía ấy, những bóng đen quen thuộc xuất hiện.

"Em vẫn luôn khôn ngoan, em yêu ạ!" Samuel cười vang ngay khi đứng trước mặt Lucy. "Tòa thánh. Chà chà... còn lựa chọn nào tốt hơn thế được chứ nhỉ?"

"Sam! Có thể một lần vì tôi và Jenni..."

"Câm miệng!" Samuel rú lên. "Bà và đứa con bất trị ấy, cả hai đã luôn chống lại tôi. Tại sao chứ? Tại sao bà lại chọn phe bọn chúng?"

"Tôi không chọn phe nào cả, Sam ạ!" Lucy bình thản tiến đến vài bước. "Tôi đứng về lẽ phải, như lời tuyên thệ của tôi ngày để ông chuyển đổi trước hội đồng."

"Lẽ phải? Ồ! Bà còn biết nói về lẽ phải cơ đấy!" Samuel cười nhạt. "Lẽ phải là bảo vệ thằng con lai đấy à?"

Biết không thể đàm phán, Lucy khế thoái lui một bước, nắm chặt nắm tay. Rõ ràng, bà đã thủ thế. Samuel không tránh khỏi cảm giác đau lòng khi chứng kiến thêm một lần nữa, cảnh người vợ của mình quyết chống lại mình.

"Lucy, đừng bắt anh phải giết em!" Samuel nói, thật lòng.

"Anh có thể không làm thế, Sam ạ!" Lucy cũng thật lòng nói với Samuel.

Nhưng, rõ ràng, Lucy chỉ mong chồng mình sẽ bỏ đi cái suy nghĩ tấn công thẳng vào Tòa thánh, chứ bà không hề có ý định thay đổi quyết định của bản thân. Điều này khiến cơn giận trong Samuel bùng lên dữ dội.

Đúng lúc này, Thoát Nguyên có vẻ không còn mấy kiên nhẫn nữa. Mụ vốn là kẻ bất trị dưới trướng của Samuel. Mụ có những đặc quyền kinh ngạc vì chưa từng bị trách phạt đâu có sai lầm. Mụ biết, mất mụ, Samuel mất đi một phần sức mạnh, nên hẳn không bao giờ dám làm gì mụ. Nên, hôm nay cũng vậy, chẳng cần hỏi xin ý kiến của thủ lĩnh, Thoát Nguyên tung đòn thẳng về phía cánh cửa Tòa thánh vẫn uy nghiêm đứng đó, sau cơn chấn động dữ tợn nuốt chửng cả châu Âu.

"Đồ ngu!" Samuel gào lên.

Mọi thứ đã quá muộn. Đòn của Thoát Nguyên đã động thẳng đến cánh cửa gỗ. Ngay lập tức, một tiếng ầm kinh hoàng phát ra. Thoát Nguyên bị đánh bật hẳn về phía sau, bay bổng lên không trung với một lực đẩy rất mạnh, rồi rơi hẳn xuống đất tự do. Mụ đáp mình xuống bằng lưng, chứ không phải bằng chân như mọi khi. Thoát Nguyên thật sự choáng váng.

Lucy trừng trừng quan sát mọi việc. Bà thở ra có phần nhẹ nhõm. Thế là lựa chọn của bà đã có lời đáp, đây là một lựa chọn hoàn toàn đúng. Bọn chúng không thể tấn công vào Tòa thánh bằng quyền năng. Mong sao nhóm trắng sẽ cầm cự được.

"Tránh ra!" Samuel hét thẳng vào mặt Lucy.

Lucy vẫn đứng như trời trồng, chưa có ý định động thủ. Samuel gầm lên như con thú dữ trúng đạn. Hấn điên cuồng bật mạnh, lao thẳng đến Lucy và đọc rõ ràng lời nguyền giết chóc của mình. Lucy cười cay đắng. Ngày này đã đến rồi sao, Sam? Vậy thì, em sẽ đón nhận.

Đòn hết sức lực của mình - của một ma cà rồng chiến binh lão luyện bị giam hãm quá lâu, Lucy ngẩng mặt lên, nhìn về phía bóng đen của chồng bà đang chụp thẳng xuống. Phía trên ấy, mặt trời đã bắt đầu rõ ràng. Lucy hít sâu và chậm rãi bung hai tay lên cao.

Phía trên ấy, Samuel trợn trừng mắt, há to miệng. Không thể nào! Không thể nào! Lucy hoàn toàn không phản đòn. Ngược lại, bà dùng toàn bộ sức lực để hút đòn của Samuel giáng vào mình - một cách tối ưu để thu tóm quyền năng của kẻ thù. Cho dù, hậu quả đương nhiên đã thấy trước - Lucy không thể giữ mạng - nhưng, rõ ràng, bà chấp nhận chết để phá giải một phần lớn sức lực của Samuel. Samuel không kịp thu đòn. Gã bị lực hút của Lucy hút mạnh, rơi xuống.

Và, ngay khi hai bàn tay cong ngón chộp thẳng vào cái cổ trắng ngần của Lucy theo lực hút không thể cưỡng lại, Samuel càng đau đớn hơn khi nhìn thấy nụ cười đầy mãn nguyện của Lucy, cùng lời trắng trối cuối cùng.

"Em đã từng yêu anh, Sam ạ! Không phải chỉ là toan tính đâu!"...

Đoạn cuối đường vòng

Jennifer rú lên một tiếng kinh hoàng rồi gục xuống. Nỗi đau thể xác đến quá nhanh, quá bất ngờ và không thể giải thích. Jennifer hoảng hốt nhận ra cảm xúc của mình. Trên hai gối quỳ mọp giữa đất đang tứa máu, Jennifer ngẩng cổ, gào tên mẹ cô.

Mộc, Joey Lương và Rosie Hà hốt hoảng trước hành động của Jennifer, nhưng không thể tiếp cận vì Jennifer đang cố kết nối đầu óc với Lucy. Càng vậy, Jennifer càng đau đớn - đau đúng nỗi đau của mẹ cô. Jennifer gần như gập cong người vì không thể chịu nổi nỗi đau ấy, nhưng cô cương quyết không chịu thoát ra.

Giữa cơn đau, Lucy nhìn thấy, rõ ràng, gương mặt thân quen của người đàn ông đã gắn với cả tuổi thơ cô. Gương mặt có đôi phần hoảng, nhưng cay đắng và hận thù nhiều hơn, trừng trừng nhìn thẳng vào mắt cô với đôi tay vẫn bầu trời. Jennifer nghe cổ họng mình bị bóp nghẹt, toàn thân cứng đờ, đau buốt. Cảm giác những sợi khói đen tuôn vào từng thớ thịt cấu xé khiến Jennifer chỉ biết giãy giụa và ú ớ kêu gào.

Phía bên kia đoạn đường vòng - nơi có rất nhiều nắng - Adam và Jen cũng đã xuất hiện. Adam đi rất vội, thi thoảng quay sang xem thử Jen có thể theo kịp không. Đôi khi, Adam muốn bỏ qua lời nhắc nhở của Vĩ Kha về đoạn đường này. Anh muốn tự mình đưa Jen di chuyển theo cùng thật nhanh. Nhưng, lý trí của Adam nhắc nhở anh, rất rõ ràng, rằng anh cần phải nghe theo lời Vĩ Kha. Nhất định, ở cuối đoạn đường, có những thứ đợi sẵn anh cực kỳ có ý nghĩa, và, anh phải đi trên đôi chân của mình thì thứ ấy mới xuất hiện. Adam không thể làm lỡ việc, đành để Jen tự theo anh vậy.

Ngay ở cuối đoạn đường vòng, Adam nhìn thấy hình ảnh của Jennifer đang gục xuống, quần quai. Anh khựng lại, sững sờ nhìn. Adam nhắm mắt, hít sâu và cũng bắt đầu cảm thấy đau đớn vì anh cũng đã hiểu chuyện gì xảy ra. Tất cả những gì Jennifer thấy, Adam cũng thấy. Tệ hại hơn, Adam biết, mẹ của Jennifer đã quyết tử để bảo vệ bí mật về nơi ở của anh. Adam thấy trong lòng mình xoắn lên những xúc cảm không thể gọi tên. Lâu lắm rồi, anh phải tự vấn lại về sự thấu

hiếu ý nghĩa của yêu thương, của hy sinh...

Adam vội vàng đi lại phía Jennifer. Jen vội vàng chụp tay Adam lại.

"Đừng, anh!"

"Nhưng Jenni đang..."

"Cô ấy sẽ ổn thôi! Anh biết rõ mà!" Jen nói, rất vội vã. "Chúng ta không thể chậm trễ, Adam à!"

"Anh phải..." Adam khổ sở nhìn về phía Jennifer vẫn đang gục rạp trên đất.

"Càng vậy, sẽ càng nhiều người chết thôi!" Jen cương quyết giữ Adam.

Adam khựng lại nhìn Jen. Có gì đấy không ổn. Việc đến giúp Jennifer không thể mất quá nhiều thời gian. Anh nghĩ, nếu anh kéo Jennifer ra khỏi suy nghĩ ấy, cô sẽ bớt đau đớn. Nhưng, có lẽ Jen nói đúng. Có thể, đấy chỉ là một cái bẫy. Có thể, tất cả những gì Adam đang nhìn thấy chỉ là ảo giác và anh cần phải tỉnh táo để nhận ra. Nếu anh đến, nếu sa vào một cái bẫy kéo dài thời gian, có lẽ, thật sẽ có thêm nhiều người nữa chết vì anh.

Rồi, thêm một giây nữa, Adam càng sững sờ hơn. Sau lưng Jen, một căn nhà sàn gỗ xuất hiện, rõ ràng và rất thật. Phía trước cửa căn nhà sàn, hình bốn con mắt sói lạnh lùng chồng lên nhau nhìn ra. Adam thấy cứng người. Anh tự hỏi, bên nào mới là ảo giác? Có thể nào, cuộc sống này lại có những phép thuật thế này? Vốn hiểu biết của anh kém cỏi, hay tất cả chỉ là sự lừa bịp bằng quyền năng che mắt đơn giản mà chính anh cũng có?

"Anh thấy chứ, Adam?" Jen hỏi nhanh, chỉ hơi liếc sang Adam, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào căn nhà sàn gỗ.

Adam khe khẽ gật đầu. Jen cũng thấy. Điều ấy có nghĩa rằng những gì Adam thấy không phải là ảo giác. Dễ hiểu thôi, khi mà Vĩ Kha để Adam dẫn theo một con người, vì nếu một ma cà rồng thể hiện quyền năng của mình với một con người, thì ma cà rồng không bị ảnh hưởng bởi quyền năng ấy và ngược lại. Không thể có ma cà rồng nào thừa mạnh để vừa che mắt Adam bằng ảo giác mà cũng tạo đúng ảo giác như thế với một con người đứng cạnh anh. Đây là điều khá vô lý

với giới ma cà rồng. Nhưng có lẽ, các vị tiên bối chưa bao giờ nghĩ đến chuyện một con người sẽ kết bạn với một ma cà rồng để viết nên những quyền năng có tác dụng với cả hai phía.

Sau một hồi bất động, Adam như người bị mất hồn, anh lững thững đi lại phía căn nhà sàn một cách chậm rãi và hoàn toàn không nghi hoặc. Mình phải vào trong. Adam chắc chắn thế. Anh hoàn toàn quên mất cảnh tượng đau đớn của cô bạn thân phía bên kia.

Mộc ra sức chữa vết thương đang trở thành thật trên cơ thể Jennifer. Ban đầu, chỉ là cảm giác của Jennifer khi cổ dọc cảm giác của mẹ cô. Nhưng có vẻ, cô đã dần quá sâu vào suy nghĩ của bà, đến độ, trên cổ cô bắt đầu xuất hiện những vết bầm rõ ràng in hình ngón tay. Jennifer giãy giụa trong tuyệt vọng. Phải kéo cô về thực tại! Phải ngăn cô cố tiếp cận sâu hơn suy nghĩ với bà Lucy! Bà ấy đã không còn đủ khả năng để nói gì với cô nữa rồi. Có vẻ, ở đâu đấy, Lucy đang giãy chết.

Mộc cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp của những ngón tay vô hình đang bấu chặt vào cổ Jennifer. Một sức mạnh mà có tu tập thêm nghìn năm nữa, chắc chắn, Mộc cũng không thể là đối thủ. Nên, anh phải dồn hết sức của mình, một mặt chữa vết thương nơi cổ Jennifer, mặt khác, anh phải đánh thức cô dậy. Đây là cách duy nhất để giữ sự sống cho cô. Sự cố gắng bào mòn sức của Mộc quá nhanh, đến độ, khi Mộc nhận ra, từng bước chân Adam tiến gần sát đến ngôi nhà sàn hơn là khi nắng trườn về phía nhóm của Mộc nhanh hơn. Mộc kiệt sức. Jennifer gục ngã.

Joey và Rosie kinh hãi đứng nhìn Mộc sắp sửa đến giới hạn bất lực. Cả hai nhìn qua và bàng hoàng cố gọi Adam trong vô vọng khi mà Jen vẫn cương quyết đẩy Adam vào bên trong ngôi nhà. Adam không nghe thấy! Hoàn toàn không! Cảm giác như thần thức của Adam không còn ở bên trong anh nữa! Có vẻ như, anh đã bị thôi miên bởi một sức mạnh nào đấy mà hai cô hoàn toàn không hề biết, không thể nhìn thấy.

Ngoài này, khi ánh nắng chồm đến, không còn cách nào khác, Rosie vội vàng ôm lấy Mộc và Joey cũng ngay lập tức dùng thân mình che chở cho Jennifer. Hai đuốc lửa bùng lên dữ dội từ phía bên dưới. Chưa chát thật khi hai cô gái bé nhỏ da vàng không đủ sức để che kín cho Mộc và Jennifer. Những phần cơ thể thòi ra của Jennifer và Mộc

bắt nắng và bắt đầu bốc cháy. Bốn cơ thể oằn lên trong đau đớn.
Adam đã vào hẻm bên trong ngôi nhà.

Nhà sàn

Jen đẩy Adam nhanh vào trong, không quên quay lại nhìn bốn người bạn của mình đang bốc cháy dữ dội ngoài kia với một vẻ lạnh lùng ghê sợ. Rồi, nhanh rất nhanh, Jen cũng theo Adam vào.

Adam vẫn vô thức bước vào phía trong nhà sàn gỗ. Bên trong, không khí đặc quánh và tanh tưởi chừng như càng đặc hơn với bốn đốm sáng đỏ lòe của hai cặp mắt sói chồng lên nhau.

"Châu Âu! Tòa thánh Vatican! Chỉ nơi ấy con mới biết con thật sự là ai, con trai!" Giọng nói có vẻ khá quen thuộc vang vọng khắp gian phòng.

Adam hơi loạng choạng sau khi nghe dứt lời nhả nhủ từ một nhân vật vô hình nào đấy. Chậm chậm, trong đầu anh, trước mắt anh, những hình ảnh rất mơ hồ về những dấu hiệu dẫn đường lại hiện ra. Những hồi ức đau thương cần có lời giải lại gào rống thảm thiết. Trong vô thức, Adam chịu đựng một cơn đau lạ lùng như kiểu thúc giục anh.

Adam sực tỉnh, nhìn chăm chăm vào bóng tối dày đặc trước mắt, nhìn thẳng về phía bốn đốm đỏ vẫn nhìn ra phía anh.

"Mình phải đi, Jen ạ!" Adam nói nhanh khi quay qua nhìn Jen.

Jen cười, vẻ rất bí hiểm nhưng tỏ ra bình thản lại ngay. Jen xích lại gần Adam, siết chặt bàn tay ấm nóng của Adam như truyền thêm động lực khi có người sẵn sàng sát cánh cùng anh trên tất cả mọi con đường. Rồi, Jen là người chủ động kéo Adam về phía cánh cửa đã dẫn hai người vào.

"Dừng lại, Adam!" Giọng Vĩ Kha rền lên, vẫn với âm trầm nhưng lần này rất tha thiết. "Hãy thức dậy! Hãy lắng nghe trái tim mình! Adam! Bạn bè đang cần anh!"

Như người bừng tỉnh khỏi cơn mộng du. Adam lắc mạnh đầu để tỉnh táo hơn, rồi, ngay lập tức, Adam lao ra khỏi cánh cửa khép hờ đợi anh. Jen hốt hoảng lao theo, gọi tên Adam í ới, nhưng lúc này, Adam không thể nghe. Anh nhớ Jennifer. Anh nhớ đến hình ảnh ban nãy đã

thấy, cảnh tượng cô bạn thân của anh đang đau đớn chờ chết. Không, Jenni ới! Anh xin lỗi!

Adam lao vội ra ngoài, tìm kiếm nhóm của Jennifer nhưng hoàn toàn không tìm thấy gì, kể cả đám tro bụi cũng không còn. Jen khựng lại sau cái khựng của Adam, đảo mắt nhìn quanh và cũng không tránh khỏi bàng hoàng bởi sự trống trơn trải dài trước mắt cả hai. Đảo mắt thêm lượt nữa, Jen tiến sát lại Adam, kề miệng vào tai anh, thì thầm.

"Chúng ta phải trở về châu Âu ngay, Adam ạ!" Jen nói, như rót. "Anh biết điều ấy là rất cần thiết lúc này, đúng không?"

Adam chần chừ, vì anh biết có gì đó rất bất ổn. Anh thật không hiểu chuyện gì đã và đang xảy ra. Cái gì mới là ảo giác đây? Liệu Jen đã thấy những gì? Nếu Jen có thấy Jennifer, thì nghĩa là đây đúng là sự thật, như ngôi nhà sàn gỗ kia có thật vậy.

"Em có thấy không, Jen?"

"Thấy gì?" Jen ngơ ngác hỏi.

"Khi này, ở đây, Jen..."

"Anh sao vậy?" Jen bước đến đối diện Adam, lo lắng. "Anh đã thấy à? Bằng suy nghĩ à? Họ gặp chuyện gì sao?"

Adam nhìn thẳng vào mắt Jen rồi thờ hất ra nhẹ nhõm. Jen không thấy. Nghĩa là, đây chỉ là ảo giác. Nghĩa là, có kẻ nào đó đang muốn Adam bị chậm lại ở đoạn này bằng cách tạo ảo giác về sự nguy hiểm của nhóm bạn Adam. Vậy, có nghĩa rằng anh thật sự phải nhanh chóng trở về châu Âu ngay. Vĩ Kha à, bạn đang ở đâu chứ? Adam hoang mang tự hỏi. Nếu có Vĩ Kha ở đây, với những lời chỉ dẫn không bao giờ sai của cô, có lẽ anh không phải khổ sở như lúc này.

Có lẽ, nhóm Jennifer chưa đến nơi. Có lẽ, ánh sáng ban ngày đã cản đường họ. Adam tự trấn an. Anh nhắm mắt, cố tập trung tìm kiếm Vĩ Kha. Vô vọng. Khi cô ấy không muốn giao tiếp, thì có lẽ cả Jack hay Samuel cũng không thể tìm. Adam đành để lại lời nhắn nhủ đến Vĩ Kha, hy vọng cô còn có thể kịp nghe thấy trước khi nó tan biến đi. Anh nhờ Vĩ Kha nhắn với nhóm Jennifer, anh buộc phải về châu Âu ngay và hãy ở lại đợi anh vì điều ấy là cần thiết cho sự an nguy của Rosie và Joey.

Khi Adam mở mắt ra, Jen có vẻ đã sốt ruột lắm, cứ quanh quất nhìn. Adam mỉm cười với chính mình. Anh tiến lại, vòng tay ngang eo Jen, siết mạnh.

"Anh ở đây! Anh sẽ không để bất kỳ ai làm hại em đâu!"

Jen bối rối, khẽ khàng quay sang nhìn Adam khiến môi Jen lướt nhanh qua môi Adam, rồi, ngay lập tức, Jen bẽn lễn cúi đầu. Vòng tay Adam siết Jen chặt hơn nữa. Adam không dừng nghe một sự thèm khát lạ thường trỗi lên trong mình. Anh thềm được ôm Jen - ôm đúng nghĩa - thềm được hôn lên đôi môi mỏng hay mím chặt ấy nụ hôn nồng nàn của tình yêu mà chỉ có thể thể hiện bằng đúng nụ hôn anh đang nghĩ. Nhưng, mọi sự đã rất gấp rồi, và, Adam hiểu, không có lấy vài phút để anh đạt được cái ham muốn riêng tư của mình.

"Ôm chặt anh nhé! Sẽ nhanh lắm đấy!" Adam nói khi vòng tay anh thít thật chặt cơ thể Jen vào sát cơ thể anh. Cả hai phụt biến mất.

Nhà Vĩ Kha

Vĩ Kha mở bừng mắt, loạng choạng, đưa tay lên mũi chùi vết máu đang đổ ra. Cô có vẻ kiệt sức. Adam, anh có nghe thấy không? Anh cần đi châu Âu, nhưng chưa phải ngay lúc này, càng không phải đơn thân độc mã như vậy. Hãy lắng nghe chính mình, Adam ạ...

Sự lo lắng như choán hết tâm trí của Vĩ Kha. Cô tự hỏi, nếu Adam không nghe thấy lời nhắn của cô, hoặc nghe mà không làm theo, thì chẳng biết hậu quả sẽ đến mức nào nữa. Những gì cô đã nhìn thấy ở điếm báo của mình, khi Adam không đủ tỉnh táo để đứng về phía anh nên đứng, sự suy vong của thế giới loài người là hiển nhiên sẽ xảy ra.

Có lẽ, ít ai biết sự thật về sức mạnh của Adam, bởi, chính anh cũng chưa biết. Nên, một cái tên Adam huyền thoại sẽ khiến người ta hồ nghi, rằng, tại sao chỉ một cá nhân mà có thể làm nên chuyện quá khủng khiếp? Ngay cả, phía đen chắc cũng chưa hiểu rõ hết tầm quan trọng thật sự khi họ cần Adam đứng về phía họ. Họ chỉ đinh ninh rằng, giới ma cà rồng trắng không còn đủ sức để chống lại họ, khi họ giúp Adam vỡ ra toàn bộ sự thật quyền năng, sức mạnh trong anh thì nghĩa là loài người càng không chống lại được. Nếu họ biết toàn bộ sự thật, có lẽ, điều đáng sợ nhất sẽ diễn ra, vì khi sự thật được phơi bày, ắt nhóm đen hoặc tiêu diệt Adam, hoặc giết anh trước khi anh có thể phát huy hết sức mạnh. Mà, chuyện nào xảy ra thì cũng kinh khủng như nhau cả thôi.

Vĩ Kha như mọi khi đối diện với vấn đề không thể giải quyết, đến trước bàn thờ của thầy mình - bà mù Vanga - và ngồi xuống, nhìn lên.

"Thầy ạ, con phải làm sao đây?" Vĩ Kha cứ thế, ngồi lặng nhìn bàn thờ của bà mù Vanga, như kiểu, đang thật sự chờ đợi một câu trả lời.

Tuyết. Trắng xóa. Lạnh toát. Những đợt gió thốc mạnh giữa triền đồi đã ngập màu trắng của mùa đông dữ dội. Vĩ Kha tay ôm chặt vết thương hở miệng to bằng cái chén trên cằm chân trái, bắt lực nhìn lên tầng tuyết lớn đang rơi tự do từ trên ụp xuống. Tất cả chỉ còn lại một màu đen. Không còn chút dư vị trắng nào trong mắt cô cả.

Khi những nhập nhòa ánh sáng len vào được mắt Vĩ Kha, cũng là khi

cô cảm nhận được cơn đau buốt chạy dọc từ đầu xuống toàn cơ thể đang bất động của mình.

Bà mù Vanga - khi này hãy còn rất trẻ - ung nhiên tiến lại, chìa về phía cô một bát súp nóng hôi hổi. Bà có thể hoạt động đơn giản đến mức, phải mất một lúc rất lâu, Vĩ Kha mới nhận ra bà bị mù.

Những đêm dài không ngủ, Vĩ Kha để ý thấy sự sợ hãi của bà mù Vanga trước những hình ảnh kinh hoàng mà bà có thể nhìn thấy bằng khả năng tiên tri của mình. Đằng sau những câu chuyện ấy, rùng rã nhiều tháng, nhiều ngày sống cạnh bà, Vĩ Kha nhận ra, đó là nỗi lo sợ, thương cảm cho loài người rồi sẽ đến một ngày tự diệt vong khi họ hết lần này tới lần khác, dùng lòng tham hủy hoại môi trường sống của chính họ. Vĩ Kha nhiều đêm quỳ gối cạnh chỗ bà Vanga ngồi - trên chiếc ghế gỗ chông chênh - xin bà truyền cho cô quyền năng bà có, cốt để cùng bà tìm ra lời giải cho thế giới loài người.

"Đây là một món quà, con gái ạ!" Bà mù Vanga thản nhiên nói bằng tiếng Bulgaria rất khó học mà Vĩ Kha đã tốn bộn thời gian để có thể giao tiếp với người xứ này trên con đường chinh phục thiên nhiên của cô. "Một món quà mà không phải ai cũng có thể nhận lấy được."

"Con hãy nhìn ta đây!" Bà mù Vanga nói, trong một đêm Vĩ Kha đã quỳ mòn gối sát bên bà. "Tự nhiên lấy đi của ta đôi mắt, và cho lại ta món quà này..."

Vĩ Kha hiểu ý thầy - người thầy mà đến lúc này, Vĩ Kha biết mình cần học nhiều thứ khác ở bà hơn là quyền năng tiên tri, đây là sự cẩn trọng, từ tốn và cái tâm tĩnh tuyệt đối - và, sau vài đêm suy nghĩ, Vĩ Kha đã đồng ý để một ma cà rồng tự do chuyển đổi cho mình. Cô quyết định hy sinh cái chết của bản thân, tự biến mình thành bất tử để có thể lĩnh hội những thứ mà ân nhân của cô có thể cho cô, hòng tìm cách cứu thoát loài người khỏi sự diệt vong do chính bàn tay của họ tạo ra.

Khi những hình ảnh của thế giới tương lai đến với Vĩ Kha rõ ràng hơn, ở những khoảng lặng tâm cô tĩnh, là khi bà mù Vanga bỏ đi không một lời từ biệt, duy chỉ nhấn với Vĩ Kha một câu, hãy về nhà đi!...

Vĩ Kha đã tự nhốt mình trong căn chòi của thầy cô - căn chòi rách giữa triền đồi lồng lộng gió, tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài - rất

nhiều ngày suy nghĩ. Cô tự hỏi, thầy mình đi đâu? Bà có gặp bất kỳ hiểm nguy nào? Hay, bà cảm thấy không còn có thể tiếp tục với một ả ma cà rồng quyết không bao giờ dùng sức mạnh, chỉ để tập trung cho quyền năng mà bà ban phát? Có phải, bà không tin lời nguyên của cô? Có phải, bà sợ đến một lúc nào đấy, bản năng ma cà rồng trong cô không tỉnh theo tâm được rồi cô trở thành kẻ sẵn cái chết, khát máu? Không! Thầy của cô không phải thế! Chắc chắn bà đã gặp chuyện.

Vĩ Kha đã rong ruổi nhiều năm trời để tìm thầy mình. Cô nghĩ, đơn giản chỉ cần nhìn thấy bà khỏe mạnh, yên ổn, được quý dưới chân bà lạy ba lạy tạ ơn cứu mạng, tạ ơn ban quà, cô sẽ đi khi thầy cô không muốn giữ. Nhưng suốt nhiều năm, Vĩ Kha đi dần đến tuyệt vọng. Thầy cô đã đến một nơi nào đó mà kể cả khi cô dùng quyền năng của một ma cà rồng chính hiệu, cô cũng không thể tìm ra.

Mãi đến khi công nghệ xâm nhập vào đời sống con người, Vĩ Kha mới biết, thực nơi thầy mình sống là đâu. Đôi ba lần, Vĩ Kha vi phạm lời thề không dùng quyền năng để có thể gặp thầy, bà Vanga mù luôn tìm cách bảo cô rời đi ngay, đừng để con người biết về sự tồn tại của ma cà rồng, bởi, họ không bao giờ chịu tin, trên thế giới này, còn có những ma cà rồng tốt - thậm chí, có khi là tốt hơn cả họ - và họ sẽ tìm cách diệt trừ. Thế là, Vĩ Kha thậm chí chỉ có thể để tang thầy qua ti vi, qua những hình ảnh hiếm hoi con người tiết lộ về cái chết của thầy cô. Cô tự lập bàn thờ thầy trong căn lều của mình - căn lều giống hệt căn lều ngày xưa thầy cô đã sống - và tin rằng, thầy Vanga luôn ở cạnh mình...

Vĩ Kha giật mình, rồi vẫn bình thản nhìn lên bàn thờ thầy. Cô biết, sớm muộn Thoát Nguyên sẽ đến, chẳng cần tới khả năng tiên tri, chẳng cần dè chừng... Điều này, tất yếu phải xảy ra thôi.

"Bảo Adam đến ngay Tòa thánh Vatican." Thoát Nguyên nói, không chần chừ lấy một giây kể từ khi xuất hiện. "Nếu mi không muốn thấy cảnh đồng bọn của hán ta bị giết!"

"Tôi không thể!" Vĩ Kha không quay đầu nhìn lại. "Adam luôn đi theo con đường do tự anh ấy chọn!"

"Đừng ngu ngốc!" Thoát Nguyên lạnh lùng. "Nhiều kẻ ngu ngốc như

mi đang định ngu ngốc đã chết rồi. Đau đớn lắm đấy!"

Vĩ Kha đứng dậy, chậm chậm quay ra nhìn Thoát Nguyên, cười nhạt.

"Thật ra, cái chết rất nhẹ. Bà biết. Ta biết. Không cần phải đe dọa nhau."

"À!" Thoát Nguyên nhướn mày. "Nếu thế, ta sẽ cho người xin được chết!"

Vừa nói xong, Thoát Nguyên ra đòn ngay. Chỉ một cái búng tay rất khẽ, rất nhanh, một luồng khí không màu sắc, không âm thanh vụt nhanh đến, trấn ngay cổ họng Vĩ Kha. Giống như một lưỡi câu rất sắc, luồng khí khe khẽ chạm vào cuống họng Vĩ Kha, thít mạnh và giữ nguyên vị trí.

Vĩ Kha rùng mình vì đau. Không! Đừng dùng quyền năng. Mi cần phải giữ đủ sức mạnh để nói chuyện với Adam, Vĩ Kha ạ! Đừng yếu hèn! Mi đã chết rồi, chết một lần và không thể chết thêm lần nữa. Chẳng ai dám giết mi hôm nay đâu, khi mà mi còn giá trị. Phải giữ sức để bảo vệ Adam...

Vĩ Kha chậm chậm nhắm mắt lại, để cơn đau chạy từ cổ họng xuống toàn thân. Khi con người ta có thể cảm nhận được nỗi đau mình gánh chịu, ắt, họ sẽ nhìn thấy cuộc sống đẹp đẽ đã ban phát cho họ những gì. Cái tâm càng tĩnh thì khả năng cảm nhận nỗi đau càng thấu đáo. Vĩ Kha ung nhiên chọn cách này, thay vì giãy giụa chống cự. Đau. Đau đến tê người. Mụ Thoát Nguyên nói đúng. Có lẽ, chết sẽ sung sướng hơn rất nhiều. Và, cứ thế, khi Vĩ Kha thoải mái thả lỏng cơ thể, để cả thân hình cô giãy lên đau đớn sau mỗi cú thít từ Thoát Nguyên, lưỡi câu vô tình càng cắm chặt vào cuống họng cô hơn và mỗi lúc thít một mạnh. Đến độ, Vĩ Kha tin rằng, chỉ thêm vài giây nữa, cả cơ thể cô sẽ vỡ tan tành...

Đồng hoang

Adam rất nhiều lần định dừng chân để kết nối với Jennifer nhưng đều bị Jen ngăn cản với lý do quá nguy hiểm, có thể sẽ tạo luôn cả sự kết nối với kẻ thù khiến Adam tuy lo lắng nhưng không dám tìm bạn mình. Có vài lần, Adam buột miệng hỏi Jen, có phải Jen không lo lắng cho những người bạn kia không? Có lẽ, đây là điều rất không nên hỏi, vì dĩ nhiên sẽ chạm đến tự ái của Jen. Trả lời Adam, chỉ là sự lặng im, những tiếng thở dài. Adam thật sự thấy có lỗi với Jen, nhưng cũng khó trách khi Adam hết lòng lo lắng cho những người bạn khác. Vốn, họ cũng đã sẵn lòng ở cạnh Adam như Jen đấy thôi.

"Mình nghỉ chút nhé, Jen!" Adam khẽ lên tiếng, áp sát má vào má Jen rất tình cảm, cố để xoa dịu cơn tự ái vì câu hỏi ban nãy. "Anh sợ em sẽ mệt."

"Em không mệt!" Jen buộc phải nói như gào khi cả hai cứ lao vút giữa không trung với tốc độ rất nhanh. "Đi đi kẻo không kịp!"

Adam không nói gì, lặng lẽ siết chặt cánh tay vào cơ thể Jen đang lạnh dần vì thời gian bay của cả hai kéo dài hơn dự định rất nhiều. Vốn, việc di chuyển theo suy nghĩ là rất nguy hiểm với con người nếu đoạn đường quá dài. Đây là một kiểu phân thân thành hàng tỷ mảnh nhỏ để hòa vào không khí và kết nối lại. Việc ấy xảy ra rất nhanh, nên nếu đoạn đường ngắn - như Adam từng đem các bạn đến chỗ Vĩ Kha - khiến con người không thể kịp cảm thấy đau đớn. Nhưng nếu là đoạn dài từ Việt Nam đến châu Âu, thì ắt hẳn chẳng người phàm nào có thể chịu đựng nổi. Nhưng, thật sự mà nói, là một con người, chịu đựng tốc độ di chuyển theo ma cà rồng này cũng quá nguy hiểm. Đi như tên bắn, hẳn nhiên việc hít thở rất khó khăn. Adam thừa hiểu điều ấy. Vì cả, với ma cà rồng, việc nhịn thở trên năm phút cũng gây cảm giác tê cứng như con người. Hẳn nhiên, ma cà rồng không chết, nên, chuyện thiếu khí chẳng làm chết não dẫn đến tử vong như con người, nhưng quyền năng, sức mạnh sẽ giảm sút đi thấy rõ. Nên cứ chừng ba phút, Adam sẽ nghỉ một lúc để lấy lại sức cũng như không gây nguy hiểm cho Jen. Nhưng, lần nào cũng như lần nào, chính Jen là người giục Adam cắt giảm khoảng thời gian nghỉ ngơi đến mức tối thiểu. Adam thật sự bất ngờ về khả năng chịu đựng của Jen.

"Mình nghĩ tí nhé!" Jen nói, khi phía dưới họ là một cánh đồng lúa đương mùa. "Em hơi mệt!"

Adam không chần chừ, ngay lập tức ôm sát Jen và đáp xuống nhẹ nhàng. Có lẽ, sự chần chừ nằm ở lúc Adam rời tay ra khỏi cơ thể Jen. Có lẽ, anh còn muốn được ôm sát cơ thể của con người đã khiến Adam rung động. Nhưng, ngay lập tức, Jen rời khỏi Adam và chậm rãi tiến về phía một cột sắt rất cao, có vẻ như là cột truyền thông tin mà con người đã dựng lên để phục vụ cho nhu cầu tiến bộ của họ.

"Adam này!" Jen nói, khi tiến lại gần gốc cây rất lớn mà Adam đang tựa lưng vào. "Anh lo lắng cho Joey và Rosie, hay, anh lo lắng cho Jennifer?"

"Tất cả họ!" Adam khờ khạo trả lời. "Cả Mộc và Vĩ Kha nữa, Jen ạ!"

Jen nhìn Adam rất lâu, thở hắt ra rồi ngồi xuống, cách Adam một khoảng không hề gần. Jen dong mắt nhìn mơ hồ về phía cây cột thông tin cao ngút trời bắt đầu nháy đèn đỏ ở phía cao tít bên trên. Adam lúng túng thật sự. Có vẻ, Adam đã hiểu hàm ý câu Jen hỏi và thấy mình thật sự quá ngu si khi thành thật đến vậy.

"Jen này!" Adam gọi, sau vài cái đăng hắng không được Jen để ý. "Jennifer là bạn rất thân của anh! Bọn anh như sinh ra để bù trừ cho nhau!"

"Bù trừ cho nhau?" Jen quay sang, cao giọng hỏi.

"Phải!" Adam nheo mắt tinh nghịch. "Anh và Jennifer có thể chia sẻ với nhau nhiều kinh nghiệm về cảm xúc, như chuyện yêu phụ nữ chẳng hạn..."

Jen há hốc miệng rồi bật cười, lúng túng cúi đầu nhìn xuống đất. Adam nghe lòng mình rộn lên một niềm vui khó tả. Rõ ràng, Jen đã ghen. Đáng mừng là Jen lại ghen với Jennifer để Adam có thể dễ dàng giải thích, dẫn câu chuyện theo cách này.

Adam dang tay ra, nghiêng người để bàn tay chạm vào phía bên kia bờ vai Jen bắt đầu run lên bởi những xúc cảm rất giống Adam lúc này. Adam kéo Jen nhẹ nhẹ, để Jen tự ý ngã về phía mình nhiều hơn là bị kéo bởi sức.

Khi hai gương mặt chỉ cách nhau một khoảng rất gần, Jen nhìn xoáy

sâu vào mắt Adam, như thể dò xét thử, có phải, tình cảm Adam dành cho mình là thật, rồi, rất nhanh, Jen đưa tay lên, rít lấy cổ Adam, gắn môi vào gờ môi thoáng nở nụ cười hạnh phúc.

Jen đã không để ý rằng, Adam nói, anh từng nghĩ mình không yêu phụ nữ. Adam biết, nhóm ma cà rồng trắng hướng đến trái tim cũng giống Mộc bạn anh, tìm kiếm tình yêu. Nhưng, từ khi bắt đầu cảm thấy sức mạnh trong mình, thứ mà cha David luôn cấm cản Adam tìm hiểu, tự anh đã biết, mình có những nhiệm vụ lớn phải mang kể từ ngày sinh ra. Và, Adam nghĩ, tình yêu là thứ viển vông lắm, vì, nó sẽ cản đường anh trong những bước tìm kiếm mình. Adam nghĩ, anh không cần yêu, cơ bản vì anh chẳng có trái tim.

Người đầu tiên khiến Adam xao xuyến là người thi hát với Adam. Một cô gái nhỏ bé, trắng trẻo, hay cười và nhẹ nhàng. Adam nhận ra tình cảm mình dành cho người ấy mỗi giây một lớn lên, đến độ, nếu không kiềm chế, có lẽ, có những đêm ngồi ở cửa sổ nhìn vào phòng người ta ngủ, Adam đã lao sang ôm chầm lấy mà hôn hít lên đôi môi có nụ cười đẹp đến mê người kia. Adam không dám. Rồi cuộc thi, người kia ở vị trí quán quân, Adam á quân. Có vẻ như Adam đã thành công hơn họ, bởi, Adam chăm bẵm vào danh tiếng với hy vọng, cha mẹ anh sẽ biết nơi anh ở mà tìm đến, và, cũng là để quên đi cảm giác khủng khiếp của đêm chung kết, khi tận mắt chứng kiến cảnh người yêu của họ tiến lên sân khấu và hôn thắm thiết người mà Adam đã trộm nhớ thầm thương. Tình yêu đầu đời của anh là tình yêu đơn phương và quá đau khổ...

Adam khe khẽ mở mắt ra khi đôi môi của Jen chạm rãi rời khỏi môi anh. Cả hai mỉm cười với nhau. Có lẽ, chỉ cần vậy là đủ. Không cần bất kỳ từ ngữ nào. Phải! Chỉ cái cười thôi, đủ để họ hiểu, họ thật sự thuộc về nhau.

Adam quay người sang hẳn phía Jen, đưa hai bàn tay ra, nắm chặt lấy hai bàn tay của Jen đang vụng về và lúng túng gãi đầu gãi mày. Thoáng một chút chần chừ vì cảm giác không phải, nhưng rồi, không kiềm lại được, Adam quyết định tìm hiểu về người mình yêu theo cách của mình. Adam tự nhủ, chỉ một phút thôi, chỉ một vài chi tiết cần để anh biết về Jen, về những gì Jen thích - để khi có cơ hội, anh sẽ cho Jen tất cả những thứ mà anh biết Jen xứng đáng, về những điều Jen

ghét - để đừng bao giờ phạm vào sai lầm khiến người anh yêu phải tổn thương... Chỉ một phút thôi!... Adam cứ tự nhủ như thế.

Nhưng, một phút, hai phút... Khi cả hai cứ im lặng nắm tay và nhìn sâu vào mắt nhau, trao gửi cho nhau những thương yêu không thể nói thành lời, bởi, từ ngữ rồi cũng trở thành vụn vặt, Adam thật sự bất ngờ. Là anh không thể vận dụng quyền năng của mình trước một người đưa anh sống đúng với bản năng con người? Hay vì sự thật là Jen không hề có quá khứ? Không! Làm gì có ai không có quá khứ cơ chứ?! Kể cả những ma cà rồng luyện tập quyền năng lãng quên cuộc sống con người, để trọn vẹn sống với thân ma mà họ đã quyết chọn, họ vẫn sẽ còn lưu giữ cho mình những khoảnh khắc thật sự ý nghĩa. Không ai không có quá khứ cả! Vậy, là vì gì? Vì Adam không thể thể hiện quyền năng với Jen? Không đúng! Adam tự biết khả năng tập trung của mình đến đâu. Quyền năng này, anh không sử dụng nhiều vì anh không có nhiều mối quan hệ, hoặc có thì anh cũng sẽ tôn trọng họ, nhưng điều ấy không có nghĩa là anh quên nó hoặc không thể thực hiện nó!

Không! Adam biết mình đang chạm vào gì. Adam biết mình đang muốn nhìn thấy gì. Nhưng, tất cả chỉ là một sự trống rỗng đến hoàn hảo. Jen Nguyễn không có quá khứ! Ai cũng có, trừ Jen!

Hang sói

Joey và Rosie cùng lúc tỉnh dậy trong cảm giác đau đớn tột cùng. Dẫu không có vết tích nào của thương tổn ngoài da, nhưng cơn đau buốt rát của đợt bỏng trước đây thấm sâu tận xương tủy cả hai khiến sự trở dậy làm cả hai ao ước, giá họ có thể bất tỉnh thêm chút nữa.

Jennifer và Mộc đã thức và đang lặng lẽ bàn chuyện với nhau ở một góc phòng. Xa hơn một chút, vài con sói xám to lớn đứng lặng thinh hướng ra phía cửa. Có vẻ, tất cả đều đang rất dè chừng với những nguy hiểm có thể ập vào.

Dẫu đã từng tận mắt chứng kiến, nhiều lần, nhưng Joey vẫn khiếp đảm khi nhìn thấy con sói khổng lồ đứng canh cửa - y hệt như con sói Joey đã từng thấy ở phòng mình trước đó. Lần đầu tiên, Joey khiếp sợ đến mức không thể rú lên như cô nghĩ cô sẽ rú phá hỏng bức tường phòng mình. Toàn thân run rẩy. Tay chân bủn rủn. Joey chỉ duy nhất nghĩ được đến chuyện sẽ cầu nguyện gì nếu con vật đang tò mò mắt xanh từ trong góc tối căn phòng hướng thẳng về cô nếu nó cử động và lao đến. Cô nghĩ, có lẽ cô sẽ xin cho mình lại được làm con người để tiếp tục dang tay giúp đỡ những người cần cô giúp đỡ. Lần thứ hai, lần thứ ba, Joey hoàn toàn không tỏ động thái gì, cô tin rằng, Adam chắc chắn sẽ bảo vệ cô nếu bày sói tấn công, nhưng sự thật, duy chỉ mình cô nhận ra, rằng, máu trong người cô đông cứng lại vì sợ trước những thân hình lông lá to lù lù kia, với những cái nanh cứ chìa ra đầy đe dọa. Joey thắc mắc, nếu tận mắt chứng kiến Adam, Mộc, Jennifer dài nanh ra, cô sẽ thế nào? Nghĩ đến Jennifer, Joey rùng mình nhìn lại góc phòng. Jennifer và Mộc vẫn chưa biết Joey và Rosie đã tỉnh.

Một con sói già đi nhanh đến, nhanh nhẩu biến hình thành người và bước vào trong phòng, tiến lại phía Jennifer và Mộc. Họ trao đổi với nhau rất nhanh. Mộc vội vã đứng dậy, toan bỏ đi nhưng bị giữ lại bởi Jennifer và người đàn ông vừa thoát khỏi hình dạng sói chỉ vài phút đồng hồ.

"Anh không thể! Thế là quá mạo hiểm!" Jennifer nói, giữ chặt tay Mộc.

"Nhưng... nếu không kịp, Vĩ Kha sẽ nguy mất!" Mộc nói, thật sự rất sốt

ruột. "Mụ ấy sẽ không nương tay đâu!"

Joey Lương và Rosie Hà cũng đã cố gượng đi đến nơi. Lúc này, cả Jennifer, Mộc và người đàn ông sói đều im bật, quay sang nhìn hai cô gái người Việt bé nhỏ, đang đau đớn và có phần hoảng sợ.

"Em có sao không?" Jennifer lo lắng nhìn Joey, rồi ái ngại quay sang cười với Rosie khi thấy mình quá vô ý, chỉ quan tâm đến mình Joey.

"Vĩ Kha có chuyện gì?" Joey hỏi, sau cái khoát tay với Jennifer, ra hiệu rằng cô không sao.

"Cô ấy đang bị Thoát Nguyên tra tấn!" Người đàn ông sói nói luôn, không cần dò chừng sự chần chừ của Mộc và Jennifer.

"Chúng ta phải đến giúp cô ấy!" Joey nói, rất uy quyền, tỏ rõ mối quan tâm của mình dành cho người bạn lạ lòng của Adam. "Chúng ta cần cô ấy chỉ đường!"

Ai cũng biết điều Joey nói. Thậm chí, Mộc và Jennifer còn biết rõ hơn. Nhưng, họ không thể tìm ra hướng giải quyết. Thoát Nguyên là một trong số những ma cà rồng cánh đen mạnh nhất. Mụ ta đã từng bán linh hồn của mình - bán, chứ không phải chấp nhận chuyển đổi - để đạt đến những quyền năng khủng khiếp. Đến cả Samuel - chúa tể nhóm đen - cũng phải đôi phần kiêng dè, nín nhịn mụ, hướng hồ là những ma cà rồng chỉ thuộc hàng hậu duệ của hậu duệ.

"Chúng ta còn một cách." Người đàn ông sói, mà đến tận lúc này, Joey và Rosie vẫn chưa biết tên, nói rất nhanh, mặc kệ cái lừ mắt đầy cản trở của Jennifer.

Rosie có vẻ cảm nhận được sự nguy hiểm trong thứ mà người đàn ông sói vừa nói, nhưng chưa kịp phản ứng gì thì Joey đã tiến tới, hỏi nhanh.

"Cách gì?"

"Joey à... việc này..." Jennifer có vẻ hốt hoảng.

"Nghe em này, Jenni!" Joey nói, rất ngọt ngào nhưng cương quyết. "Chúng ta phải cứu Vĩ Kha. Đây là việc quan trọng nhất."

"Nhưng, như thế có nghĩa là một trong hai em sẽ phải chuyển hóa!" Jennifer nói, thật sự rất lo sợ.

Cả Joey và Rosie đều thoáng bối rối, ngập ngừng. Không phải vì họ sợ hay không muốn, mà là họ không thể tin, thứ họ nghĩ đúng là sự thật.

"Jenni! Ngoài Vĩ Kha, em thật sự còn có một lý do khác nữa để làm điều này!" Joey nói, xoáy cái nhìn gần như van xin vào mắt Jennifer.

"Nghe này, cô gái!" Người đàn ông sói nhanh chóng tiến lại, nhìn thẳng vào Joey. "Có một lời nguyên về ma cà rồng trắng mới sinh từ sự chuyển hóa của một ma cà rồng đen!"

"Không!" Jennifer bật dậy, trừng trừng nhìn thẳng mắt người đàn ông sói. "Không đời nào!"

"Jenni!" Joey gắt. "Chúng ta cần phải nghĩ cho những thứ lớn hơn là bản thân chúng ta!"

Không, Joey ạ, tôi đâu đang nghĩ cho bản thân mình chứ! Tôi biết em đang muốn làm gì và tại sao. Nhưng tôi không thể, Joey ạ! Jennifer đau đớn nhìn Joey, không dám nói gì, chỉ mong Joey sẽ hiểu cho lòng cô khi ánh mắt của họ chạm vào nhau. Jennifer không có lý do để nghĩ cho bản thân. Nếu có, ắt, cô sẽ hoan nghênh ngay chuyện Joey muốn tự nguyện chuyển hóa. Điều ấy, há chẳng phải quá lợi cho cô sao? Cô sẽ có thể dắt tay Joey đi suốt con đường bất tử, để Joey biết, cô đã yêu Joey biết chừng nào?! Jennifer không hối hận khi sinh ra vốn đã có một phần lớn là ma cà rồng trong mình, nhưng, nếu được chọn, có lẽ, cô vẫn mong có thể là một con người bình thường, có thể được đau khổ, được bệnh tật và được đối diện với cái chết. Chưa đi qua sự bất tử, con người mãi mãi không bao giờ hiểu, điều ấy gây ra những cảm giác khủng khiếp đến thế nào. Điều khủng khiếp nhất là chứng kiến con người giết hại nhau chỉ vì một chút ít tham lam nào đấy, dẫn nhau vào những cơn đau tâm hồn mà nếu chết được, sẽ nhẹ nhàng hơn. Thế nên, nếu Joey - một cô gái con người - phải chịu đựng những cảm giác ấy mà không có quyền chết, liệu, em có thể thoát ra không, hả Joey?

"Chúng ta phải làm gì?" Joey quay hẳn sang người đàn ông sói, né tránh hoàn toàn cái nhìn như van lơn của Jennifer.

"Cô Jennifer!" Người đàn ông sói tỏ ra rất nhún nhường trước Jennifer. "Cô gái này nói đúng. Chúng ta cần nghĩ cho những thứ dài

hơn!"

Jennifer đứng như bất động. Cô đợi chờ Joey quay lại nhìn mình. Cô cần phải khẳng định lại rằng, đây thật sự là ý chí của Joey và không điều gì khiến Joey phải hối hận với quyết định ngày hôm nay của mình. Joey không quay lại. Điều này càng chứng tỏ Joey đã cương quyết rồi. Jennifer thở dài, im lặng.

"Với những kẻ có quyền năng tra tấn tối cao khi bán linh hồn cho quỷ dữ..." Người đàn ông sói hơi dừng lại, để Joey và cả Rosie trôi qua khoảnh khắc rùng mình lúc nghe rõ ràng những từ đáng sợ ấy, "thì... chỉ có ma cà rồng trắng mới sinh mới có thể chống lại!"

"Tôi có thể đoán được chuyện ấy!" Joey nói, hơi run.

"Nhưng... điều đáng nói ở đây, là, ma cà rồng trắng ấy, phải được chuyển hóa từ một ma cà rồng đen!"

Thật ra thì Joey và Rosie chưa có nhiều thời gian để biết chính xác về ma cà rồng trắng hay ma cà rồng đen. Nhưng, hai cô gái con người này thừa thông minh để nhận ra, thế giới ma cà rồng chia ra làm hai phe đối lập, may mắn thay họ lại đứng về phía không tàn ác, không truy sát loài người. Thế nhưng, việc người đàn ông sói vừa nói lại trở thành điều gây hoang mang khủng khiếp. Một ma cà rồng đen chuyển hóa một con người, biến họ thành ma cà rồng trắng sao?

"Điều ấy chỉ phụ thuộc vào ý chí của cô lúc được chuyển hóa!" Người đàn ông sói nói, hết như đọc được suy nghĩ của Joey và Rosie.

"Có lẽ..." Joey liếm môi, gượng cười, "tôi có thể giữ mình đủ tỉnh táo để biết bản thân muốn đứng cạnh ai. Nhưng... tìm đâu ra một ma cà rồng đen cơ chứ?"

Cả Mộc và Jennifer cùng đảo mắt nhìn nhau rồi nhìn người đàn ông sói. Khi Mộc hơi dậm bước tiến lại phía Joey, mặt Rosie thật sự biến sắc. Là anh sao? Nhưng, Mộc và cả Rosie không kịp phản ứng gì, bởi Jennifer đã nhanh hơn cả. Cô bước hẳn về phía trước mặt Joey, nhẹ nhàng.

"Là ta, Joey ạ!"

Nhà Vĩ Kha

Vĩ Kha quần quai đau đớn khi bị Thoát Nguyên liên tục ra đòn tra tấn. Không một tiếng la hét. Thậm chí, đến tiếng rên rỉ cũng không. Nhưng, cơ thể Vĩ Kha không còn nghe theo sự chỉ dẫn của đầu óc cô. Từng thớ thịt trong Vĩ Kha căng cứng đến mức sắp bung bật văng ra khỏi cơ thể. Cô không thể buộc mình giữ vững tư thế trước cơn đau đang hành hạ bản thân. Những bài học tĩnh tâm và cách ly khỏi thế giới xung quanh mà bà mù Vanga dạy không đủ để cô thoát khỏi những cơn đau này.

"Chỉ cần kết nối với hắn." Thoát Nguyên lạnh lùng. "Bảo hắn đến Tòa thánh, mọi thứ sẽ kết thúc thôi!"

Vĩ Kha không trả lời. Cô chỉ hừ mũi rồi cười khẩy. Hành động của Vĩ Kha càng thách thức cơn nóng giận trong Thoát Nguyên. Mụ nghiêng răng và lại tiếp tục ra đòn. Nhưng, ngay khi đòn tra tấn mới giáng xuống Vĩ Kha, thì một dải khói đen phụt nhanh đến, quấn chặt lấy Vĩ Kha.

Joey chưa chuẩn bị kịp tinh thần, nên gặp người lại rồi rú lên một tiếng vì đau. Nhưng, cơn đau ngay lập tức tan biến, để lại cho Joey một cảm giác rất đổi lạ lùng, dường như là khoan khoái, dường như là ngạo nghễ.

Vĩ Kha thoáng bất ngờ, rồi, rất nhanh, Vĩ Kha nhận ra cô bạn con người của Adam. Vĩ Kha rùng mình, không thể tin rằng, ngoài kia, còn có những con người giống cô, chấp nhận nhận lấy sự bất tử cho những điều mà họ tin là lẽ phải. Thoát Nguyên cũng giật mình. Mụ chưa từng nhìn thấy bất kỳ con người nào, hay ma cà rồng nào có thể hóa giải được đòn tra tấn của mụ. Có hai ma cà rồng trong thế giới này mạnh hơn mụ, là Jack của nhóm trắng và Samuel của nhóm đen, ắt cũng không dễ dàng hóa giải như thế! Khốn kiếp! Một ma cà rồng trắng chuyển hóa theo lời nguyện đảo ngược, nghĩa là, nó đã được chuyển hóa từ một ma cà rồng đen với tinh thần chọn nhóm trắng. Thật sự khốn kiếp mà!

Thoát Nguyên điên cuồng giáng thêm đòn nữa vào tám lưng hanh gầy của Joey đang chắn hắn cho Vĩ Kha. Đòn của mụ lần này không

những bị hóa giải thành hư không, ngược lại, toàn bộ sức mạnh của đòn tra tấn đã man bị bật lại, hất thẳng vào Thoát Nguyên khiến mục chao đảo, thối lui vài bước. Đúng lúc ấy, Mộc và Jennifer cũng đã xuất hiện. Mộc chụp lấy cánh tay Vĩ Kha, kéo mạnh cô về phía mình và biến mất. Joey có phần hơi mất phương hướng khi thân hình Vĩ Kha tuột khỏi tầm chân của cô. Nhưng, ngay lập tức, Jennifer cũng đã ôm chầm lấy Joey từ phía sau và rời đi theo Mộc.

Nhưng, sự chần chừ của Jennifer khiến Thoát Nguyên có cơ hội xê dịch ngay, thộp vào phần đuôi áo chùng của Jennifer khiến cô không thể di chuyển. Jennifer khéo léo dùng cánh tay trái, kéo Joey tránh xa khỏi Thoát Nguyên thêm chút nữa, rồi quay ngoắt lại, trừng mắt.

"Công chúa!" Thoát Nguyên nói, rất chua chát. "Tôi nghĩ cô nên biết điểm dừng!"

Jennifer cười một cái rất khế, rồi vung cánh tay phải nay đã rảnh rang, quát thẳng mặt Thoát Nguyên khiến mục buộc phải buông tay né đòn. Ngay lập tức, Jennifer nhắm mắt và biến mất khi cánh tay trái vẫn rít chặt lấy cơ thể Joey nay cũng bắt đầu toát lạnh như cơ thể cô.

Mộc và Vĩ Kha đợi sẵn họ ở phía ngoài. Không gian nơi này vẫn hết như lần đầu tiên Joey và Rosie được Adam dẫn đến, lạnh, ẩm thấp và cực kỳ u tịch. Khi cả bốn đã chạm được vào nhau, tranh thủ toàn bộ sức lực của Mộc và Jennifer để trở về nơi của Rosie thì nhóm của Thoát Nguyên đã đuổi kịp. Thoát Nguyên hiểu, chỉ cần chậm thêm một giây nữa, mục sẽ mất dấu. Nên, ngay lập tức, Thoát Nguyên vung tay thành vòng tròn, tạo nên một bức tường xám đặc bao lấy Mộc, Jennifer, Vĩ Kha và Joey. Cả bốn ngay lập tức hiểu, họ không kịp thoát ra.

Bản năng lạ lùng trong Joey Lương khiến cô nhận ra mình có thể tạo một chỗ ẩn nấp ảo cho cả nhóm, hòng tránh sự truy đuổi ráo riết kia. Joey vốn ở ngoài cùng, bên kia là Mộc, còn Jennifer và Vĩ Kha đứng giữa. Chỉ một cái gạt đầu của Joey, Mộc hiểu ngay. Anh chồm người sang, nắm chặt lấy bàn tay Joey đang hướng về mình. Joey nhắm mắt lại. Cô hình dung về quãng tuổi thơ sống ở nhà nội. Nơi có vườn điều mát rượi bóng râm. Nơi có khoảnh sân đất nện cứng luôn trải vàng lá. Nơi có đàn gà hiếm hoi sột lại giữa thế giới vốn đã trở nên ồn ào. Cả bốn đã lọt hẳn vào không gian ảo Joey tạo ra. Nghĩa là, trước

mắt Thoát Nguyên cùng đồng bọn của mụ, tất cả trống trơn, chỉ là đôi thông mượt xanh cỏ dưới chân ướt sương.

"Không được cử động!" Joey nói, lần đầu tiên cô kiểm soát hết tình hình bằng bản năng mà cô vừa có được.

Thoát Nguyên thoáng bất ngờ. Mụ tự hỏi, liệu quyền năng của công chúa bóng đêm Jennifer quá mạnh, hay con bé ma cà rồng mới sinh kia có một quyền năng lạ để thoát được ra khỏi vòng vây mụ vừa tạo? Hay, tất cả chỉ đơn giản là thuật che mắt những kẻ xung quanh. Mụ chậm rãi, cẩn trọng bước lại.

Cả bốn đứng nép sát vào nhau, gần như nín thở. Nếu quyền năng của Joey đủ mạnh, thì cả bốn không phải chỉ tàng hình bởi không gian ảo, họ thậm chí sẽ hòa lẫn được vào không khí. Nghĩa là, vốn họ vẫn đứng yên chỗ đấy, nhưng nếu Thoát Nguyên chạm vào, tay mụ sẽ xuyên qua họ, như rẽ không khí mà tiến tới vậy. Nhưng, nếu quyền năng của Joey đúng với giờ tuổi của cô, thì tất cả chỉ là ảo ảnh, mà nếu Thoát Nguyên xác định được vị trí chính xác của cả bốn, mụ chỉ cần thọc tay vào là tóm được ngay họ. Cái họ cần là sự im lặng tuyệt đối, đầu tiên là để Thoát Nguyên không thể biết chính xác họ có còn ở đấy hay không.

Nhưng rồi, người đầu tiên cựa quậy, lại chính là Joey. Trong cô, có một nỗi khao khát lạ lùng. Nỗi khao khát ấy chậm rãi đến, ám sâu vào khúu giác, thọc mạnh đến thần kinh cô và tiết ra ở tuyến nước bọt. Joey nhận ra, mình đang thèm thuồng. Cũng rất nhanh, Mộc và Jennifer nhận thấy điều ấy ở Joey. Vĩ Kha đang chảy máu! Cả Mộc và Jennifer hoàn toàn không lường được trước việc này. Họ biết, Vĩ Kha là một ma cà rồng, chỉ cần xâu chuỗi vài thứ trước đấy, họ có thể khẳng định Vĩ Kha bắt tử như họ. Nhưng, họ quên mất rằng, nếu trải qua vài thập kỷ, một ma cà rồng dâng hiến quyền năng của mình cho một lời nguyện nào đó, thì bản năng con người trong họ sẽ từ từ trở lại. Vĩ Kha không phải người đầu tiên giành lại được trái tim con người trong cơ thể vẫn bắt tử. Và, đây chính là điều mà nhóm ma cà rồng trắng muốn hướng đến.

Nhóm ma cà rồng trắng vẫn dùng quyền năng trong thế giới của họ. Nhưng, họ hướng đến việc sống tử tế cạnh con người, giữa thế giới tự nhiên mà họ theo cách nào đấy đã phải hiện diện và trở thành một

phần ở thân xác không thể chết theo cách tự nhiên nữa. Nhưng, họ tự thề nguyện không giết chóc, không sẵn máu và chấp nhận trải qua lời nguyện ấy với số đông vững vàng nhiều thế kỷ, để đạt được đến trái tim con người ngày xưa của họ, nghĩa là, có thể sống dưới ánh mặt trời như những con người thực thụ vậy.

Nhưng, kể từ khi sinh ra đến tận lúc này, kể cả khi đối diện với cái chết, Vĩ Kha vẫn kiên định giữ lời nguyện của riêng mình, cô trở thành ma cà rồng là để học thầy Vanga của cô, để tiên đoán những sự mà con người khó tránh khỏi và tìm cách giải cứu cho họ. Thế nên, chỉ cần vài thập kỷ thôi, thì Vĩ Kha đã có một trái tim trong lồng ngực, mà thậm chí, có thể cô cũng không hề hay biết. Nên, chuyện một ma cà rồng đứng sát họ chảy máu đỏ, lự lên mùi hấp dẫn thềm thường, là chuyện chẳng một ai có thể nghĩ đến cả.

Hai nanh của Joey bắt đầu dài ra rất chậm. Joey nhe hần nanh với những dải nước bọt nhều nhão chảy theo. Vĩ Kha thở dài. Chỉ ban nãy thôi, khi Thoát Nguyên tra tấn, cô đã nhận ra, trong ngực mình, có nhịp đập của trái tim vì cô cương quyết không dùng quyền năng để chống lại. Giờ đây, có khi sự cứng đầu ấy, sự cương quyết ấy sẽ làm hại bản thân cô và những người bạn đã cứu cô. Joey chỉ mới sinh, cô ấy chưa thể tập luyện để làm quen với chuyện vượt qua cơn thèm khát thế nào.

Vĩ Kha nhắm rịt mắt. Cô nghĩ về thầy mù Vanga. Cô khẩn nguyện xin bà hãy để cô được hiến dâng bản thân thêm một lần nữa, trở thành thức ăn cho Joey lúc này, chỉ mong sao có thể giúp bạn mình vượt qua hiểm nguy, gặp được Adam và cùng anh đi đến cái đích cuối cùng đúng đắn.

Joey chồm hần về phía Vĩ Kha vốn hoàn toàn không có ý định chống cự. Jennifer buộc phải buông tay ra khỏi vòng eo Vĩ Kha, quay hần sang Joey, giữ chặt.

"Đừng, Joey! Van em đấy!"

Chỉ thế thôi, mọi thứ vỡ tan tành. Joey lao mạnh về phía những giọt máu đang rỏ tong tong xuống đất từ tay Vĩ Kha, bắt chấp sự ngăn cản của Jennifer, rồi giật mình kinh hãi khi tiếng cười của Thoát Nguyên vọng thẳng đến chỗ họ.

Biến

Jen cố tình bám sát Adam và nắm chặt tay anh khiến Adam cảm thấy bồi hồi xúc động. Những rung cảm đầu đời trỗi mạnh dậy trong Adam như cố gắng thức tỉnh trái tim tưởng chừng đóng băng bởi những nỗi đau. Trôi rất nhanh qua đầu Adam là gương mặt của người đầu tiên anh yêu. Rồi, rùng mình một cái, Adam trách bản thân lại nghĩ đến họ khi đang nắm chặt bàn tay của người hiện tại. Adam nhớ đến nụ hôn đêm qua, nhớ đến hơi thở dồn dập Jen phả thẳng vào môi mình. Anh mỉm cười và siết chặt tay Jen hơn. Đợi anh, Jen nhé! Xong mọi sự, anh sẽ đưa em đi, đến tận cùng trời cuối đất, nơi chúng ta là những kẻ tự do dám sống thật cho tình yêu của mình. Nghĩ đến đây, Adam chợt chạnh lòng. Jen có muốn trở thành bất tử để vĩnh viễn ở cạnh Adam? Hay, rồi Adam sẽ chứng kiến khoảnh khắc Jen già chết trên tay mình? Anh thật sự không dám nghĩ nữa...

Vài bóng đen chập choạng từ sau lao đến với tốc độ chóng mặt. Adam dự cảm được sự chẳng lành nên vội vàng đưa Jen đáp xuống. Vài ma cà rồng tự do cũng đáp xuống đối diện, chỉ sau cú đáp của Adam vài giây.

"Chúng tôi không muốn chiến tranh!" Một trong số họ lên tiếng trước. "Chúng tôi chỉ muốn đưa anh về gặp Samuel! Đừng chống cự, sẽ không ai bị thương cả!"

"Các vị thuộc nhóm tự do?" Adam hỏi, thật ra chỉ là lời mời cho câu tiếp. "Lẽ ra các vị không nên can dự vào chuyện giữa nhóm trắng và nhóm đen!"

"Samuel sẽ lên nắm quyền!" Ma cà rồng nọ lại nói. "Chúng tôi muốn tự do thì đầu tiên chúng tôi phải sinh tồn được đã! Nếu anh chấp nhận theo chúng tôi gặp họ, chắc chắn không ai bị gì. Chúng tôi chỉ làm đến thế để đổi lại quyền sống cho mình!"

Adam lạnh lùng, không buồn trả lời nữa. Nói là hành vi ngu xuẩn khi bên kia đã không muốn nghe, không chịu hiểu. Adam thừa biết, giờ không phải là lúc có thể thương thuyết. Nhưng, sự thật, Adam càng không muốn chiến tranh. Lừ mắt cái nữa, Adam lạnh lùng nắm tay Jen, toan bỏ đi. Nhưng, có vẻ như họ đã cương quyết đem Adam về

để nhận phần thưởng là sự thỏa thuận không xâm phạm đến họ từ nhóm đen. Những ma cà rồng tự do ra đòn.

Adam không buồn đáp trả. Những ngày qua, Adam nhận ra, mình mạnh hơn mình có thể tưởng, có thể biết quá nhiều. Chỉ vài ngày từ khi kết bạn với nhóm Jen, Rosie và Joey, Adam đã tự bộc lộ ra những quyền năng mà bản thân anh chưa từng nghĩ mình sẽ chạm đến. Anh càng biết, trong mình phải có gì đấy đặc biệt lắm, thì đám ma cà rồng đen mới bắt cháp tất cả để đem anh về. Đơn giản, anh sẽ bỏ qua tất cả những đòn thù kia, để sự thanh tịnh mà cha David từng dạy anh hóa giải tất cả. Họ chỉ là những ma cà rồng vừa đến ngưỡng trưởng thành, họ không thể nào làm hại nổi anh!

Nhưng không ngờ, khi Adam phốt lờ nhóm ma cà rồng tự do này, Jen hoàn toàn không biết rằng Adam sẽ chẳng hề hấn gì cả. Jen cứ tưởng, Adam còn bận suy tính về lời đề nghị vừa rồi và chểnh mảng chuyện phòng vệ. Bất thành linh, dẫu có phần nao núng và lo sợ, Jen lao đến, chắn trước Adam. Cả tấm lưng của Jen bị quật mạnh bởi đòn khóa - một đòn khá phổ biến trong nhóm ma cà rồng tự do, họ chỉ khóa đối thủ lại, không chủ đích tấn công. Đây là đòn có hình thù giống hệt một sợi dây thừng lớn, vung đến rồi cuộn lấy đối thủ.

Adam đã tự biết, đây là món đòn đơn giản, dễ hóa giải vì cha David từng ung dung cười trước đòn thế này trong những cuộc chiến ông đi qua để bảo vệ anh. Khi đó, Adam chưa hiểu cách hóa giải đòn này, nhưng giờ, đây lại là một đòn đơn giản đến mức Adam phải thấy buồn cười khi đám ma cà rồng tự do tấn công anh. Nhưng, Jen thì khác. Chỉ là một con người với thân hình chẳng mấy cao lớn, thậm chí có thể nói là quá bé nhỏ so với anh, sức lực cho dù có khỏe thì cũng đã hao mòn ít nhiều trên quãng đường đi cùng Adam. Thêm phần, đòn khóa tấn công thẳng đến Adam, mà Jen nhảy vào chắn, nghĩa là đầu roi quật thẳng vào lưng Jen.

Sau tiếng "hự" khô khốc, một vết rách rất dài chạy dọc lưng Jen, xé toang lớp áo khoác, qua lớp áo pull, vào tận da thịt Jen. Adam hốt hoảng chụp lấy Jen, đẩy sang một bên rồi nghiêng chặt rằng, vung bàn tay về phía trước. Những quần khói đen và xám tủa ra từ đầu các ngón tay Adam, ban đầu tưởng như rất mỏng, rất nhẹ, nhưng, chúng mỗi lúc một lớn mạnh và chuyển vận tốc nhanh hơn sau khi tuồn ra

khỏi tay Adam. Năm luồng khói quật thật mạnh vào những ma cà rồng tự do đang đứng đối diện.

Đòn phản công của Adam không quá bất ngờ, nhưng nhanh và mạnh đến độ, ngoài đứng trên mắt hứng đòn, đám ma cà rồng tự do hoàn toàn không thể làm gì hơn. Họ bị đánh bật lên cao một đoạn, rồi hất văng về phía sau. Quên cả chuyện Jen đang bị thương khá nặng ở đây, Adam say máu, bật mạnh người, lao lên cao vút và chụp cả hai bàn tay xuống phía dưới, tạo ra một làn sóng chấn động, động thẳng xuống chỗ những ma cà rồng tự do chưa kịp hoàn hồn. Họ vẫn không thể chống cự. Thế là, chuyện họ đến gặp Adam, ngoài vài câu vô nghĩa, ngoài đòn khóa sai mục tiêu, họ ra đi trong sự nuối tiếc và ân hận khôn cùng.

Cơn say máu khiến Adam trở nên dữ tợn và độc ác nhưng lại khiến Jen có vẻ đắc thắng, dẫu Jen cố giấu Adam cảm xúc của mình. Chỉ đến khi đám ma cà rồng tự do đã bị thiêu bởi đòn kết liễu từ tay Adam, Jen mới chậm rãi lê bước lại, túm lấy tay Adam.

"Dừng lại, anh!" Jen nói thều thào.

Adam sực tỉnh, nhưng không có vẻ hối hận vì những gì mình vừa làm. Hành hạ Jen, bắt Jen phải chịu cơn đau ấy, chẳng khác nào giết một phần tâm hồn Adam. Chết là đáng. Adam chậm rãi quay sang Jen.

"Anh sẽ tìm chỗ nghỉ và chữa thương cho em nhé!"

"Không! Chúng ta phải đi ngay, Adam ạ!"

"Không cần vội đâu! Dẫu sao anh cũng phải đợi các bạn!" Adam nói, nhìn quanh tìm chỗ cho cả hai.

"Em tưởng... em tưởng chỉ em và anh..." Jen thoáng bối rối.

"Vĩ Kha đã nhấn anh trên đường đi. Anh buộc phải đợi họ!"

Jen lúng túng thật sự. Suy nghĩ rất nhanh, Jen tiến sát đến Adam, tựa hẳn mình vào bờ vai Adam vững chãi, Jen nói, như thỉnh cầu.

"Ít nhất, chúng ta phải đến trước để quan sát chứ! Nếu đi theo cách của anh, chúng ta sẽ có nhiều thời gian để lấy lại sức và đợi họ."

"Nhưng mà..."

"Nghe em lần này, được không?" Jen nói, nghiêm nghị nhìn vào mắt Adam.

Adam thở dài, đành miễn cưỡng gật đầu. Anh là người cả quyết. Anh không thích ai ngăn cản mình. Và, anh đoán, sự đồng cảm lớn giữa anh và Jen cũng là điều này, nên, anh sẽ tôn trọng Jen như anh mong Jen cũng tôn trọng anh vậy. Adam hy vọng, trong khi di chuyển, khi anh ôm sát Jen, chút ít sức lực của anh có thể khiến Jen bớt đau đớn. Hy vọng những gì Jen nói là đúng. Có lẽ, đến châu Âu, nơi mà những người bạn của Adam biết chính xác vị trí của họ là cơ hội duy nhất để sớm gặp Mộc và thêm lần nữa thỉnh cầu quyền năng chữa lành của Mộc. Đành phải đi vậy! Đi thật nhanh!

Adam ôm riết Jen vào lòng. Bàn tay còn lại xòe ra, nhấn xuống, như kiểu Adam đang chống tay vào không khí để lấy đà bật lên. Gió thốc rất mạnh vào cả hai khiến Jen hít một tiếng vì rét, vì đau rát chỗ vết thương. Adam ôm chặt Jen hơn.

"Anh sẽ che cho em!" Adam nói, bằng suy nghĩ của mình gửi đến Jen.

Nhưng, khi Jen nép sát vào Adam, Adam cảm thấy choáng váng vì anh nhận ra, Jen đang mượn sự kết nối cơ thể của anh để gửi thông điệp về vị trí của cả hai đến một nơi nào đó. Cảm giác này rất lạ, nó đủ lạnh lẽo để sự đau buốt ấy ngấm sâu vào Adam ngay chỗ Jen đang tựa vào. Sinh lực của Adam bị hút đi khỏi cơ thể anh, truyền sang Jen rất nhanh và mạnh. Adam vẫn thừa sức lực để trao cho Jen nhiều hơn một sự bảo vệ. Nhưng, lòng anh đau! Cảm giác Jen đang âm thầm bán đứng mình khiến Adam hụt hẫng kinh khủng. Anh không thể tin, trải qua chừng ấy chuyện, rung cảm với nhau nhiều đến mức này rồi, thậm chí, họ đã dám hôn nhau để gửi gắm tình cảm của mình... tất cả rồi cũng chỉ là những bước giải của phương trình lợi lộc mà Jen đã vẽ ra từ đầu. Adam cảm thấy đời mình như muốn chấm hết vậy. Anh chậm lại, nhìn sang Jen vẫn đang nhắm nghiền mắt, không phải để tập trung di chuyển cùng anh, mà là để gửi thông điệp đến nơi có những kẻ muốn chống lại Adam. Jen hoàn toàn không hay biết rằng, Adam đã nhận ra tất cả. Đơn giản thôi, sức mạnh là của anh mà! Làm sao anh có thể không hiểu khi Jen phải thông qua quyền năng của anh để mà bán đứng anh chứ?!

Adam nhìn xuống chân mình, nơi biển xanh đang tư lự giữa ánh trắng

bắt đầu lên cao bằng bạc, tự hỏi, anh có dám thả Jen ra để ngắt kết nối kia đi không?

Tòa thánh Vatican

Don Hồ nhận lệnh, lao vút đến để hỗ trợ Thoát Nguyên. Samuel đã yêu cầu gã phải đem toàn bộ những ai đứng về phe Adam về đây. Với Samuel, những kẻ liên quan đến Adam đều có những quyền năng, sức mạnh hoặc ý chí quá đặc biệt, và, hắn muốn bảo toàn tính mạng cho tất cả, hồng thù tóm những sức mạnh ấy. Don Hồ rời đi với những suy nghĩ rất lung, không biết, liệu lần này thành công, thì lời hứa của chúa tể phe đen có hiệu lực chưa? Nghĩa là, Don Hồ có chạm được đến thứ quyền năng mà gã đã thỉnh xin từ nhiệm vụ trước? Không cần biết! Gã rùng mạnh mình để xua đi suy nghĩ ấy. Chỉ cần đem Adam và đám bạn ngu xuẩn của Adam về, ắt, những gì gã mong sẽ trở thành hiện thực. Đừng phạm sai lầm nào thôi! Cứ đi đi đã!

Khi Don Hồ vừa đi, Samuel khoái trá khi nhận được thông tin từ Jen Nguyễn. Đây là một thông điệp rất ngắn về phạm vi Adam và Jen đang hướng đến. Dĩ nhiên, nếu muốn biết chính xác thì ắt phải dùng thời gian, vì Adam chắc chắn không dừng lại. Không sao, chỉ cần biết hướng họ đi là đủ.

"Bọn mi cứ rúc ở trong đấy mà giữ mạng!" Samuel nói lớn, vọng vào Tòa thánh. "Cái gã Adam mà bọn mi cố che chở, cố bảo vệ sẽ sớm dẫn xác đến đây cùng với sự cả tin ngu ngốc của hắn thôi!"

Bên trong Tòa thánh, những ma cà rồng trắng hoang mang, lo lắng thật sự sau những gì họ vừa nghe. Họ biết những gì Samuel vừa nói là sự thật và họ cần ngăn chặn Adam. Nhưng, cách duy nhất để làm được điều ấy là bước ra ngoài kia, khôi phục lại quyền năng bị hóa giải trong địa phận Tòa thánh và gửi thông điệp cho Adam. Nhưng, bước ra như vậy có nghĩa rằng, họ đã tự dẫn thân vào chỗ chết, một cái chết đau đớn bằng đòn trừng phạt của phía đen khi đã quyết chống lại chúng đến cùng. Một cuộc giằng xé nội tâm giữa các ma cà rồng trắng diễn ra dữ dội. Hy sinh sao? Có đáng không? Cho một cái tên và những điều quá bí ẩn? Không dám hy sinh à? Cố giữ mạng sống để bảo vệ đến cùng chân lý họ đã theo đuổi chừng ấy thế kỷ? Vậy nhờ, những gì về Adam vốn chỉ truyền đến tai họ từ những ma cà rồng tiền bối trước nữa là sự thật, há chẳng phải họ đã tham sống mà

triệt tiêu đi cơ hội để bảo vệ nhóm trắng đến cùng?

Hai chiến binh ma cà rồng từ sát cánh cửa lớn sừng sững của Tòa thánh nhìn nhau. Họ là anh em sinh đôi, là hai ma cà rồng chiến binh trắng kỳ cựu nhất với ý chí bảo vệ những tiền bối của mình, dẫn dắt huynh đệ mới sinh, chưa trưởng thành đi theo con đường đúng đắn mà họ đã chọn từ ngày tự mình đồng ý chuyển hóa. Chỉ một cái nhìn, chỉ một cái gật đầu, họ hiểu, người anh em của họ cũng cùng suy nghĩ với họ. Và, ngay lập tức, cả hai tiến lại chỗ những ma cà rồng tiền bối đang trầm tư suy nghĩ.

"Bọn con sẽ ra ngoài ấy!" Một trong hai lên tiếng, đồng dục.

Câu nói của vị huynh trưởng khiến toàn thể ma cà rồng trắng rúng động. Họ hoảng hốt thật sự. Không! Hai vị huynh trưởng này là những người đi tiên phong trong việc dạy dỗ, đào tạo để những ma cà rồng trắng hậu bối nhận ra quyền năng trong mình. Nhưng, trên hết, không tính đến chuyện họ đã dạy dỗ đám ma cà rồng chưa trưởng thành kia những gì, hai vị huynh trưởng này có một tình thương yêu đặc biệt dành cho đàn em của họ. Quá nhiều lần họ phải dẫn vào hiểm nguy để cứu các em của mình. Quá nhiều lần họ phải chịu đau đớn để thuyết phục các em không săn mồi, không uống máu... Họ không thể hy sinh như thế! Bởi, nếu mất họ, nhóm trắng sẽ mất đi một nguồn tinh thần quý báu.

"Như thế có nghĩa là gì, liệu hai con có biết?" Jack nói, đầy lo âu nhưng không giấu đi được sự cảm phục của ông.

"Bọn con biết, Jack ạ!" Vị huynh trưởng còn lại cười hiền.

Những ma cà rồng hậu bối nhao nhao phản đối. Vài trong số họ đòi giành quyền ra ngoài. Nhóm trắng có một đặc điểm mà nhóm đen luôn phải một phần kính nể, thềm thường, đấy là đức hy sinh cho đồng loại. Bất kỳ thành viên nhóm trắng nào cũng sẵn sàng chết để huynh đệ mình được sống - thứ mà nhóm đen không bao giờ đạt được và con người thì càng không.

"Jack!" Vị huynh trưởng tiến lên một bước. "Chỉ có bọn con mới đủ thời gian cầm cự để trò chuyện kịp với Adam!"

"Ta có thể!" Jack nói.

"Không!" Vị huynh trưởng gạt đi ngay. "Cha còn phải dẫn dắt mọi người. Cha phải ở lại!"

Không đợi các tiên bối nói thêm gì, hai anh em ma cà rồng sinh đôi cười với nhau, cúi đầu chào những thành viên gia đình mình và ung dung nắm tay nhau, bước thẳng ra ngoài cửa.

Nhưng Samuel không để điều họ muốn trở thành hiện thực. Khi hai ma cà rồng chiến binh trắng xuất hiện, dẫu muốn giữ mạng của họ để thu tóm quyền năng, nhưng Samuel vẫn quyết tung đòn, hòng cắt liên lạc giữa họ với Adam. Để bọn chúng sống, dẫu chỉ một giây thôi, là cho bọn chúng một giây cơ hội kết nối và ngăn chặn việc Adam đến đây. Không thể! Samuel nghĩ, và, ngay khi hai bóng đen vừa xuất hiện trước cánh cửa, Samuel lập tức ra đòn hủy diệt. Nhưng, những bóng khói xám đã tỏa mạnh ra rất nhanh và bất ngờ, chặn đòn của Samuel.

Cả Samuel, hai chiến binh trắng và toàn thể ma cà rồng nhóm đen đều bất ngờ. Tất cả chưa kịp biết ai đã can thiệp, càng không thể tin có ai đó đủ mạnh để hóa giải đòn giết chóc của Samuel... Tất cả chỉ kịp nhận ra một điều, cuộc chiến lớn hơn vừa được khai mào.

Nhà Vĩ Kha

Thoát Nguyên bình tĩnh và đầy khiêu khích nhìn đám Jennifer đang bị lộ khỏi vòng che giả tạo mà Joey Lương tạo ra. Mụ sẵn sàng giết chết đám nhãi ranh cản đường mụ. Chao ôi, chuyện này mới dễ dàng và gây thích thú làm sao. Khi cái đám ma cà rồng cứng đầu kia đang còn mãi bận bịu với việc ngăn cơn khát máu của đứa mới sinh, mà quên mất chuyện kẻ thù của chúng đang đợi sẵn ở đây và giết thịt chúng như giết những con bò, con lợn, chuẩn bị cho buổi tiệc tùng.

Đúng lúc mụ chuẩn bị ra đòn thì Don Hồ xuất hiện. Chính Don Hồ hóa giải đòn thù của Thoát Nguyên với lời nhắn nhủ của Samuel - đem toàn bộ nhóm này về cho Vua thế giới bóng đêm. Thoát Nguyên có vẻ rất mất hứng. Mụ thích giết chóc, đặc biệt là giết những kẻ có máu màu đen thế này. Cho chúng nó biết, cái chết đau đớn thật sự không phải là thứ chúng đã trải qua, mà là thứ chúng sắp đón nhận - chết trên tay của kẻ có màu máu giống chúng. Thoát Nguyên cũng hiểu, nếu mụ cứ phớt lờ Samuel, cứ làm theo ý mụ, gã cũng chẳng dám làm gì mụ. Nhưng, có lẽ Samuel có lý. Có vẻ như, nếu đem cái đám dị hợm này về, mụ sẽ được chia cho ít nhất là một đứa, để thỏa thích tra tấn và thâm tóm quyền năng. Mụ sẽ được quá nhiều, từ cảm giác khoái trá, đến sức mạnh tăng thêm. Được! Vậy thì bắt sống chúng vậy.

Don Hồ không dám trái lệnh, nên, khi ra hiệu tấn công cùng Thoát Nguyên, hắn chỉ tung đòn trời. Nhưng, với Thoát Nguyên, kẻ máu lạnh nhất trong đám máu lạnh, thì việc ra đòn khóa chẳng vui vẻ gì. Mụ hừ mũi trước đòn quá hiền của Don Hồ, rồi, co bàn tay, mụ búng ra đòn tra tấn với sức mạnh dữ dội.

Mộc trợn mắt, tái hấn mặt đi. Nhanh như cắt, anh búng mình, khoa tay, tạo vòng tròn bảo vệ, che cho Rosie đang cứng đờ vì sợ sát cạnh anh, che cho cả Jennifer và Joey đang giằng co nhau vì một thì cứ muốn lao đến để uống được thứ thơm ngon chảy ra từ cánh tay Vĩ Kha, một thì cố cản lại.

Đòn khóa của Don Hồ dễ dàng bị hóa giải bởi vòng tròn bảo vệ Mộc tạo ra. Nhưng đòn tra tấn của Thoát Nguyên thì thừa mạnh để len

vào. Nhanh hơn, Mộc vội vàng búng tay, đẩy Jennifer, Vĩ Kha và Joey bật sang một hướng, riêng anh, ôm chặt lấy Rosie và nhảy tránh qua một bên. Thoát Nguyên ngoài kia cười vang. Mộc đã trúng kế. Mụ ra đòn, không phải nhất nhất cứ hành hạ được nhóm của anh. Mụ đã mong mọi sự diễn ra theo cách này, khi đám của họ bị xẻ nhỏ. Nháy mắt với Don Hồ, Thoát Nguyên búng tới phía Jennifer, để Mộc và Rosie cho Don Hồ xử lý. Mụ phải tự tay bắt con ranh Jennfier về. Mụ phải dẫn nó đến trước mặt cha nó và ở đó, mụ sẽ dạy bảo lại nó, nếu cha nó không đủ khả năng làm điều ấy, mụ sẽ làm.

Don Hồ có vẻ cũng đã rút được kinh nghiệm, nên, hắn không tung đòn khóa nữa. Học theo Thoát Nguyên, Don Hồ vung những đòn tra tấn dữ dội về phía Mộc và Rosie. Nếu như chỉ tính sức mạnh, Mộc vốn đã không thể là đối thủ của Don Hồ, thêm phần phải bảo vệ Rosie, khiến Mộc chậm đi rất nhiều và vài lần bị trúng đòn. Nhưng, có lẽ ý muốn bảo vệ người con gái này, những cái nhìn chạm nhau đầy đau đớn của Rosie khi cô biết anh đang đau đớn tột cùng nhưng vẫn cố bảo vệ cô... khiến Mộc trở nên mạnh mẽ và kiên cường hơn.

Phía bên này, Jennifer vừa ra sức chống lại những đòn tấn công của Thoát Nguyên, vừa phải dè chừng chuyện Joey có thể tiếp cận Vĩ Kha hay không. Jennifer cũng trúng đòn. Tiếng rít của Jennifer như một hồi chuông gióng lên dữ dội, thức tỉnh Joey, kéo cô ra khỏi cơn khát máu của mình. Joey trừng mắt, quay phắt qua Thoát Nguyên và điên cuồng lao đến.

Sức lao của Joey khiến gió bật tung cả khu vực, khiến Thoát Nguyên có phần chao đảo vừa vì bất ngờ, vừa vì hoảng hốt. Không thể nào! Nó chỉ mới sinh. Nó không thể mạnh đến vậy. Không dám chần chừ với suy nghĩ, Thoát Nguyên vội vã đưa cả hai tay lên, bắt chéo trên đầu, chùn chân xuống, cố thủ với đòn chụp của Joey từ trên cao xuống.

Jennifer kinh hãi nhìn, đảo mắt sang Vĩ Kha vẫn đang lặng im đứng nhìn. Vĩ Kha khe khẽ lắc đầu với Jennifer. Rõ ràng, họ không còn đủ sức để ngăn cản Joey nữa. Mà, nếu có thể, họ cũng không dám làm, vì như thế chẳng khác nào tạo cơ hội cho Thoát Nguyên ra tay với họ. Họ đành mặc kệ cơn hung tợn đang như con sóng thần, dập mạnh trong lòng Joey, dập ra những ngón tay trần đang bầu xuống. Joey

hoàn toàn tấn công bằng tay. Đây là một dấu hiệu hết sức đáng ngại. Chỉ ma cà rồng đen mới ra đòn tấn công trực tiếp thế này. Chỉ linh hồn đã vấy bẩn hoàn toàn mới thúc giục một ma cà rồng tự tay kết liễu đối thủ bằng sức mạnh của cơ thể. Không, Joey ơi, van em đấy... Jennifer đau khổ và hoàn toàn bất lực đứng nhìn.

Thoát Nguyên cũng vừa kịp nhận ra những gì mà Jennifer và Vĩ Kha nhận thấy. Mụ nhìn thấy cái bóng người bé xíu đang từ trên cao vồ xuống của Joey. Những móng đen nhọn hoắt bắt đầu chòi ra từ những đầu ngón tay của Joey. Quỷ quái thật. Nó còn tàn ác hơn cả mình. Thoát Nguyên rùng mình kinh hãi, nhưng không dám thay đổi tư thế. Mụ biết, sơ sẩy chút thôi là cổ họng mụ nằm trọn trong bàn tay kia. Và, chẳng có cái chết nào đau đớn hơn, nhục nhã hơn một cái chết của ma cà rồng trong bàn tay của ma cà rồng, chạm trực tiếp, giết bằng ý chí.

Chỉ le lói trong đầu Thoát Nguyên một hy vọng, thoát khỏi đòn này, mụ sẽ chiếm lấy suy nghĩ của Joey, thức tỉnh cô bằng cách nhắc cô nhớ, linh hồn cô thuộc về nhóm mụ, nhóm của những ma cà rồng đen.

Biển

Cả hai dừng hẳn lại. Jen nhìn xuống phía dưới chân mình. Biển đồ đen ngòm như bầu trời chuyển hẳn tối. Không hề nao núng, không chút chạnh lòng, Jen quay sang Adam, níu vòng tay của anh đã nói lỏng ra.

"Adam, hãy hiểu cho em!" Jen nói, rất dịu dàng.

"Đây là một sự phản bội, Jen à!" Adam đau đớn.

"Không!" Jen cả quyết. "Đây là cơ hội để chúng ta danh chính ngôn thuận đến với nhau!"

Adam có vẻ bắt đầu suy nghĩ lại. Danh chính ngôn thuận ư? Như thế nào với Jen là danh chính ngôn thuận cơ chứ? Giờ, há chẳng phải họ cũng đã ở cạnh nhau đường đường chính chính? Giờ, há chẳng phải họ đã dám yêu thương nhau như những con người bình thường khác dám yêu nhau giữa cái xã hội ngàn đời không trao sự trọn tru cho bất kỳ một cuộc tình nào? Jen muốn cái gì hơn vậy cơ chứ?

"Em muốn giải quyết hết mọi thứ, theo cách của anh!" Jen nói, tựa mình vào vòm ngực Adam tưởng như thừa rộng lớn cho nhiều kẻ như Jen. "Để rồi không bao giờ phải chạy trốn, càng không có những loay hoay của anh nữa. Chúng ta rồi sẽ chỉ biết đến nhau!"

"Em thật mong thế sao, Jen?" Adam giữ chút hy vọng trong lồng ngực mình, nơi hàng tỷ lần anh tự hỏi, có phải, nơi đó rõ ràng có một trái tim.

Jen không trả lời, chỉ ngược mắt nhìn vào mắt Adam đang nhìn xuống nơi Jen. Rồi, thêm lần nữa, Jen tựa hẳn cái đầu đang đầy rẫy toan tính vào ngực Adam, lắng nghe rõ ràng thứ mà chẳng phải ai cũng có thể nghe thấy được. Adam hít sâu, thở ra nhẹ nhẹ. Adam nghe cả cơ thể mình nhói buốt cơn đau nhiều năm trời anh đã chịu đựng - vì anh mà những người cạnh anh luôn phải chịu thiệt thòi, cha mẹ, cha David, giờ là Jen. Có lẽ Jen nói đúng! Cứ giải quyết một lần đi, rồi sống cho đáng sống. Adam thít cánh tay vững chãi của mình, ôm chặt Jen.

Đúng lúc đấy, Jen nhắm rịt mắt lại, nhanh như cắt, gửi đi thông điệp về địa điểm chính xác Jen và Adam đang dừng. Adam rung mạnh mình. Jen gần như hút cạn sức lực của Adam thông qua sự va chạm của cơ thể cả hai, gửi thông điệp đến kẻ thù của Adam thêm lần nữa. Trời ạ, thế mà, Adam đã vừa mới tin vào điều kỳ diệu mà tình yêu có thể đem lại. Là em ép anh thôi, Jen ạ. Adam chưa chát nghĩ. Vòng tay Adam thêm lần nữa rơi lỏng ra, và, anh biết, đây sẽ là lần cuối cùng, không còn cơ hội nào để cả hai xích lại gần nhau thêm nữa.

Nhưng, cũng chính khi Adam quyết tách mình ra khỏi Jen, khỏi cảm giác yêu thương vừa chớm đã tàn, Jen, ngay lập tức rút ra một con dao bạc giấu rất cẩn trọng trong thắt lưng, nơi mà Adam không thể chạm đến cho dù ôm Jen từ phía nào, và đâm tới. Adam trừng mắt sững sờ. Em muốn giết anh sao, Jen? Adam thở hắt ra, cùng với lúc lấy thân hình Jen ra xa khỏi mình. Lưỡi dao bạc ánh lên giữa ít ỏi ánh sáng sao trời, xẹt ngang gió đang cố chặn nó lại, như kiểu, tự nhiên cũng không muốn kết thúc tình yêu này theo cách này, rồi cắm phập vào bụng Adam.

Chơi với, Adam buông mình rơi tự do xuống biển. Trên này, Jen cũng chơi với không kém, cũng rơi xuống vài nhịp, nhưng, luồng khói đen đặc quánh, lạnh lẽo đã lập tức ủa ngay đến, quán lấy cơ thể Jen và đưa trở ngược lên trên. Samuel đã đến! May mắn là ông ta đến rất kịp thời. Jen thở ra đầy khoan khoái. Cảm giác bước thật gần đến cái đích đã nuôi quá lâu khiến Jen quên hết mọi sự, quên luôn cả xúc cảm rất thật dành cho Adam. Chúa tể cánh đen đã đến như lời hứa, có nghĩa, chỉ chốc nữa thôi, Jen sẽ thực hiện xong giao ước bán linh hồn và nghiễm nhiên trở thành cánh tay đắc lực của Samuel với những quyền năng khủng khiếp.

Nhưng chỉ một tích tắc sau, niềm vui tan biến sạch khi Jen hốt hoảng nhận ra, thứ đón mình chỉ là một phần quyền năng của Samuel chứ không phải là sự hiện diện của chúa tể bóng đêm. Điều ấy có nghĩa rằng, Jen và phần quyền năng này có lẽ không thể chống lại Adam, mặc dù Adam đang bị thương đi chẳng nữa. Van người, hãy đến và đưa tôi đi ngay, Jen gào thét thiết để cầu cứu Samuel. Jen nào đâu có thể ngờ, ở nơi nào đấy, Samuel còn đang phải vận dụng toàn bộ sức mạnh để làm việc lớn hơn. Ông ấy gửi chút ít quyền năng đến đã là giữ lời hứa rồi - việc mà ông ta thật sự rất kém - nên mong cầu

nhiều hơn, vẻ chừng là tham lam.

Giữa những nước và nước, với tốc độ chìm rất nhanh, Adam trừng trừng mở mắt nhìn lên. Hình ảnh Jen được bao bọc bởi đám khói đen méo mó qua lăng kính mặt nước hằn sâu trong đáy mắt Adam. Có nỗi đau nào lớn hơn nỗi đau này không? Có thể nào, con người ta sẵn sàng hy sinh cả người yêu họ chỉ vì một thứ lợi ích đen tối?

Có tiếng sói tru. Có những vệt khói xám cuộn quanh. Adam nghe vết thương lành nhanh lại nơi bụng. Anh gập người lại, nhìn chăm chăm một cách rõ ràng cơ thể đang cuộn dẫy đầy mạnh mẽ. Kể cả vết áo rách bởi nhát dao cũng liền lại như da thịt anh. Adam thả lỏng toàn bộ cơ thể, lắng nghe sức mạnh của lực ép chèn vào mình. Anh hít thở và thật sự ngạc nhiên khi phổi hoạt động rất bình thường. Nhắm mắt lại, Adam cho mình vài giây tĩnh tâm để hiểu rõ bản thân anh.

Thật chậm rãi, Adam đưa hai bàn tay xò ra, khua từ phần hông lên đến quá đầu, và, hoàn toàn không bất ngờ, anh nghe ngọn sóng dưới thân mình bùng lên, đưa anh lên cao ngang tầm với Jen. À há. Hóa ra, quyền năng đánh thức tự nhiên là thế này đây! Hóa ra, đây không phải là thứ quyền năng đã mất tích trong thế giới ma cà rồng. Hóa ra, mình có nó.

Khi ngọn sóng đưa Adam ngang với Jen, khi Jen há hốc miệng vì bất ngờ, vì kinh hãi, Adam khẽ rũ mình mạnh một cái để cơ thể anh, quần áo anh trở khô ráo như ban đầu. Adam chăm chăm nhìn Jen, không nói. Anh quyết để bản thân phải đối diện với cảm xúc trái chiều khi vừa yêu, vừa giận Jen, xem thử, thật sự rồi sẽ làm gì với kẻ đã phản bội mình. Trống trơn! Thật sự trống trơn, không gì cả. Và, Adam quyết định bỏ lại Jen để tiếp tục đi đến nơi anh cần đến. Cuộc sống ắt sẽ trừng phạt em, Jen ạ! Adam nghĩ. Anh không giết em, không phải vì anh không thể hay không dám, chỉ là, em cần phải sống để biết, có những nỗi đau lớn hơn cái chết rất nhiều, như thứ em đã dành cho anh vậy.

Chỉ thoáng nhìn Jen thêm chút nữa, thoáng nghĩ thêm chút nữa, Adam lạnh lùng quay đầu đi.

Khi vừa đưa ra quyết định ấy, Adam nghe cả thân mình nóng ran. Và, sau cú gập người, Adam hóa thành một con sói xám khổng lồ bốn mắt

trước sự kinh sợ của Jen. Adam tru lớn tiếng tru gọi bầy, rồi, anh lao đi bằng bốn chân đầy lông xám.

Rền giữa không trung, tiếng sói vọng thẳng đến tai Adam đầy kiêu hãnh: "Trái tim sói đủ ấm để hâm nóng trái tim ma cà rồng lạnh. Chỉ tình yêu thật mới đem con đến với con người thật, quyền năng thật của con."

Nhà Vĩ Kha - Đoạn đường trước mắt

Khi đòn giết chóc của Joey Lương tung ra, nhằm vào Thoát Nguyên và Don Hồ, thì bất thành linh, Jennifer lao ra, chặn lại. Joey Lương sửng sò, cố thu đòn nhưng không kịp. Tính sát thương quá lớn đập thẳng vào người, khiến Jennifer đau đớn hứng đòn. Joey bắn người nhanh đến, chớp lấy cả thân hình Jennifer đang đổ mạnh xuống.

Nhân cơ hội này, Thoát Nguyên và Don Hồ tìm đường tháo chạy. Không ai có ý định đuổi theo. Rosie, Mộc đồng loạt lao đến chỗ Joey đã đỡ cho Jennifer nằm xuống, riêng Vĩ Kha chỉ lặng thinh đứng nhìn rồi lùi hẳn về một góc riêng, trầm tư.

"Tại sao chứ?" Joey nói và khóc.

"Đừng tự biến mình thành một ma cà rồng đen, em ạ!" Jennifer thều thào, giờ bàn tay run rẩy áp chặt vào má Joey nhòe nước.

"Em xin lỗi, Jenni ơi! Em xin lỗi!" Joey nấc lên, không thể tin, Jennifer thà chết chứ không để mình biến thành một ma cà rồng.

Mộc khẽ đẩy Joey ra, đỡ lấy thân hình của Jennifer. Anh áp tay vào ngực Jennifer, nhắm mắt, cố tập trung toàn bộ sức lực để cứu chữa cho Jennifer. Sức mạnh của Joey thật sự quá khủng khiếp. Khó có thể tin rằng một ma cà rồng mới sinh lại gây ra hậu quả này chỉ bằng đòn tra tấn. Không thể hình dung nổi, nếu đây là đòn giết chóc thì sẽ thế nào nữa.

Khi Jennifer có thể mở mắt trở lại, là khi Mộc lịm đi. Anh thả người tựa vào khoảng không sau lưng mình, Rosie kịp chạy đến, đỡ lấy cả thân hình anh. Rosie không khóc, dẫu, cô biết, chỉ cần chứng kiến thêm chút nữa thôi, thì cô sẽ bị ám ảnh đến suốt cuộc đời. Chừng ấy thời gian ở cạnh Mộc, có vẻ là rất ngắn với con người, nhưng có lẽ đủ dài để cô yêu anh và dám hy sinh cho anh. Cô không biết mình sẽ thế nào nếu mất Mộc nữa, và không biết sẽ ân hận đến chừng nào khi chưa kịp nói yêu anh.

"Chúng ta phải đi ngay!" Vĩ Kha đến, nói nhanh.

"Cô điên à?" Joey gào lên, bật dậy. "Jenni và Mộc còn chưa..."

"Joey!" Vĩ Kha nhìn thẳng vào Joey, không có ý khoan nhượng. "Adam cần chúng ta! Cả thế giới đang cần chúng ta. Chậm một bước là hối hận đấy!"

Jennifer cố gắng đứng dậy, níu bàn tay Joey, siết chặt. Joey quay lại nhìn Jennifer, lặng thinh, không dám nói nữa. Rosie cũng đã đỡ Mộc đứng lên, tiến về phía mọi người.

"Chúng ta đi!" Mộc nói, rất yếu nhưng cả quyết.

"Có chuyện này..." Rosie chần chừ.

"Sao vậy, em?" Mộc lo lắng quay sang hỏi. "Em bị thương à?"

"Không!" Rosie khe khẽ lắc đầu, hít một hơi rồi nói nhanh. "Anh chuyển hóa cho em được không, Mộc?"

"Không!" Mộc nói ngay, lắc mạnh đầu. "Đừng điên rồ như thế chứ!"

"Chúng ta cần phải đi nhanh!" Rosie kiên nhẫn. "Nếu không chuyển hóa, em sẽ làm mọi người chậm lại!"

Joey, Jennifer, Vĩ Kha gần như nín thở. Họ không biết tại sao Rosie lại quyết định như thế vào lúc này. Họ càng không biết Mộc sẽ quyết định ra sao. Tất cả họ nín thở, không phải vì quá bất ngờ, mà là, họ sửng sốt trước tình yêu Rosie đã dành cho Mộc và quyết giữ cho bằng cùng.

"Ma cà rồng tự do không thể chuyển hóa được!" Mộc lạnh lùng để giấu sự đau khổ.

Làm sao anh không đau khổ được cơ chứ? Khi mà, ngay từ cái nhìn đầu tiên, Mộc đã biết anh yêu cô gái tạo cho anh cảm giác rất lạ lùng này. Khi mà, ngay từ cái chạm tay đầu tiên, anh đã biết anh muốn cô ấy thuộc về anh vĩnh viễn. Và, từ giây phút đầu tiên ấy, Mộc đã yêu, đã đau khổ mất rồi. Anh là ma cà rồng, Rosie là con người. Cho dù, cô ấy có yêu anh đi chăng nữa, có chấp nhận chuyển hóa đi chăng nữa, anh cũng không thể. Mà, khi không thể, thì bằng kiểu gì, rồi cũng đến lúc anh mất cô. Giờ, đối diện với nỗi đau đã được Rosie gọi thành tên, Mộc nghe mình chao đảo thật sự. Mọi sức lực đã mất sạch sẽ theo em rồi, em biết không, Rosie?!

"Tại sao không?" Rosie bừng tỉnh.

"Vì tự nhiên đã quyết định như thế!" Jennifer buồn buồn trả lời thay Mộc, cô thương cho cặp đôi nợ, yêu mà không có đường để đến với nhau.

"Thế này nhé!" Rosie cười. "Nếu chuyển hóa em mà anh không còn là ma cà rồng tự do nữa, thì cứ là trắng, là đen, là vàng, là đỏ... là bất kỳ nhóm nào cũng được, chỉ cần, em được ở cạnh anh!"

Tòa thánh Vatican

"Dừng tay!" Adam hống lên và chồm đến trên cả bốn chân của mình.

Bầy sói xám xuất hiện hồng bảo vệ nhóm ma cà rồng trắng đồng loạt thụt lại. Chúng giương mắt nhìn thân hình khổng lồ cùng với bộ lông xám như chúng, chỉ khác một điều, là, thay vì hai mắt như những con sói thông thường, cái mớ lông xám to lớn ấy có đến bốn mắt. Bầy sói xám đồng loạt nhún mình xuống, thể hiện sự khuất phục của chúng trước thủ lĩnh. Rồi, đồng loạt, cả bầy sói tru lên.

Tất cả đám ma cà rồng đen đều rung động vì sợ hãi. Vốn, ma cà rồng và người sói có lời thề không xâm phạm đến nhau, không tổ chức cuộc chiến. Nếu một trong hai phạm vào, thì cả hai đều chịu sự trừng phạt từ hội đồng. Nhưng, nếu công bằng mà nói, thì ma cà rồng gần như không đo nỗi sức mạnh với người sói, đặc biệt là khi sói quyết kết giao với một nhóm ma cà rồng. Bầy sói xám xuất hiện trước đây để bảo vệ hai vị huynh trưởng trong nhóm ma cà rồng trắng đã gây rất nhiều hoang mang trong nhóm ma cà rồng đen, nay, thêm thủ lĩnh sói xám với bốn con mắt xám màu khói thuốc, càng khiến ma cà rồng đen hậu duệ khiếp sợ hơn.

Có vẻ, ngoài những con sói xám ra, còn có một người nữa biết chính xác con sói xám bốn mắt vừa xuất hiện kia là ai - Samuel. Ông ta cũng không tránh khỏi sự kinh hãi. Lần đầu tiên trong suốt nhiều thế kỷ, mọi người chứng kiến tận mắt cảnh Samuel thoái lui vài bước trong một cuộc chiến. Thật không thể tin có điều gì đấy khiến Samuel phải e ngại, dè chừng. Và, với Samuel thì không thể tin rằng, Adam sớm phát hiện ra sự thật về bản thân anh đến vậy. Hắn tiếc mình chậm một bước, lẽ ra hắn đã ngăn chặn sự thật này khi thuyết phục Adam đứng về phía nhóm ma cà rồng đen...

"Không được phá bỏ lời giao ước!" Adam nói với bầy sói, với tư thế là một thủ lĩnh đầy uy quyền.

Có vẻ như Samuel có thể hiểu những gì Adam vừa nói với bầy sói sau lưng anh. Hắn cười khẩy, lấy lại cái tư thế muôn thuở ung dung và lạnh lùng của mình, bước lại, hất mắt sang đồng tro đen nằm sát chân Adam. Adam đảo mắt nhìn xuống và chịu một sự rung động

mạnh. Là tro cốt của Lucy. Adam nghe đau đớn thật sự. Chao ôi, những ngày vừa rồi quá ngắn, mà thành ra dài bất tận khi Adam đi qua hết nỗi đau này đến nỗi đau khác. Lucy đã chết để bảo vệ nhóm trắng, để bảo vệ sự cân bằng mà nếu phá vỡ, con người chỉ có chết mà thôi, thế giới này sẽ không còn mặt trời nữa, vì, nó sẽ trở thành nơi dung chứa cho duy nhất một loài - ma cà rồng.

"Bà ấy rất mạnh, Adam ạ!" Samuel nói. "Và là vợ ta... Nhưng, bất kỳ ai cản đường ta rồi cũng sẽ chết!"

Adam hoàn toàn bất động. Anh nghe rõ ràng tiếng cửa mở sau lưng mình. Anh nghe rõ ràng tiếng những lớp đệm chân của sói di chuyển nhường chỗ cho nhóm những ma cà rồng trắng đã bước hẳn ra ngoài. Họ đã quyết định đi ra, quyết định lấy lại quyền năng của mình, quyết định chiến đấu, chỉ bởi, Samuel xưng tên của Adam lên, và, họ biết, anh vẫn đứng về phía họ như suốt bao nhiêu năm anh đã chọn cho mình.

Sau lưng Adam giờ là chín con sói xám, những con cuối cùng còn lại sau cuộc thanh trừng có lý do của Samuel ngày nọ, cùng khoảng hơn trăm ma cà rồng nhóm trắng. Adam nhìn thẳng về nhóm ma cà rồng đen, không phải để lượng sức hay tính toán, mà là chờ đợi... Phải rồi, ở cái thế giới này, trên Trái Đất này, những linh hồn nhuộm đen đông hơn và mạnh hơn những linh hồn thuần khiết. Chỉ vài giây thôi, nhóm đen sau lưng Samuel từ vài trăm, lên thành vài nghìn, rồi vài vạn... Chỉ một lời kêu gọi của thủ lĩnh chúng, thế là đủ rồi mà!

"Sói không thể tham gia vào cuộc chiến này, Adam!" Jack nói, bằng suy nghĩ, gửi riêng đến Adam. "Chúng ta không thể phá vỡ lời nguyên!"

"Con biết, Jack ạ!" Adam nói. "Nhưng, chưa chát chưa, khi, chính con cũng là sói!"

"Phải!" Samuel gầm lên và cười. "Mi cũng là sói! Nếu mi dẫn vào cuộc chiến này thì chính mi đã đem nộ đám ma cà rồng rác rưởi kia cho hội đồng. Chỉ có một cơ hội thôi, Adam ạ! Giao nộ quyền năng của mi cho ta, ta sẽ cho bọn chúng một đường sống!"

Adam là sói! Anh là sói! Anh không thể phá bỏ lời nguyên, dẫu, sau lưng anh, bầy sói xám đã sẵn sàng tư thế tấn công, hồng đòi lại món

nợ máu mà Samuel đã gieo rắc vào thế giới của họ trước đây. Phá bỏ lời nguyện, điều đáng sợ không phải là hội đồng. Phá bỏ lời nguyện là cơ hội giải vây cho những linh hồn xấu xa nhất, đen tối nhất bị giam hãm bởi chính lời nguyện này. Phía Samuel sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều. Adam không thể!

Đoạn đường mòn

Vĩ Kha dừng hẳn lại. Cô cần một sự yên tĩnh hoàn toàn để nghe ngóng thông tin về cuộc chiến. Đây cũng là cơ hội để Mộc và Jennifer lấy lại sức lực. Những hình ảnh phơi bày trong tâm trí Vĩ Kha khiến cô cảm thấy hoảng sợ. Cô biết, nếu họ có đến kịp thì cũng chỉ kéo dài thêm sự sống cho nhóm ma cà rồng trắng không lâu. Nhưng, ít nhất là còn có thể kéo dài. Họ cần phải nhanh hơn nữa.

"Đấy, anh nghe rồi đấy!" Rosie cao giọng. "Chúng ta cần đi nhanh hơn nữa, và..."

Mộc chậm rãi bước sát đến cạnh Rosie, anh đưa bàn tay ra và chờ đợi bàn tay Rosie. Khi vừa chạm vào bàn tay Mộc, Rosie khẽ rùng mình. Những hình ảnh về gia đình, về cha mẹ, về những con người đã ủng hộ cô, đi theo con đường cô chọn - con đường kết nối tình bạn giữa người Việt với những đứa con châu Âu mất nhà - hiện lên như những thước phim quay chậm trôi qua đầu óc Rosie.

Rosie bật khóc. Chưa bao giờ cô rời xa cha mẹ mình đến thế. Chưa bao giờ cô dám đưa ra quyết định sẽ rời xa họ, thật ra, đến mức khó có thể kéo lại gần để đi bằng cùng con đường cô đã chọn. Cô vốn là người rất giỏi cân bằng giữa cuộc sống bên ngoài với gia đình mình. Rosie biết, thiếu gia đình, cô sẽ bơ vơ, lạc lõng biết chừng nào. Nhưng, trong nước mắt nhớ thương, Rosie Hà vẫn cương quyết trở thành ma cà rồng để có thể đứng bên cạnh những người bạn mà cô có thể tin tưởng.

"Anh không làm thì để Jennifer hoặc Joey nhé!" Rosie cười trong nước mắt, ung nhiên nói với Mộc.

Vĩ Kha nhớ về lời tiên tri của bà mù Vanga, về bộ năm lạ kỳ mà Vĩ Kha sẽ đứng giữa, tôn lên sức mạnh vĩnh hằng và hóa giải những lời thề đi suốt hàng ngàn năm. Kim - mộc - thủy - hỏa - thổ, bộ năm bền vững đến mức không thể nào thay đổi của tự nhiên... Nhưng, chính lời tiên tri này nhắc Vĩ Kha nhớ, cô không được can thiệp vào, trừ khi đó là sự tự nguyện từ cả bốn bên. Vĩ Kha đành im lặng chờ đợi quyết định của Mộc. Là người tự lựa chọn hy sinh quyền được chết cho mục đích lớn hơn của đồng loại mình, Vĩ Kha hiểu rất rõ cảm giác ấy.

Không tránh được chuyện có những khi cô đã hối hận, phải, cô thật sự hối hận và hiểu sâu sắc rằng, chết là một quyền, một đặc ân mà con người được có trong thế giới tự nhiên - thế mà, loài người, ai cũng sợ chết cả - nhưng cô không hề đau khổ với lựa chọn của bản thân. Giờ, đứng trước lần nữa chuyện một con người chấp nhận bắt tử để góp sức bảo vệ thế giới này, Vĩ Kha có phần chạnh lòng thương cảm. Chỉ chút ít hy vọng sót trong lòng cô, rằng, Rosie rồi sẽ có Mộc ở bên cạnh, không như cô, suốt đời cô độc. Và, cô tin rằng, mình không đáng trách khi mong Mộc sẽ đồng tình.

Một ma cà rồng tự do là một thực thể có thể vận dụng toàn bộ quyền năng để bảo vệ thứ anh ta tin và chọn. Sức mạnh của những ma cà rồng tự do rất đáng gờm, nhưng một số trong họ không muốn di chuyển, một số trong họ cần sự yên ổn như con người muốn an cư vậy, họ phạm vào sai lầm làm tay sai cho thế giới bóng đêm để đổi lấy những ham muốn rất nhỏ nhoi của mình mà hoàn toàn không hề biết, chỉ khi gạt đầu thỏa hiệp, quyền năng của họ bị mất đi nhiều phần, không còn hùng mạnh nữa, chua chát hơn là không còn tự do. Cái giá của sự tự do là tự do hoàn toàn, không bao giờ ràng buộc, tự dẫn mình vào một thỏa hiệp là tự dẫn mình vào ràng buộc, tiếc rằng, sự bột phát của lòng tham đã khiến một vài ma cà rồng tự do không thể nhận ra.

Đứng trước chuyện một con người yêu cầu một ma cà rồng tự do chuyển hóa là đứng trước sự ràng buộc dĩ dục mà không ma cà rồng nào đã chọn con đường tự do muốn cả. Đó là sự ràng buộc tình cảm với một người, tạo nên mối quan hệ vững vàng thật sự. Thật ra, đây là cái đích Mộc đuổi theo bấy lâu nay. Tình yêu, với ma cà rồng là thứ xa xỉ, khi mà họ không được quyền sinh con, không được sinh ra những đứa trẻ bất tử. Đôi khi, Mộc nhìn ngắm con người và tự hỏi, hôn nhân không tiếng khóc của trẻ con sẽ kéo dài được mấy? Anh khát khao có một người phụ nữ ở cạnh bên, yêu thương không toan tính, cho anh một lý tưởng hoàn toàn mới với cuộc đời không thể chấm dứt này. Nhưng... lúc này đây, điều ấy đang đứng ngay trước anh, thôi thúc anh chạm đến giấc mơ của đời mình, anh lại thấy sợ hãi khôn cùng. Mộc không sợ hy sinh một phần quyền năng, càng không sợ sự ràng buộc với Rosie Hà. Thứ anh sợ là một ngày nào đó, cô hối hận.

Rosie nhìn Mộc đăm đăm, có vẻ, cô đã hiểu hết những gì anh đang nghĩ. Nhìn quanh mọi người một vòng, như thể để chắc chắn bản thân đang nghĩ gì, đang muốn gì và đang lựa chọn gì, Rosie chậm rãi tiến sát Mộc, chủ động đưa bàn tay run rẩy của mình tìm lấy tay anh.

"Em... thật vô duyên khi nói điều này, Mộc ạ!" Rosie khóc, rồi bật cười khi nước mắt giàn giụa.

"Hãy cho em được đi theo anh, làm hai kẻ tự do hoàn toàn ở cạnh nhau, mãi mãi..."

"Nhưng, em à..." Mộc phải nghiêng rằng để kiềm chế cảm xúc của mình. "Như thế, có nghĩa là, em không thể ở cạnh gia đình em được nữa!"

"VẬY..." Rosie quệt nước mắt, méo máo như một đứa trẻ. "Anh hãy là gia đình của em, nhé!"

Nói rồi, Rosie nghiêng đầu, vuốt mái tóc dài quá vai thừa mỏng của mình sang bên. Cô nhìn thẳng vào mắt Mộc thêm lần nữa, rồi, nhắm mắt đợi chờ. Mộc lúng túng nhìn Rosie, nhìn cái cổ nhỏ xíu đang phập phồng hồi hộp ấy, nhìn mọi người rồi chậm rãi kẻ môi xuống, khẽ khàng hôn lên đầy một nụ hôn ngọt ngào. Liên sau đó, hai cái nanh trắng, dài nhanh ra, thọc sâu vào động mạch chủ của Rosie. Mộc cố làm thật nhanh để cô gái của anh không cảm thấy đau đớn. Rosie giãy lên một cái rất khẽ, rồi buông lỏng người vào vòng tay Mộc đã hứng đợi sẵn.

Tòa thánh Vatican

Khi tất cả hoàn toàn bất động, chưa tìm thấy hướng giải quyết nào, thì bất thành linh, Adam chồm mạnh lên. Toàn thể ma cà rồng đen, thậm chí đến cả Samuel đều thụt lùi một bước, thủ thế trong tư thế cực kỳ hoang mang. Adam ra đòn chẳng? Nhưng không! Adam chỉ trở lại với hình thù là con người của mình. Vẫn thân hình cao lớn, vạm vỡ, gương mặt điển trai với cặp mày rậm đẹp nằm gọn gàng trên đôi mắt màu xám khói không thể lẫn vào đâu.

Có vẻ như, chỉ bấy sỏi xám sau lưng Adam hiểu rõ, anh đang nghĩ gì. Nên, chỉ sau hành động của Adam chừng vài giây, bấy sỏi xám tủa ra, tạo thành một lớp bao bọc cho toàn thể nhóm ma cà rồng trắng. À, hẳn nhiên rồi, những linh hồn tội lỗi đang trên đường đến đây, mỗi lúc một đông thêm, và, ắt hẳn chúng đã nhận lệnh đánh úp từ phía sau, trong khi những ma cà rồng nhóm trắng còn loay hoay chống cự với thế lực đen tối từ phía trước. Cho dù đây là lần đầu tiên giáp mặt, Adam cũng có thể đoán ra sự hiểm độc trong cái nhìn, cái cười của Samuel. Đề phòng, không có gì là thừa cả!

"Chà chà..." Samuel cong môi, tặc lưỡi. "Quả không hổ danh là con trai thủ lĩnh nhỉ? Tiếc rằng, ta đã không thể tiến mi cùng đoạn đường với cha mẹ mi!"

Là gã!

Là gã! Samuel! Mái tóc điểm hoa râm nhưng gương mặt thì vẫn còn anh tú lắm. Gã trừng mắt đến độ muốn tuột cả hai con ngươi ra ngoài. Có vẻ, gã cũng đã bị thương khá nặng.

Adam khiếp sợ giương mắt nhìn lên. Vòng tay ấm của mẹ và sự che chắn của cha không làm cho đứa trẻ chỉ hơn hai tuổi cảm thấy an toàn. Nó biết, mọi sự đau đớn nhất sắp xảy ra.

Năm bóng áo chùng đỏ chậm chậm tiến lại. Họ là năm thành viên của hội đồng. Không hiểu ai đã dạy cho nó, nhưng Adam biết rõ, những người này là ai và tại sao họ lại có mặt ở đây. Có tiếng tặc lưỡi khe khẽ phát ra từ cái miệng đỏ chót của người phụ nữ áo chùng đỏ đứng chính giữa cả năm người.

"Bảo Duyên ạ... tình yêu không có tội. Nhưng... lẽ ra chị nên chọn người phù hợp hơn!"

Mẹ ôm Adam chặt hơn, không nói năng gì cả. Mẹ đảo mắt một vòng nhìn quanh rồi run lên khi mắt mẹ chạm vào những xác sói nằm la liệt xung quanh. Cha run run rồi loạng choạng lùi vài bước, rõ ràng, ông đã bị thương rất nặng khi cố bảo vệ mẹ và Adam. Mẹ khẽ chồm dậy, nhưng không dám buông Adam ra, buộc mẹ phải thụt lại. Cái siết chặt của mẹ càng khiến Adam hoảng sợ hơn. Nó biết, chuyện gì sắp xảy ra.

"Chúng tôi không muốn xâm phạm vào điều này." Vẫn người phụ nữ áo chùng đỏ đứng giữa. "Sói và ma cà rồng có lãnh địa riêng, ai cũng biết cả. Chỉ tiếc rằng, anh chị đã phạm vào điều ấy trước tiên."

"Sinh ra đứa trẻ bất tử, hẳn nhiên là trọng tội của giới ma cà rồng." Samuel lên tiếng, như thể, gã sợ hội đồng sẽ buông tha cho gia đình Adam vậy. "Sinh ra một đứa ma cà rồng lai sói thì quả thật cả hai phía đều không thể dung."

"Thật vậy sao?" Cha đã lên tiếng. "Bạn bè của chúng tôi đã đến chúc phúc cho con trai của chúng tôi, trong sự bảo vệ của sói..."

"Câm miệng!" Samuel thét. "Và chúng đã lãnh hậu quả cho hành động ngu ngốc của chúng là đứng về phía các người."

Người phụ nữ áo chùng đỏ dang hai tay ra, cố chặn bốn người đứng cạnh cô ta tiến lên. Khi cả bốn đã dừng lại theo hiệu lệnh, cô gái son môi đỏ tiến lên, nhìn thẳng cha rồi đảo mắt xuống mẹ, dừng lại ở cặp mắt màu xám đặc biệt của Adam.

"Giao nó cho chúng tôi. Trả lại quyền năng của anh chị, hai người có thể sống, ra đi và sinh những đứa con bình thường."

Không thương thảo nữa! Không cần hòa giải! Quyết không van xin! Mẹ lấy Adam về sau một cú rất mạnh. Cả thân hình Adam chạm vào một mớ lông êm ái và ấm nóng. Cả mẹ và cha cùng xông lên khi siết chặt tay nhau...

"Chà! Mi đã chạm lại được ký ức mà thằng cha nuôi của mi cố che giấu rồi cơ đấy!" Samuel cười khẩy. "Phải! Chính là ta đây! Người đã vạch trần tội lỗi của cha mẹ người! Không bất ngờ gì nhỉ?"

"Đừng, Adam!" Jack nói khi nhìn thấy những ngón tay bắt đầu cong lại và tuôn móng đen ra từ bàn tay Adam. "Đừng để hấn khiêu khích con. Con biết rằng chúng ta không thể..."

"Jack này!" Samuel lên tiếng chặn ngang câu nói của vị thủ lĩnh ma cà rồng trắng. "Sao chúng ta không thật lòng với Adam nhỉ? Sao chúng ta không rõ ràng với anh ta rằng, anh ta có nửa sói, nửa ma cà rồng, sự kết hợp tệ hơn cả tệ của tự nhiên? Và, sao anh ta lại không có quyền được biết rằng, kẻ nuôi lớn anh ta là một ma cà rồng có trái tim, kẻ đuổi theo lý tưởng mục nát của các người để quyền năng trở thành yếu kém và chết đau đớn nhỉ?"

"Đủ rồi!" Adam gầm lớn. Tiếng gầm như một con sóng dữ dội ụp thẳng xuống toàn bộ khu vực khiến tất cả mọi người, từ ma cà rồng trắng đến ma cà rồng đen đều bị rung động. "Nghe đây, Samuel! Hôm nay, ngay tại đây, với tư cách là một ma cà rồng trắng, ta nhất định chống lại mi!"

Samuel tái mặt. Gã không thể ngờ, Adam lại khôn ngoan đến dường này. Khi chọn là một ma cà rồng và chỉ sử dụng quyền năng ma cà rồng để đối đầu với hấn, dẫn vào cuộc chiến mà hấn đã viển vông mơ tưởng theo hướng khác, thì chẳng có hội đồng nào xuất hiện và xét xử Adam cùng bạn bè Adam cả, vì, anh đã không phạm vào lời nguyên giữa sói và ma cà rồng. Hoàn toàn không!

À! Mà cũng chẳng sao cả! Một nhóm vài thằng ma cà rồng trắng bị trói buộc bởi lời nguyên ngu xuẩn để đạt đến thứ gọi là trái tim - chẳng phục vụ gì cho đời sống của chúng, ngoài việc được tản bộ dưới nắng - cộng thêm một cái tên Adam lẫy lừng nhưng chỉ là hữu danh vô thực, vẫn chẳng phải là đối thủ của gã, cùng Thoát Nguyên, cùng Don Hồ... Không! Chúng mày không đủ mạnh, lũ ngu!

"Được thôi!" Samuel nói và bắt thành linh tung đòn.

Một con ó đen được tạo ra từ bàn tay Samuel hóa khổng lồ, vung cánh tung mạnh lên trời đêm đầy sao và chụp xuống. Jack vốn bất ngờ với đòn tàn độc của Samuel, càng bất ngờ khi Adam tuyệt không động đậy. Từ phía sau, Jack buộc phải chống lại.

"Không cần đâu!" Adam nhẹ nhàng rồi khoát tay một cái rất khẽ, vút trong không trung một mũi tên rất bé bằng khói đen bắn lên, nhắm

thẳng vào con ó vẫn đang vồ xuống.

"Đừng, Adam! Van anh!" Tiếng nói quen thuộc quá, là Jen!

Adam ngẩng lên và thất sắc nhận ra, trên lưng con ó đen, là gương mặt Jen cực kỳ hoảng hốt, khiếp đảm. Tất cả mọi người có mặt đều hoàn toàn chẳng hiểu gì, trừ Samuel, trừ Jen, trừ Adam. Adam nghiêng rặng, suy nghĩ rất lung nhưng buộc phải quyết định rất nhanh. Anh hất tay một cái, mũi tên bay chệch đi một chút, lao đến cánh trái đang xòe rộng của con ó, cắm phập vào.

Con ó đen chao nghiêng, rú lên một tiếng dậy trời rồi bắt đầu đổ tự do xuống, chệch ra xa khỏi hướng có nhóm Adam. Khi con ó sắp chạm đất, Jen vội vàng đẩy mạnh tay mình vào thân con ó, búng mạnh, lao xuống. Jen đáp đất với một tiếng hự rất chát, rõ ràng, Jen đã rất đau.

Mọi người vẫn giữ nguyên vị trí, duy chỉ mình Adam khẽ nhóm đến trước, rồi dừng hẳn lại. Không, Adam, người ấy không yêu mi! Bởi, nếu yêu, thì cho dù mi là kẻ làm điều sai, người ta vẫn mãi mãi không bao giờ phản bội mi như họ đã làm. Hãy nhớ lấy. Adam cố trấn tĩnh. Adam cố nhắc nhở mình. Nhưng dường như, cái thân hình đang quần quai vì đau đớn ấy khiến Adam chùng lòng, càng mông lung khi Jen cố nhoài cái nhìn van lơn, đau khổ về phía Adam.

"Jen! Em có sao không?" Adam hỏi, khi lao vụt đến, cúi nhanh xuống, đỡ Jen dậy.

Jen cố với cả hai cánh tay về phía Adam đang thòp lấy mình. Từ hai bàn tay đang với ra ấy, hai ánh bạc sáng hoắc phóng ra...

Nghĩa địa La Mã

Mộc nắm chặt bàn tay Rosie, cùng cô đáp xuống nhẹ nhàng. Tiếp đến là Vĩ Kha. Sau đó là Joey đang ôm lấy Jennifer cốt để Jennifer không mất quá nhiều sức cho việc di chuyển.

"Tại sao dừng lại?" Joey hỏi, rất sốt ruột.

Vĩ Kha giơ một tay lên, cốt để giữ yên lặng. Joey có vẻ không hài lòng lắm, nhưng cũng đành phải làm theo hiệu lệnh của Vĩ Kha.

"Ra đây!" Rosie nói, giọng cô bất ngờ trầm lạ.

Vài tiếng động rột roạt khe khẽ vang lên. Vài bóng đen, nhiều bóng đen, nhiều bóng đen hơn nữa xuất hiện. Họ nhìn bộ năm nhóm Rosie đứng đó, Rosie đứng ngay chính giữa, bàn tay đã rời lỏng ra khỏi bàn tay Mộc, một chút ít dè chừng, một chút ít phòng thủ, có một phần nữa của việc manh nha tấn công.

"Các bạn có thể đi theo con đường của các bạn", Rosie tiến lên vài bước, vừa đi, vừa nói, rất kiêu hãnh, "Hà có gì phải làm tôi mọi cho kẻ khác chứ?"

"Cô khuyên bọn ta chọn nhóm tự do sao?" Một trong số những bóng đen lên tiếng.

"Có vẻ khó khăn, nhỉ?" Rosie nói, thấy chạnh lòng thương cho những năm tháng Mộc đã cô đơn một mình. "Nhưng chí ít thì các bạn không phải nghe lệnh của ai, không phải tàn sát đồng loại của mình!"

"Như thế là chọn phía bị tàn sát đấy, cô gái ạ!"

"Các bạn nghĩ, đứng về phía đen, các bạn sẽ an toàn sao?" Rosie bật cười, dấu rất hiền nhưng đầy đe dọa.

Xong lời, Rosie khẽ khàng phát tay một cái khiến đám ma cà rồng vừa xuất hiện sợ hãi ra mặt. Nhưng, mọi thứ vẫn tĩnh lặng như không. Vài tiếng cười khẩy bật ra, rồi nối tiếp là tràng cười khinh miệt. Phải, cô chỉ là một ma cà rồng mới sinh, theo cách rất trái với quy luật ma cà rồng, theo cách rất nực cười, quyền năng đến đâu, sức mạnh đến đâu mà cô nghĩ có thể đe dọa bọn họ cơ chứ?

Nhưng rồi, những tràng cười nín bật. Rì roạt trong không gian tĩnh mịch của đêm đặc quánh mùi tử khí nghĩa địa, những bộ xương khô nối ráp lại với nhau, tạo thành những âm giòn, khô khốc vọng mạnh từ dưới lòng đất lên. Tiếng đất ràn rạt nứt ra.

Tiếng lạch cạch của những bộ xương di chuyển... khiến cả Joey - vốn đã trở thành một ma cà rồng - cũng rùng mình khiếp sợ. Rosie có thể đánh thức cả người chết dậy. Cha mẹ ơi, thật không thể tin vào điều này.

"Xác sống và ma cà rồng, hẳn không đồng bằng đội quân tôi vừa đánh thức, nhỉ?" Rosie nói, có phần ngạo nghễ khác xa với cô thường ngày.

Đám ma cà rồng đứng lặng thinh, không dám động đậy, chẳng dám trả lời. Thật, ngay cả chúa tể nhóm đen - Samuel - có ở đây thì cũng khiếp vía với những gì đã và đang xảy ra.

"Hãy lắng nghe trái tim của các bạn! Thứ mà các bạn tưởng đã ngừng đập ấy. Các bạn sẽ biết các bạn cần gì!" Rosie nói, nhẹ nhàng và đầy tình cảm.

Rồi, càng khiến cả nhóm ma cà rồng đối diện, khiến cả nhóm bạn của mình kinh ngạc, Rosie phẩy tay cái, cả năm người phụt biến mất, chẳng cần phải nắm chặt tay nhau, chẳng cần phải cùng nghĩ đến một cái đích, chỉ cần sức mạnh của Rosie cũng đủ để đưa tất cả họ đi.

Tòa thánh Vatican

Không! Làm ơn! Đây đừng phải là sự thật!...

Hai huynh trưởng song sinh nhóm trắng đồng thanh gầm lên và lao đến, nhưng Jack đã ngay lập tức chặn họ lại. Không được! Họ chưa biết Jen là ai, chính vì thế, động thủ trước là điều quá mạo hiểm, có thể, đây là một cái bẫy mà phía Samuel giăng ra hòng gây hấn nhóm họ. Mắc bẫy, ắt cuộc chiến diễn ra. Mà, như thế thì tất cả mọi tính toán đều sẽ trở về số không.

Adam đau đớn thật sự. Không thể tin rằng, sau chùng ấy chuyện Jen đã làm, lúc này đây, Adam đã có thể cho Jen một cơ hội khác. Anh đã tưởng, Samuel chỉ lợi dụng Jen và biến Jen thành món mồi nhử Adam. Anh có thể bỏ qua cho Jen. Anh có thể giúp Jen thức tỉnh và họ còn có một hướng giải quyết khác cho mối quan hệ đã bị nhát dao bạc của Jen đâm thủng giữa biển. Không ngờ, Jen đến cuối cùng vẫn phản bội anh.

Adam cười buồn, là do em chọn cả thôi, Jen ạ! Lẽ ra, chúng ta đã có thể khác đi. Adam lạnh lùng tuồn thẳng hai tay mình xuống theo một lực rất mạnh, chụp vào hai bàn tay nắm chặt hai cán dao đang đâm thẳng về phía anh. Jen thoáng chút bối rối sau cái giật mình, thậm chí gã Samuel đã không giữ lời hứa sớm hơn. Giá mà, gã cho Jen quyền năng như đã thỏa thuận, có lẽ giờ Jen không mắc vào thế bí này. Nhưng, chỉ kịp nghĩ đến đây thôi, Jen rú lên một tiếng đau đớn, đầu óc mòng mòng quay với cảm giác xác thịt đang bị thiêu từ hai cổ tay. Đau. Đau đến tận cùng.

Nơi giao nhau giữa hai bàn tay Adam và hai cổ tay Jen, lửa đỏ bắt đầu phực lên.

"Không, Adam! Không!" Tiếng hét dữ dội từ trên vọng xuống khiến tất cả những ai có mặt đều giật mình nhìn lên.

Adam cũng nhìn lên. Rồi, cũng chính anh là người đầu tiên nhận ra những người vừa xuất hiện, trước cả Jen. Adam nghiêng răng, hất mạnh tay mình khiến Jen bị đẩy lùi một khoảng. Rồi, Adam búng mạnh người, lao về phía những người bạn của anh vừa đáp xuống.

Sau một thoáng, có thể gọi là bàng hoàng của tất cả ma cà rồng có mặt, chen lẫn niềm hân hoan cũng như xúc động không tả được của Adam, không gian bắt đầu rộ lên những tiếng xầm xì. Cánh trắng cảm thấy vui mừng khi họ có thêm những đồng minh mới đầy uy dũng. Cánh đen cảm thấy lo lắng khi kẻ thù trước mắt dường như đông thêm là mấy, nhưng sức mạnh đã tăng lên bội phần. Âm thanh họ vừa nghe, câu nói chặn đứng hành động của Adam được phát ra từ một kẻ có sức mạnh rất ghê gớm. Phải, chỉ một quyền năng siêu việt thì mới có thể truyền suy nghĩ cho cả đám đông nghe như thế.

Sở dĩ, Rosie buộc phải dừng hành động bột phát từ cơn giận dữ xen lẫn thất vọng dành cho Jen, bởi, cô tin những gì Vĩ Kha vừa nói, tất cả, đến cuối cùng, cũng chỉ là một cái bẫy mà Adam không thể thoát ra - cái bẫy tình yêu - và cũng chỉ với một mục đích như họ đã từng sắp đặt, biến Adam thành sói theo một nửa bản năng trong anh. Sói và ma cà rồng, cuộc chiến đi đến hồi kết là sự trừng phạt từ hội đồng... Còn gì hay hơn nữa kia chứ. Không! Không thể để Adam lại hóa sói. Không thể để anh tạo cơ hội cho cơn giận chế ngự anh. Cuộc chiến có không cân sức về lực lượng đi chăng nữa, họ vẫn phải giữ tư thế mà cả triệu năm qua họ đã chọn, chỉ ma cà rồng với ma cà rồng, thế thôi!

"Chà chà..." Samuel cười lạt, tiến lên một bước. "Sự kết hợp thật hoàn hảo nhỉ!"

Adam quay phắt lại, gườm gườm nhìn Samuel. Chưa bao giờ trong anh, sức mạnh lại dồi dào đến mức này. Adam biết, khi đã có thể tìm thấy một nửa bản năng sói bị che giấu bởi nhiều nhân vật, với cùng một lý do mà anh chưa hiểu rõ, nhưng mơ hồ một điều lại rất chắc chắn, chỉ để bảo vệ anh, thì sức mạnh của anh được giải phóng hoàn toàn. Và, anh không tin rằng, bản thân không thể chống lại kẻ đã đầu tư cho việc tàn sát cả gia đình anh kia. Hắn phải chết! Nhưng, Adam cũng biết, dục tốc thì bất đạt. Anh phải nhẫn nại để biết, toàn bộ sự thật là gì và anh cần phải làm theo những chiếu lệ đã ban ra cho tất cả đồng loại của anh. Anh không thể để cuộc chiến trả thù cho cha mẹ ảnh hưởng đến những người còn lại.

Samuel nhướng một bên mày, lại cười lạt. Hắn có vẻ bất ngờ với sự ngoan cường của nhóm ma cà rồng trắng, càng bất ngờ với sự điềm

tĩnh khi đối diện với kẻ thù của Adam. Thấy tay một cái, tiến thêm bước nữa, Samuel nói, với giọng trầm và đều, rền rền như sấm, vẻ như, hẳn còn muốn những ai khác nữa nghe lời của hắn, không phải chỉ những kẻ có mặt tại nơi này.

"Một đứa lai giữa sói và ma cà rồng. Một đám những kẻ điên loạn chạy theo niềm tin ảo đi bảo vệ đứa con lai. Ma cà rồng trắng mới sinh từ một ma cà rồng đen..." Nói đến đây, Samuel hơi khựng lại, liếc nhìn Jennifer, vẻ chua chát. "Rồi lại một ma cà rồng chuyển hóa từ ma cà rồng tự do... Có vẻ như, quá nhiều lời nguyên bị phá bỏ..."

Adam dần tới một bước. Anh đã hiểu, sự thật, Samuel muốn gì. Nhưng, cũng ngay lập tức, khi đầu óc được khai sáng, Samuel buộc phải dừng lại. Sau những tiếng "phật phật" của không khí bị quạt mạnh, năm bóng áo chùng đỏ uy nghiêm xuất hiện. Vẫn người phụ nữ son môi đỏ đứng chính giữa. Bà nhìn Adam bằng một cặp mắt rất đổi lạ lùng, có chút gì đó thân quen đến độ, Adam tin, không phải chỉ là vì anh đã nhìn thấy bà trong ký ức của mình, còn gì đấy nữa thân thương lắm.

"Ý mạnh hiếp yếu vốn chẳng hay ho gì đâu, ngài Samuel ạ!" Người phụ nữ son môi đỏ, dưới lớp áo chùng đỏ như môi bà lên tiếng.

"Ta chẳng ức hiếp gì ai cả, Bảo Anh ạ!" Samuel gần từng từ. "Ta chỉ đang giúp các người tìm thấy những kẻ bội phản lời nguyên, như năm xưa ta đã làm!"

"Ông muốn gì?" Người phụ nữ có tên Bảo Anh vẫn đứng bất động, nhìn thẳng về phía những ma cà rồng nhóm trắng sau lưng Adam.

"Một sự công bằng!" Samuel lạnh lùng. "Bọn chúng cần được dạy bảo lại để sống đúng với nguyên tắc!"

"Ta không nhìn thấy chuyện sai nguyên tắc ở đây!" Bảo Anh hơi nghiêng đầu quay lại phía Samuel.

"Ồ! Hóa ra, tình thân đã được thể hiện rõ ràng ở đây rồi cơ đấy!" Samuel nói, giọng cao vút, vẻ rất bất bình, rồi nhanh chóng tiến ra trước mặt hội đồng, trừng mắt nhìn. "Bà vì tình thân của bà mà..."

"Xảo ngôn!" Bảo Anh hét, phật cánh tay được giấu trong tay áo rộng một cái khiến Samuel bị hất văng ra phía sau, nghĩa là gần với nhóm

Adam hơn.

Samuel loạng choạng vì cú tát, rồi ngay lập tức, gã phải trấn tĩnh, bước trở lại phía nhóm mình, vẫn trừng trừng nhìn Bảo Anh và nhìn những người trong áo chùng đỏ vẫn che khuất mặt mày.

"Bà còn chối? Nếu nó, thằng nghiệt chủng đó không phải cháu trai của bà..."

Ngón trở sơn móng đỏ của Bảo Anh cong lên. Samuel ú ớ nhưng không thành lời. Chỉ một hành động rất nhỏ của Bảo Anh thôi, không gian trả lại cho tự nhiên của bóng tối sự tĩnh lặng trọn vẹn. Bà lườm mắt một cái trước gã đàn ông được mệnh danh là chúa tể bóng đêm rồi lách qua gã, bước đến chục bước, chỉ cách Adam một cái cười.

Đồng loạt, Rosie, Mộc, Vĩ Kha, Joey và Jennifer thủ thế. Tất cả ma cà rồng sau lưng họ cũng sẵn sàng tư thế tấn công. Họ biết, chống lại hội đồng, họ sẽ chết, hoặc đau đớn hơn cả cái chết, họ sẽ bị áp lời nguyên ruồng bỏ, nghĩa là, sẽ bị tước đi quyền sống như một ma cà rồng trong thế giới ma cà rồng, họ không còn sử dụng quyền năng để có thể chống lại những ma cà rồng khác, trong khi, thế giới loài người ắt vĩnh viễn không dung chứa họ. Nhưng, nếu hôm nay có phải lãnh những hậu quả ghê gớm ấy, họ vẫn sẽ bảo vệ Adam bằng cùng. Có thể, anh và bạn bè anh đã phá bỏ những lời nguyên được gìn giữ nhiều nghìn năm theo cách nào đấy, nhưng, chắc chắn, anh và bạn bè anh làm vì chính nghĩa, vì lẽ phải. Và, họ nhất thiết sẽ bảo vệ lẽ phải đến cùng.

"Con trai!" Bảo Anh trêu mến gọi Adam. "Ta có một món quà cho con!"

Lũng sâu - Vùng ký ức mang màu xám

"Sói không thể kết bạn với ma cà rồng!" Bà lão tóc bạc trắng động mạnh đầu gối xuống đất.

Phía bên này, Luis, Bảo Duyên và Bảo Anh bị hất mạnh lên trên cao.

"Mẹ! Con xin người..." Bảo Duyên lồm cồm bò dậy, lết đến gần chân bà lão, túm lấy, cầu xin. "Là tại con! Tất cả là tại con! Mẹ cứ trừng phạt con, nhưng hãy tha cho em Bảo Anh và cả... cả... Luis."

Bà lão tóc bạc rưng rưng nhìn hai cô con gái. Trời ạ! Làm sao bà có thể trừng phạt hai đứa con gái của mình cơ chứ? Chúng nó là tất cả lẽ sống của đời bà. Bà có thể hy sinh cả tính mạng cho hạnh phúc của chúng. Thế nên, chuyện chúng lớn lên, có bạn, có người yêu là lẽ rất thường mà bà nghĩ, chúng có quyền chạm đến những điều ấy. Nhưng, chưa chát thay, chúng lại ngã lòng yêu thương một ma cà rồng. Đau đớn hơn, bà biết, rất rõ ràng rằng, cả hai đứa con gái của bà cùng yêu gã ma cà rồng kia!

Bảo Duyên là chị, giống hệt mẹ. Cô mang cặp mắt xám màu khói thuốc - màu xám của quyền lực sói - và hẳn nhiên, chỉ cần cặp mắt ấy thôi, đủ để biết từ ngày cô được sinh ra, rằng, cô sẽ là người nổi nghiệp. Bảo Anh là em, giống hệt cha. Bảo Anh cũng đã biết trước, sự định đoạt của số phận không dành cho cô cơ hội đứng ở vị trí cao nhất trong thế giới ám áp của loài sói, cô sẽ chỉ có thể là người kề cận và phụng mệnh chị gái mình. Nhưng, mãi mãi, cả cuộc đời này, Bảo Anh chưa bao giờ hờn ghen, đố kỵ với sự sắp đặt ấy. Cô yêu thương chị gái mình - Bảo Duyên - bằng một tình yêu thương lạ lùng nhất, to lớn nhất và hoàn toàn không có chỗ cho vị kỷ. Thậm chí, ngay lúc này, trước đây một ít, khi nhận ra bản thân cũng đã đem lòng yêu chàng trai dám tự nhận là ma cà rồng với hai con sói cái vừa chạm đến quyền năng tối cao - Luis - như chị gái mình đã yêu, Bảo Anh vẫn sẵn lòng làm kẻ ra đi để bảo vệ hạnh phúc cho chị gái cô.

Cả ba hẹn hò nhau ở đây để bàn cách đưa Bảo Duyên trốn đi cùng Luis, tránh hẳn sự truy lùng của sói và ma cà rồng. Họ không thể yêu nhau hay lấy nhau. Giá như, Bảo Anh là người may mắn được Luis chọn, nghĩa là, đừng phải người sẽ tiếp quản việc dẫn dắt bầy sói, rồi,

cả hai chấp nhận phế bỏ toàn bộ quyền năng... có lẽ, họ đã có thể cao chạy xa bay và sống cùng nhau một đời hạnh phúc. Tiếc rằng, Bảo Duyên không bao giờ có thể từ bỏ quyền năng của cô, như, cô không bao giờ có thể từ bỏ trách nhiệm với bầy đàn mình vậy...

o o o

"Được! Con chấp nhận!" Bảo Anh nói, đầy đau khổ. "Chỉ cần mọi người hãy cho họ một cơ hội!"

Giữa đêm trăng bàng bạc một đêm cuối hạ, đầu thu, Bảo Anh chấp nhận trở thành thủ lĩnh của hội đồng trừng phạt, đứng đầu nhóm năm người mà duy chỉ có cô là sói, bốn người còn lại đều là ma cà rồng, chỉ với một mục đích, bảo vệ chị gái và anh rể mình.

Thật ra, đây là lần đầu tiên hội đồng trừng phạt của ma cà rồng đưa ra lựa chọn này. Họ vốn không bao giờ chấp nhận kết giao với sói, dẫu, cả hai bên, hàng triệu năm đã thề không xâm phạm đến cuộc sống, lãnh địa của nhau. Thù không, nhưng bạn càng không. Chỉ khi Luis - đứa con trai của thế tộc lâu đời nhất của ma cà rồng, tức là gia đình đã tạo ra cả xã hội ma cà rồng hùng mạnh bằng một cách rất riêng, tự nguyện chuyển hóa chứ không phải là chọn lựa đội quân ở những lần săn máu mà biến con người thành ma cà rồng như vốn những ma cà rồng khác đã làm - đến với hội đồng mà người lãnh đạo chẳng ai khác chính là cha của anh, đồng ý giao tặng gần như toàn bộ quyền năng của mình cho bốn người kế vị để họ có thừa sức mạnh mà trừng phạt cả những thành viên hùng mạnh trong hội đồng, nếu kẻ ấy phản bội, thì, chuyện kết giao giữa ma cà rồng và sói thật sự bắt đầu.

Họ chọn Bảo Anh - người tạm thời kế vị vị trí thủ lĩnh của bầy sói khi Bảo Duyên đã bỏ đi - bởi một lẽ quá đơn giản, cô buộc phải làm theo những nguyên tắc của họ, thậm chí là thanh trừng cả sói nếu bên kia phạm vào giao ước. Chính sự xuất hiện của Bảo Anh trong hội đồng khiến cuộc sống của cả hai thế giới sói và ma cà rồng vững vàng hơn, yên ổn hơn, bởi lẽ, cả hai bên đều cố bảo vệ người của mình mà sống cho đúng. Đây là vị trí tạo ra thế cân bằng tuyệt đối để bảo đảm rằng, sói và ma cà rồng, vĩnh viễn không xâm phạm đến nhau.

Hội đồng hoạt động không tì vết suốt nhiều thế kỷ. Năm người họ

chưa từng có thời gian riêng tư để tâm sự, để hiểu nhau, nhưng họ sòng phẳng và tôn trọng lẫn nhau. Mọi quyết định đều được cả năm thống nhất. Kể cả khi, Bảo Duyên và Luis phạm vào lời thề khứa khiếp nhất của cả hai loài - sinh con - thì thậm chí chẳng có lấy sự chần chừ nào trong buổi bàn bạc. Bảo Anh nhất trí với chuyện, đem đứa trẻ về, cách ly khỏi cha mẹ nó, tước đoạt quyền năng của Bảo Duyên và Luis khiến các thành viên còn lại trong hội đồng càng tin tưởng cô. Chính vậy, họ cho cô một cơ hội, rằng, cô cũng phải tước đoạt quyền năng của đứa trẻ - tức Adam, để nó có quyền sống.

o o o

Bảo Anh biết, mình có thừa sức mạnh để bảo vệ chị gái và anh rể - người đàn ông đến tận lúc này cô vẫn chưa thể hết yêu - nhưng cô không thể làm như vậy. Cuộc sống này luôn luôn công bằng. Không lúc này thì sẽ là lúc khác. Bạn lấy đi của ai đấy một, ắt rồi cuộc đời sẽ lấy đi của bạn một để trả lại cho người kia. Bảo Anh đã từng lấy đi một cơ hội để giữ mạng sống cho chị gái của mình, thì hôm nay, cô không trả thì thôi, sao dám lấy thêm một nữa. Cô không sợ nếu cuộc đời giáng trừng phạt xuống cô, cô sợ điều ấy sẽ giáng xuống chị gái mình, xuống Luis, xuống Adam... Hy sinh quyền năng cho tình yêu thì đáng gì, nhỉ? Con người còn có thể chết vì người mình yêu, thì chút quyền năng mà cả hai người họ đã không thêm đụng đến suốt chừng ấy năm đáng sợ gì. Bảo Anh quyết định không trao đổi với Bảo Duyên. Cô nhất thiết phải làm đúng thủ tục.

Đáng tiếc một điều, Bảo Duyên không hiểu rằng, Bảo Anh cho dù có chết cũng không giết cháu trai của mình. Bản năng của một người mẹ phải bảo vệ con mình đến cùng đẩy vợ chồng cô vào một cuộc chiến tàn khốc với chính hội đồng. Điều không tránh khỏi đã đến. Họ chết, để lại không phải chỉ nỗi đau đớn trong lòng Bảo Anh mà còn cả sự hồ nghi từ bốn thành viên còn lại trong hội đồng dành cho thủ lĩnh của họ.

Bảo Duyên ạ! Chị có biết, em đã ngưỡng mộ chị, đã yêu chị đến chừng nào không? Em đã từng bảo với Luis, em sẽ yêu anh ấy hơn chị có thể. Nhưng, đêm đấy, trước cha và mẹ, trên hai đầu gối đã tứa máu vì quỳ suốt tháng ròng, chị đã chấp nhận từ bỏ vị trí của chị để dần vào một tình yêu quá nhiều bất đồng, em nhận ra, cả cuộc đời

này, chẳng ai yêu anh hơn chị, chẳng ai chạm đến được thứ đẹp đẽ mà chị đã từng tạo ra... Và, chừng ấy thôi, đủ để em hy sinh tâm hồn mình cho những thứ có thể bảo vệ chị. Thế, tại sao, đến lúc này, chị lại không hiểu em?

Bốn thành viên hội đồng rời đi, để Bảo Anh lại với Adam, để cô có quyền tự đưa ra quyết định với đứa cháu trai chảy trong mình hai dòng máu nóng - lạnh. Bảo Anh hoàn toàn không bắt ngờ về sự xuất hiện của David - người anh cả của nhóm ma cà rồng trắng, kẻ đầu tiên có được trái tim trong lồng ngực xác ma cà rồng. Cô cũng không hề can thiệp vào chuyện David đưa Adam đi. Đây là lời trời của anh rể cô, Luis, và, cô hoàn toàn không có ý chống lại. Cô chỉ gửi cho David một thông điệp, Adam chạm đến quyền năng thật, là ngày thế giới tận diệt chứ chẳng riêng gì Adam. Và, cô chỉ có thể làm đến đây...

Tòa thánh Vatican

Toàn thể mọi người có mặt đều rúng động. Họ bị choáng váng bởi lời thú nhận của Bảo Anh. Không thể tin, người dẫn đầu hội đồng trừng phạt lại dám thừa nhận trước toàn thể ma cà rồng, sói, rắn, chính bà đã tha cho Adam, thay vì phải đem về để giải hóa toàn bộ thứ quyền năng chết người ấy. Riêng Adam, anh bị chấn động nặng nề nhất. Kia là di ruột của anh - người đã bảo vệ cha mẹ anh theo một cách rất thầm lặng, người đã bảo vệ mạng sống của anh - thế mà bấy lâu nay, anh tưởng mình hoàn toàn đơn độc. Anh cảm thấy đau buốt lồng ngực khi biết rằng, cả cha và mẹ đã hy sinh mạng sống để cho anh một cơ hội được sống. Và, đâu đấy, đâu không lớn bằng, nhưng cảm giác khổ sở khi anh biết, cha David cũng đã chết để bảo vệ anh, bỏ lại sau lưng ông chuỗi những tháng ngày khổ ải để đạt được đến thứ ông khao khát - một trái tim...

"Người dám..." Samuel hống lên, vung mạnh hai tay, dồn toàn bộ sức lực vào thẳng Bảo Anh.

Bảo Anh hoàn toàn không chống cự. Bà nhìn thẳng Samuel. Được sống đến giờ phút này, được nhìn thấy cháu trai của bà đã trưởng thành và vững vàng đi theo con đường nó chọn, chết, có gì đáng sợ kia chứ? Thậm chí, đây là cách giải quyết duy nhất bà có, để bảo vệ danh dự cho mình, cho gia đình và để ngăn cuộc chiến kia không xảy ra. Bà đã sẵn sàng.

Nhưng, mọi sự không dễ dàng như cả Bảo Anh và Samuel mong muốn. Rosie đã động thủ. Cô bắn mạnh về phía Bảo Anh, chắn ngang đòn của Samuel. Một tiếng người, bùng lao theo. Rõ ràng, bất kể ai từng có chỉ cần một năm kinh nghiệm đủ biết, đây là đòn giết chóc. Samuel là chúa tể cánh đen bởi gã có quyền năng thừa lớn mạnh để giết tất cả những ai ngáng chân gã. Thậm chí, chuyện ban nãy gã bị Bảo Anh đánh, cũng chỉ vì gã không ngu mà gây hấn với hội đồng, chứ nếu công bằng mà giao chiến, chưa chắc Bảo Anh đã là đối thủ của gã. Thế mà, cô gái ma cà rồng mới sinh ngu ngốc kia lại dùng cả thân mình để chắn đòn cho Bảo Anh. Ngu ngốc đến thế là cùng!

Bảo Anh cũng bị bất ngờ với những gì vừa xảy ra. Không kịp suy tính

gì, Bảo Anh vội vàng chụp lấy cả thân hình Rosie, cố đẩy cô sang một bên. Nhưng, nhanh hơn cả bà, Rosie đã hất tay bà ra. Cả thân cô hứng đòn...

Mọi người sửng sờ thật sự khi Rosie vẫn vững vàng đứng trên đôi chân của cô. Rosie hoàn toàn không chống lại, nhưng, ngạc nhiên thay, đòn hiểm của Samuel không những không thể làm hại Rosie, ngược lại, phần quyền năng ấy lại bị hút trọn vào cơ thể cô gái nhỏ bé.

Rosie chậm chậm quay lại, cười nụ cười hiền lành và bao dung thật sự. Cái cười khiến Samuel thậm chí không còn dám căm giận nữa, đây là điều đáng sợ nhất hắn từng thấy, cho dù, những gì hắn nhận được hoàn toàn không phải sự thách thức, càng không phải đe dọa... Chao ôi! Sự bao dung thứ tha hóa ra lại có thể tạo ra thứ cảm giác đáng sợ này ư?

"Tôi không vì ông đâu!" Rosie nói, chậm chậm quay lại phía bạn mình. "Tôi vì Jenni thôi! Hãy cảm ơn con gái ông đi. Chính cô ấy đã cứu mạng ông!"

Đến tận lúc này, mặt Jennifer mới lấy lại được chút sắc. Cô không thể đứng cùng phía với cha mình, bởi, cô biết, đây là sai trái. Nhưng, dẫu sao, ông cũng là người đã tạo ra cô và sâu thẳm trong lòng cô, tình yêu thương của một đứa con gái dành cho cha không thể nào nguôi tắt.

"Cha!" Jennifer gọi. "Con đây! Đứa trẻ bất tử của cha!"

Jennifer dừng lại một chút, để mọi người bớt chao đảo vì thừa nhận của cô. Một đứa trẻ bất tử ư? Một lời nguyên khác bị phá bỏ và bị giấu giếm tài tình suốt quá nhiều năm. Cả Samuel - chúa tể bóng đêm - cũng phạm vào lời nguyên kinh khủng này? Samuel thở hắt ra, nhắm mắt lại, gã hình dung ra hình phạt mà mình và con gái sẽ phải chịu. Nực cười thay, gã nhận thấy, mình chẳng mấy lo lắng cho bản thân, tất cả mọi sự âu lo đều dành cho đứa con gái bé nhỏ, ương bướng của gã. Xin con đấy, Jennifer, đừng tiếp tục nữa, ta không thể cam tâm nếu con có mệnh hệ gì.

"Thưa hội đồng!" Jennifer nói lớn, bước lên một bước rồi khựng lại khi Joey đưa tay nắm lấy bàn tay cô và cùng bước lên ngang hàng với

cô. "Thưa mọi người! Phải! Tôi là một đứa trẻ bất tử. Tôi là thành quả của một lời nguyên bị phá vỡ."

"Không!" Samuel gào lên. "Mi không phải con ta! Mi là đứa con lai của con mụ lẳng lơ Lucy cùng gã ma cà rồng trắng kia!" Samuel chỉ thẳng tay về phía Jack.

"Cha!" Jennifer nhẹ nhàng. "Đừng cố cứu con, cha ạ! Không có gì đáng sợ cả! Không có gì đáng xấu hổ cả! Mẹ đã yêu cha, cha ạ! Mẹ đã khóc và nói điều ấy với con, hàng tỷ lần!"

Samuel gục xuống, gục hẳn xuống, quy trên đôi gối mỗi rá rời suốt một đời đuổi theo quyền năng tối thượng để trở thành bá chủ mà đánh mất những thứ thật sự có ý nghĩa với cuộc đời của gã. Phải! Chính Lucy cũng đã nói - ngay khi bà trút hơi thở cuối cùng vì đòn của gã - bà yêu gã! Lucy yêu gã!

Phía trên cao, ánh sáng đầu ngày chớm rẽ bóng đêm thẳng tiến đến. Tất cả những ma cà rồng có mặt bắt đầu hoang mang và lục tục chuẩn bị cho việc rời đi. Họ không muốn bị thiêu dưới ánh nắng. Bảo Anh nhìn qua một vòng, trao đổi rất nhanh với hội đồng rồi gật đầu, tất cả mọi người đều đồng ý sẽ cùng nhau vào trong Tòa thánh, nơi mà quyền năng trở thành vô dụng. Họ quyết đối diện nhau như những con người - thứ mà họ chưa bao giờ nhận ra, mình có hối hận không sau khi đánh mất. Họ quyết định rời đi.

Khi những ma cà rồng đen cuối cùng thốc nách Jen bước vào bên trong cánh cửa lớn đồ sộ, chỉ còn lại Adam, nhóm bạn, Bảo Anh, Jack và Samuel, ánh sáng mặt trời vàng vọt kiêu hãnh rọi thẳng xuống. Samuel nước mắt đầm đìa ngược lên nhìn Jennifer.

"Tha thứ cho cha!" Gã nói, rồi bắn mạnh lên cao.

"Không! Cha ời!" Jennifer gào lên, búng theo nhưng đã bị Joey chặn lại.

"Đừng!" Jack cũng rú lên rồi búng lên cao.

Ở phía không trung ấy, Jack rướn người mạnh thêm chút nữa, dùng hai tay túm hai vạt áo chùng, phủ lấy cả thân hình Samuel bắt đầu bốc lửa. Adam trợn trừng mắt, chồm lên cao và biến mình thành sói, chộp lấy hai thân hình đang tỏa sáng dưới ánh nắng mặt trời.

Ngạc nhiên thay, Jack không hề hấn gì dưới ánh nắng. Ông ung dung ôm trọn lấy thân hình Samuel rồi đáp xuống, khi những ngọn nắng đã trải đều khắp tấm áo chùng, khắp cả cơ thể ông!

Một ma cà rồng trắng nữa đã có trái tim...

Bên trong Tòa thánh Vatican

Quá nhiều lời nguyên đã bị phá bỏ. Nếu trừng phạt, có vẻ như, những nhân vật quyền năng nhất ở đây đều bị trừng phạt. Bốn thành viên hội đồng trừng phạt nay đã cởi mũ áo chùng, đứng đối diện với Bảo Anh vốn tỏ hẳn sự nhún nhường dành cho họ. Họ trao đổi qua loa với nhau vài câu rồi quay lại phía hai nhóm ma cà rồng trắng, đen đang đứng thành hàng dài đối diện nhau.

"Chúng tôi cần một ngày để trao đổi lại mọi thứ! Hy vọng, khi chúng tôi cần, người được triệu tập sẽ đến!" Bảo Anh nói, rõ ràng, cả bốn thành viên còn lại vẫn giữ quyền điều hành cho bà, sau mọi sự xảy ra.

Bảo Anh nhìn Adam, khẽ mỉm cười, khẽ gật đầu rồi cùng bốn người bước về phía cánh cửa. Sau cánh cửa đã đóng, ma cà rồng trong này nghe những tiếng phạt phạt rẽ gió rời đi của hội đồng, họ quay lại nhìn nhau.

"Có vẻ như... chúng ta sẽ có cả một ngày dài để ở cạnh nhau!" Jack cười lớn và nói. "Hy vọng chúng ta sẽ đủ thời gian để tâm sự."

Mọi người ngồi xuống, lặng im nhìn nhau. Adam vui mừng khôn xiết khi được ở cạnh những người bạn của mình. Rồi, bất thành linh, anh ngẩng lên, trợn trừng mắt vì kinh hãi. Ánh dao bạc lóe sáng, Jen lao thẳng đến, chĩa mũi dao bóng loáng về phía anh. Tại sao chứ, Jen? Tại sao em lại thù hận anh đến thế? Tại sao chỉ vì một sự ngã giá không thành cho sức mạnh em không thể hiểu lại đủ để em truy lùng anh bằng cùn? Hay, vì em không chấp nhận được sự thật rằng kết cục của em sẽ rất thảm bại, nên, em buộc anh phải đi cùng em trên đoạn đường về địa ngục, để lửa thù hận thiêu đốt cả em và anh? Adam nhìn Jen trừng trừng, không hề có dự định tránh né. Jen, em biết không? Nếu anh chết, tại đây, ngay lúc này, vì thứ vũ khí em muốn cắm vào anh, thì anh cũng không đi cùng đoạn đường với em được, Jen ạ! Anh sẽ đến nơi mà cha mẹ anh đã luôn chờ đợi anh. Ở đây có tình yêu thương. Mà, địa ngục thì làm gì có thứ ấy, hả Jen? Adam vẫn ngồi bất động. Jen vẫn lao đến cùn loáng sáng lưỡi dao. Cùng lúc, Vĩ Kha bật lên, cô hứng trọn nhát dao vào ngực...

Làng mạc

Adam bật dậy, mồ hôi mồ kê đầm đìa. Đứng cạnh anh là một con người lạ - phải, là con người, hoàn toàn xa lạ - có cặp mắt đẹp tuyệt, với dáng người dong dong cao trong vạt áo sơ mi trắng ngắn tay. Nụ cười hiền phảng phất sau mái tóc lòa xòa che một phần gương mặt thanh tú, trẻ trung.

"Anh lại gặp ác mộng à?" Người lạ hỏi, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Adam.

"À... phải! Bạn... em là...?" Adam lúng túng thật sự, không hiểu chuyện gì xảy ra.

"Theo em!" Người lạ nói, lại rất nhẹ nhàng nắm lấy tay Adam, kéo anh tiến về phía cửa.

Adam không muốn chần chừ, không hiểu tại sao nữa, nhưng hoàn toàn không. Anh vui vẻ đi theo người lạ nọ, tiến ra phía cửa. Ngoài đây, giữa một thung lũng đầy nắng, những bóng người quen thuộc trong trang phục con người của thế giới thật vui vẻ nói cười cùng nhau. Adam cau mày, cố nhớ. Chuyện gì nhỉ? Mình đang ở đâu nhỉ?

"Hê!" Jennifer thoát đến, sau cái vỗ vai đau điếng. "Anh ngủ kinh thật đấy!"

"Jenni!"

Cô nàng nhướng mày, nhún người, chào anh theo phong cách châu Âu cổ, rồi, cười vang, tùa chạy đi về phía bàn tay yêu thương Joey đang vẫy. Họ đến cạnh nhau, ôm chặt nhau, trao cho nhau nụ hôn nồng nàn của hai trái tim yêu đập rộn rã đến độ, Adam nghe rõ mồn một. Sát sau lưng anh, thêm nhịp đập của hai trái tim nữa rộn lên. Adam quay lại, thấy Rosie đang nắm tay Mộc, chậm chậm tiến lại.

"Lời quá, Rosie nhỉ?" Adam cười hiền. "Anh ấy cao thế, em sẽ chẳng bao giờ sợ nắng, sợ gió, sợ mưa..."

"Hẳn nhiên rồi!" Rosie nháy mắt. "Và anh sẽ cùng chung số phận với anh ấy thôi!"

Rosie nói, rồi siết chặt tay Mộc, nhanh chóng tiến lại phía Jennifer và Joey vẫn say nhau trong nụ hôn không muốn rời. Adam nghe nhột nhột, anh quay sang và thấy người lạ đang cười với mình. Rõ ràng, người ấy đang cười viên mãn vì câu Rosie vừa nói.

"Em là..."

"Em là Phương Đặng!"

"Chà, em không có một cái tên tiếng Anh như các bạn kia nhỉ?"

"Không cần đâu! Vì, bọn anh không cần phải cố hòa hợp với bọn em nữa!"

"Thế nghĩa là..."

"Nghĩa là, chúng ta sẽ kiến tạo lại tất cả mọi thứ, bằng đôi tay của chúng ta..."

Adam xúc động thật sự. Phải rồi, thung lũng xanh này, nơi những mầm non vừa trổ, sự sống trỗi lên khỏi mặt chết của một châu Âu từng rất hoang tàn. Anh bất thần nghĩ đến Jen. Anh bất thần nhìn thấy những hình ảnh mà có vẻ như, hoặc Joey, hoặc Jennifer, hoặc Mộc, hoặc Rosie đã cố tình che lại...

Những con người da vàng, da trắng, da đen đẩy mạnh cánh cửa gỗ của Tòa thánh, bùng ánh sáng chói lòa tủa vào. Adam nhìn thấy những ma cà rồng đen bồng hoàng đón ánh nắng, rồi vỡ ra khi họ không hề hấn gì.

"Chúng tôi là..." Một ma cà rồng đen lấp bắp.

"Không quan trọng các bạn là ai cả!" Phương Đặng tiến vào trước tiên. "Da vàng, da trắng, da đen đều là con người mà. Chúng ta hãy học cách sống cùng nhau!"

"Sự thật, chúng tôi là ma cà rồng!" Samuel đứng bật dậy, thủ thế.

"Ồ!" Phương Đặng vẫn cười đúng nụ cười ấy, đẹp tuyệt trần. "Ra thế! Chắc, nghe có vẻ đáng sợ. Nhưng, tình yêu là một sự mạo hiểm mà. Có sao đâu!"

Rồi, rất rõ ràng, Adam nhìn thấy Phương Đặng tiến đến cạnh mình, chìa bàn tay ấm áp của Phương ra.

"Em là Phương Đặng!"

"Anh là Adam!"

"Em biết anh là ai!"

"Tại sao?"

"Em đã từng nghe anh hát."

"À"

"Và... em đã từng vẽ anh!"

Adam quay sang nhìn Phương Đặng, tự hỏi, liệu con người có nụ cười đẹp này đã cho anh xem bức vẽ mà cậu vẽ anh chưa nhỉ?! Nếu chưa, đấy quả là thiếu sót trong anh. Nếu rồi, và đấy lại là thứ nằm trong những thứ mà bạn bè anh có lý do để buộc anh phải quên, anh sẽ hỏi để được xem lại.

"Có nhiều thứ... anh không thể nhớ rõ..." Adam nói, hơi chần chừ.

"Nghĩa rằng, chúng không thật sự cần thiết với cuộc sống của anh!" Phương Đặng cười nụ cười đẹp chết người sau câu nói.

Có thật thế không? Có thật vì lý do nào đấy, những người bạn của anh đã giúp anh quên đi những thứ không thật sự cần thiết trong đời mình? Nếu thế, Jen Nguyễn - người mà anh đã từng yêu và đã từng phản bội anh - thì quan trọng gì mà anh vẫn còn nhớ đến?

"Adam ạ!" Phương Đặng liếm môi, thủng thỉnh nói. "Có thể, anh rồi sẽ còn nhớ đến một ai đấy làm anh đau. Nhưng, cốt cũng chỉ để anh biết gìn giữ những người muốn cùng anh xây hạnh phúc."

Triền đòi lộng gió

Adam nghe tiếng sói tru, rất rõ. Và, anh rời khỏi căn phòng dựng tạm chưa kịp quen của mình để đến tận đây, tìm cho ra nơi âm thanh thân thuộc ấy bắt đầu. Mộc và Rosie đã đợi sẵn anh ở đây.

"Bọn em sẽ đi, Adam ạ!" Rosie nói, vẻ rất buồn khi phải chia tay anh.

"Em và Mộc định đi đâu?" Adam thật sự lúng túng trước thông tin vừa nhận được.

"Mọi nơi!" Rosie nhún vai, hành động hiếm hoi của cô gái không bao giờ dám tin vào bất kỳ điều gì chắc chắn. "Đấy mới là tự do!"

Họ rời đi chỉ một khoảnh khắc ngắn thì Jennifer, Joey và Vĩ Kha đến. Adam lúng túng bảo các bạn gọi Rosie trở lại, có lẽ, cô và Mộc đang tìm mọi người để chào từ biệt. Nhưng, có vẻ như ai cũng đã biết cả rồi. Jennifer và Joey cũng đã xếp lịch cho chuyến du ngoạn của riêng hai người, dấy lên trong Adam một nỗi buồn lạ lùng lắm.

Khi cả hai cô gái siết chặt tay nhau rồi vụt biến mất, đến mãi một lúc sau Adam mới có thể quay sang Vĩ Kha, hy vọng sao cô sẽ không như họ, chào từ biệt anh để đi đâu đấy. Vĩ Kha không nói gì, chỉ nhìn ra xa một cách mông lung rồi khe khẽ thở dài.

"Có chuyện gì à?" Adam hỏi, lo lắng.

"Anh có tin rằng chúng ta có thể xây dựng lại cả châu Âu không, Adam?"

"Tại sao phải tin hay không tin nhỉ?" Adam cười. "Vốn, châu Âu được dựng nên từ bàn tay con người đấy thôi!"

"Anh nói phải!" Vĩ Kha nói, dậm bước quay đi khi thấy một bóng đen đang chậm chậm bước lại.

"Đừng đi, cô gái!" Jack giơ tay chào và bước trên đôi chân ông thay vì lướt đi. "Chúng ta cứ thoải mái mà nói hết ra thôi!"

Adam ngần ngừ quay sang Vĩ Kha. Phải! Giây phút này hẳn nhiên sẽ đến. Họ chỉ che đi một phần ký ức trong anh chứ đâu thể che toàn bộ, thế nghĩa là, họ cần cho anh một lời giải thích thỏa đáng nhất có thể.

"Họ, năm người bạn của con đã tạo nên một sức mạnh lạ thường." Jack nói, thở dốc vì mệt sau khi leo đến triền đồi.

"Kim mộc thủy hỏa thổ." Adam lẩm nhẩm, ngũ linh của người Á Đông, hẳn nhiên rồi.

"Và, họ đã chấp nhận hy sinh gần như toàn bộ quyền năng của bản thân để thiết lập lại trật tự. Đây là một cuộc đàm phán ngoạn mục với hội đồng." Jack nói, nhìn Vĩ Kha đầy ngưỡng mộ.

"Kể cả cha nữa phải không, Jack?" Adam hỏi, tiếng cha bật ra tự nhiên đến bất ngờ.

Jack không trả lời câu hỏi của Adam ngay, ông khẽ khàng nhìn cô gái cao lớn với chất giọng trầm đặc, đôi mắt một mí nhưng rất tinh anh dưới sống mũi cao thanh tú - một gương mặt hoàn hảo, hết như ngày Vanga chưa mù. Cả hai gửi cho nhau một nụ cười thật sự toại nguyện, Jack gật mạnh đầu.

"Khi đã có trái tim, khi đã được sống như một con người dưới ánh sáng, hà cớ gì ta phải cần đến những quyền năng ấy, nhỉ?"

Adam nghe nghẹn đắng ở cổ họng mình. Quyền năng không đáng gì ư? Trời ạ! Đây là thứ đã giúp anh - đồng loại của anh sống sót suốt chừng ấy thời gian, là thứ cho họ một hy vọng. Mà, cũng phải! Cha nói đúng, Jack ạ! Khi chúng ta không thể chọn cách sinh ra, chúng ta vẫn còn một cơ hội để chọn cách sống. Đi được trên con đường mình chọn là điều tuyệt nhất mà chúng ta đạt được trong đời mình. Chỉ thương cha, đến tận cuối cùng, vẫn cứ yêu thương không mệt mỏi và luôn đem tình yêu ấy bồi đắp cho cuộc đời của đồng loại mà cha suốt đời mưu mang.

Adam nghe cơn xúc động mãnh liệt trỗi trong mình, anh chồm đến, ôm chầm lấy Jack, thì thầm lời cảm ơn mà anh biết có nói hàng tỷ lần cũng không đủ. Rồi, Adam ôm Vĩ Kha, cô gái kiên cường đã hy sinh cả cơ hội chết của mình chỉ để tìm mọi cách cứu loài người khỏi sự suy vong, rồi lại sống trong nỗi ám ảnh, sợ hãi, lánh tránh cả thế giới loài người với sự thật khó lòng được họ dung chứa. Mừng cho cô, Vĩ Kha ạ, đến cuối cùng, dẫu không phải tất cả, nhưng chí ít cũng còn có những con người tin rằng, trong lồng ngực của chúng ta, có trái tim đập được những nhịp yêu thương, cho dù không giống họ.

Rừng đen

Jen Nguyễn nhìn chăm chăm vào quả cầu lửa. Hình ảnh Adam ôm Jack, ôm Vĩ Kha khiến hắn giận run người. Không! Không thể nào! Bọn chúng đã sống! Bọn chúng đã tránh khỏi sự trừng phạt của hội đồng. Thậm chí, cay đắng nhất là bọn chúng còn có thể nắm tay nhau nhảy múa giữa ánh sáng mặt trời. Không!!!

Vung mạnh tay, Jen đập nát quả cầu lửa do chính mình tạo ra. Từng mảnh lửa bùng bật ra xung quanh, tạo ra những đốm cháy nhỏ lách tách.

"Người còn mong gì hơn nữa, hả Jen?" Samuel nói, chậm rãi dò dẫm từng bước trong bóng tối.

Jen quay ngoắt lại, giờ bàn tay đang run lên vì giận về phía Samuel. Lão già khốn kiếp. Đến phút cuối cùng thì lão phản bội ta. Đến phút cuối cùng lão chấp nhận hy sinh quyền năng và cả cặp mắt cho đứa con gái đã phản bội lão. Được! Hôm nay, ta sẽ cho lão chết cái chết đau đớn nhất, hơn hẳn cả những gì lão có thể tưởng tượng ra.

"Ta vốn không sợ chết, Jen à!" Samuel nói, vẫn chậm rãi tiến tới bằng thính giác của mình. "Những thứ ta đã trải qua, vốn còn đau khổ hơn cái chết hàng vạn lần. Thứ ta sợ là có một kẻ khác, cũng điên cuồng sức mạnh, điên cuồng vị thế như ta và đánh mất nhiều thứ trong đời hẳn bằng những cuộc tàn sát vô nghĩa!"

Jen vẫn không hạ cánh tay xuống. Samuel đã dừng hẳn lại, cách cánh tay đang giờ ra của Jen chưa đầy một gang.

"Nhìn Don Hồ và Thoát Nguyên đi. Bọn chúng cũng giống như mi thôi, Jen ạ!" Samuel nhẹ nhàng và rất thật tình. "Những kẻ chấp nhận bán linh hồn cho quỷ dữ. Để rồi, bọn chúng được gì chứ? Cứ khẳng định đi tiếp đoạn đường sai lầm nhuộm đầy máu của đồng loại, cuối cùng, cái đích của bọn chúng, của cả mi, chỉ là sự kỳ thị từ mọi người thôi!"

Có vẻ như, lời khuyên của Samuel không có giá trị. Có vẻ như, hai cái tên Don Hồ và Thoát Nguyên lại dấy lên trong Jen một mưu toan khác. Phải rồi, còn hai kẻ cực hùng mạnh trong thế giới bóng đêm.

Chúng và Jen, lúc này đây, đang cùng một chí hướng. Thế thì, tại sao hẳn lại không kết liễu kẻ đã khiến mọi tính toán của hẳn bị gãy đổ giữa chừng này, rồi liên lạc với hai kẻ đang bị gọi là tội đồ của thế giới ma cà rồng kia, lập lại một đội quân khác, hùng mạnh hơn, tàn ác hơn và nhanh chóng thôn tóm thế giới hơn?

Nhưng, chỉ kịp nghĩ, thậm chí đến vận sức mạnh để tung đòn cũng không thể, bầy sói xám xuất hiện rất nhanh, chắn hoàn toàn trước mặt Samuel, thậm chí đẩy ông thụt lùi về phía sau một đoạn.

"Mi dám dùng quyền năng trong lãnh địa của bọn ta sao?" Con sói đực đầu đàn rít lên khiến Jen Nguyễn buộc phải lùi vài bước. "Cút đi! Giữ mạng của mi, giữ cái suy nghĩ đen ngòm vừa xuất hiện ấy. Cút làm, và nhận lấy hậu quả mà mi đã từng nhìn thấy!"

Jen hừ một tiếng đầy khiêu khích rồi phụt biến mất. Samuel rúng động khi biết bầy sói đã thả để Jen đi. Nhưng, cũng phải, lời nguyên hai nhóm vẫn còn đấy, họ há có thể tiêu diệt Jen? Mà nếu có thể, thì họ vốn cũng không tiêu diệt hết nổi những mầm đen đang chớm trong tâm hồn loài người. Rồi sẽ còn những kẻ tham vọng thừa ham muốn bán linh hồn cho quỷ dữ. Cuộc chiến ấy, mãi mãi không bao giờ kết thúc được. Sự thật là thế, đau rất đau lòng.

"Sam này!" Con sói xám đầu đàn nói, vẻ rất thân tình. "Jenni nhắn, con bé sẽ tổ chức lễ cưới với người yêu của nó. Ông giữ sức khỏe để còn dìu con gái đi giữa thánh đường."

Ma cà rồng được đi giữa thánh đường. Chao ôi, câu chuyện nghe thật là hài hước, thế mà lại là sự thật. Một sự thật sắp sửa được tình yêu không bờ bến của Joey viết nên.

Biển

Adam dong mắt nhìn ra phía biển, khi ánh dương đang chậm chậm lùi dần.

"Của anh đây, Adam!" Phương Đặng nói, đánh thức Adam khỏi dòng suy nghĩ mông lung.

Adam nhìn sang. Phương Đặng đã đến cạnh anh từ lúc nào, cùng nụ cười chưa bao giờ thôi đẹp đẽ. Trên tay con người dễ thương ấy, một cuộn giấy trắng chìa ra. Adam nhận lấy, với tất cả sự hân hoan trong mình, rồi cẩn trọng mở bức tranh mà anh đã nghĩ, có chết cũng phải xem này.

Trong ấy, cặp mắt xám màu khói thuốc đang trồi mếu nhìn xuống một người đàn ông già nua rũ rạc với nụ cười mãn nguyện trên môi. Adam rùng mình. Không, Phương ơi! Không thể! Nhưng, cái chạm tay rất khẽ của Phương lại cho Adam một sức mạnh phi thường, để, tâm trí anh hướng đến một điều rất thật, rằng, dẫu có chết đi, thì con người vẫn có thể lưu dấu tình yêu vĩnh cửu của họ...

Người đàn ông già nua trong bức tranh ấy, chẳng ai khác, chính là Phương Đặng - người họa sĩ đã yêu âm thầm, đã dõi theo âm thầm, đã đau khổ âm thầm và đã hy sinh âm thầm cho Adam đến tận cuối cùng. Phương muốn gửi gắm với Adam một điều, chỉ duy nhất một điều mà thôi, rằng, em sẽ là con người, với cái quyền được chết, sống bước cạnh anh, kẻ có trái tim đập những nhịp rất khác em, nhưng hòa vào sẽ là bản tình ca bất diệt.

"Nhanh đi! Sắp đến giờ rồi!" Phương Đặng nói, cười, thộp vào tay Adam. "Chúng ta phải chuẩn bị tiệc đón năm mới cùng mọi người đây!"

Adam phẩy tay một cái, vắn bức tranh thành cuộn tròn như ban đầu, rồi vùng chân chạy theo những bước hồ hởi của Phương đang dẫn đường về phía ánh lửa trại bập bùng bừng sáng ở góc xa ngôi làng, nơi họ chọn làm điểm bắt đầu để kiến tạo lại một châu Âu kỳ vĩ. Ngày mai thôi, họ sẽ như những con người bình thường, xắn tay lên tạo dựng lại những thứ đã đổ nát bởi một cuộc chiến trắng đen. Hãy cho

nhau một đêm nay thôi, yêu thương, hạnh phúc trọn vẹn. Chỉ đêm nay thôi. Phải rồi, đêm nay là đêm cuối cùng của năm 2030...